THRILLER

CAY RADEMACHER

Mistralul ucigaș

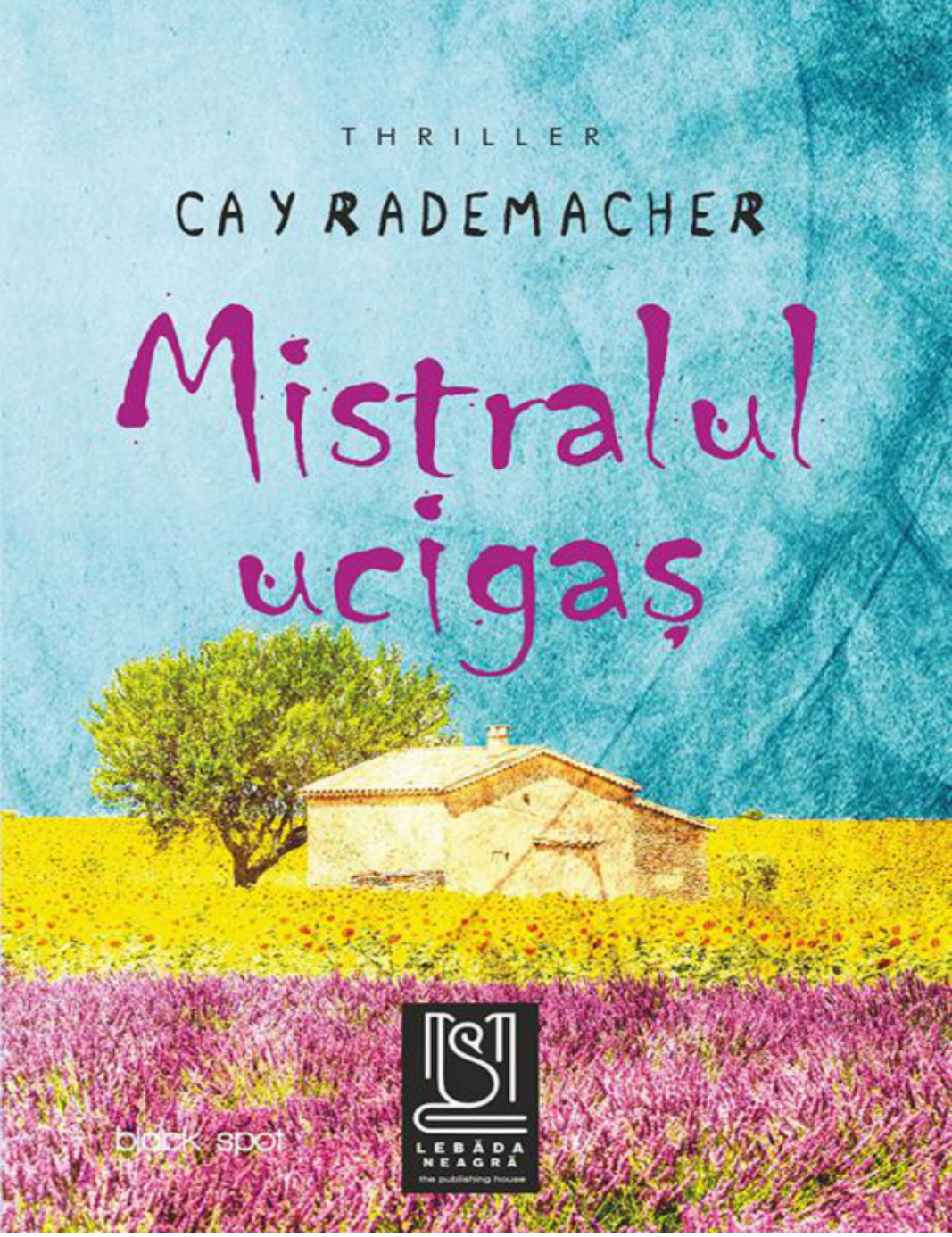

book spot

LEBĂDA NEAGRĂ
the publishing house

Cay Rademacher

MISTRALUL UCIGAȘ

Căpitanul Roger Blanc în Provence

Roman polițist

Traducere din limba germană
de Ionuț Irimiea

Lebăda Neagră
Iași, 2022

Autor: Cay Rademacher
Originaltitel: *Mörderischer Mistral. Ein Provence-Krimi mit Capitaine Roger Blanc*

Erste Auflage 2014
Copyright © 2014 DuMont Buchverlag, Köln
Alle Rechte sind dem Autor weltweit vorbehalten.

www.*dumont-buchverlag.de*

© 2022 by Editura Lebăda Neagră
pentru prezenta ediție în limba română

www.*blackswanpublishing.ro*
Editura Lebăda Neagră
Iași, B-dul Chimiei nr. 2, bl. C1, et. 2, ap. 22, 700391

ISBN print: 978-606-9623-07-7
ISBN ePub: 978-606-9623-08-4
ISBN pdf: 978-606-9623-09-1

Credit foto copertă: © iStock.com/ventdusud

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright şi este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum şi alte fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deţinătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislaţiei cu privire la protecţia proprietăţii intelectuale şi se pedepsesc penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura eco - un supererou al lumii moderne!

Versiune digitală realizată în colaborare cu Libris.ro

Cay Rademacher (n. 1965) este un autor originar din nordul Germaniei, stabilit în sudul Franței. Pasionat de istorie, a studiat la Köln și Washington D.C. Istoria anglo-americană, Istoria antică și Filosofia, dar preferă să spună despre el însuși că este jurnalist. Din 1999 este editor al revistei *Geo*, apoi a participat ulterior la crearea unei renumite reviste de istorie, *Geo Epoche*. Cay Rademacher a devenit cunoscut după ce a publicat, începând cu 2015, seria de romane *Inspectorul Frank Stave*.

„Il est midi, le jour lui-même est en balance. ” [1]
Albert Camus

1. „E ceasul amiezii, ziua însăși e în cumpănă” (citat preluat din traducerea lui Modest Morariu a povestirii „Vara” din volumul *Fața și reversul; Nunta; Mitul lui Sisif; Omul revoltat; Vara*, Editura Rao, București, 1994, p. 544) (n.t.).

O casă veche din Provence

Roger Blanc lovi cu piciorul o piatră și sperie astfel un scorpion negru. Lighioana era lungă cât degetul său mare și își arcui amenințător acul veninos. O secundă mai târziu, scorpionul dispăru în tufe. „Bine ai venit acasă”, își zise Blanc.

Era căpitanul unei unități speciale de jandarmi din Paris, un bărbat ușor trecut de patruzeci de ani cu ochii de un albastru șters, îmbrăcat cu un tricou negru, blugi și încălțat cu pantofi sport uzați. Un expert care rezolvase atât de multe cazuri, încât colegii săi îl percepeau ca pe o forță supranaturală. Locuia într-un apartament plasat deasupra acoperișurilor arondismentului șaisprezece și era soțul unei femei minunate. Cel puțin așa stăteau lucrurile până la ora 11:30 din dimineața vinerii precedente. Acum era luni și era ora nouă dimineața, iar cariera sa zăcea în containerul pentru deșeuri de hârtie; fotografii ale apartamentului său stăteau agățate acum în vitrina unui agent imobiliar, iar soția sa se mutase la amantul ei. De-a lungul vieții sale avusese totuși săptămâni care începuseră mai bine.

Soarele strălucea fără milă peste o ruină din pietre maronii-gălbui ce se afla la mai bine de 800 de kilometri la sud de Paris. Localitatea Sainte-Françoise-la-Vallée era așa de mică, încât aplicația de navigare din telefonul Nokia avusese nevoie de aproape un minut pentru a calcula drumul din capitală până aici. *Provence*. Numele acesta avea un răsunet plăcut până ce măreai harta cu ajutorul funcției zoom. Sainte-Françoise-la-Vallée era situată cu mult în sud și aproape că se învecina cu laguna Étang de Berre. Nu erau cumva pe-acolo rafinării și porturi pentru tancuri petroliere? În orice caz, Marsilia nu era prea departe, iar acesta era un indicator clar pentru droguri, corupție și dispreț

pentru sediul central din Paris.

Cu zece ani înainte, Blanc moștenise de la unchiul său casa dărăpănată din Midi[1]. Doar o singură dată mai fusese în acest loc până azi, cu siguranță avea atunci patru sau cinci ani: păstra puține imagini în minte, o cameră strâmtă, niște obloane de lemn trase din cauza căldurii verii. Razele soarelui care, precum un evantai de lumină galbenă, se strecurau prin șipcile de lemn și care se târau pe gresia de pe podea. Mai proaspăt în memorie îi rămăsese un gust pătrunzător: unchiul său care, râzând, îi turna un pahar de vin rozé. Însetat, dădu paharul repede pe gât și simți prea târziu acidul alcoolului.

Blanc nu mai mersese niciodată la acel unchi după eveniment. Ani mai târziu plătise fără să ezite impozitul pe succesiune, deoarece i se părea prea anevoios să se ocupe de vânzarea unei case care nu avea nicio însemnătate pentru el. Mai mult decât atât, avea prea multe lucruri de făcut. Mereu avea prea multe lucruri de făcut. Poate că și acest aspect se va schimba acum. Proprietatea era mult mai mică decât crezuse. Și mult mai dărăpănată.

Era o fabrică de ulei din secolul al XVIII-lea, situată pe valea râului Touloubre: o casă cu două etaje care, precum un drumeț obosit, se sprijinea de un perete de stâncă impozant de circa douăzeci de metri. Pereți din pietre necizelate, la fel de groase precum zidurile unei cetăți. Țigle ocru-roșii, pe alocuri strâmbe sau sparte. Vița sălbatică se cocoțase nestingherită pe ziduri, pe grilele din fier forjat din fața ferestrelor și a ușii de la intrare. Cândva, lemnul ușii fusese vopsit în albastru, însă culoarea se estompase și în timp devenise gri pal. Obloanele atârnau în balamalele ruginite precum niște pânze zdrențuite. Apa râului din jurul proprietății era verde precum sticla și curgea peste pietre acoperite cu mușchi, iar libelulele goneau repede și fără zgomot prin reflexiile luminii precum niște mici elicoptere. În fața clădirii, ciulinii și tufele spinoase, ale căror nume Blanc nu le cunoștea, erau înflorite. La colțul îndepărtat creștea un oleandru foarte bătrân care atingea marginea acoperișului, iar frunzele verzi și florile roșii precum sângele emanau un nor cu parfum amețitor. Era așa de cald, încât cicadele din copaci bâzâiau.

Blanc pipăi o cheie forjată, grea precum un ciocan, o piesă pe

care orice muzeu de istorie locală ar fi prezentat-o într-o vitrină. Tăie cârceii de viță-de-vie din jurul broaștei cu ajutorul cuțitului său Opinel și inseră cheia în orificiu. Se folosi de toată forța sa și avu nevoie de câteva minute pentru a învinge mecanismul ruginit. „La urma urmei, n-a dat nimeni nicio spargere", gândi el și inspiră încă o dată aerul aromat.

Apoi se vârî prin ușa strâmtă în întunericul încăperii.

Răcoarea unui zid vechi. Miros de praf, un miros îmbâcsit de hârtie veche și nisip. Nimeni nu făcuse vreodată curat în casă. Blanc intră într-o capsulă a timpului: o bucătărie cu un blat făcut din marmură galbenă, cu o chiuvetă ceramică învechită al cărei robinet era făcut din alamă și care se tocise în timp. Cinci scaune de forme diferite stăteau în jurul unei mese mari de lemn care fusese vopsită în alb la un moment dat, dar care acum avea o culoare ștearsă. Blanc intră într-o sufragerie unde se afla o masă minusculă din anii șaizeci, o canapea pe care stătea corpul mumificat al unui liliac și un șemineu peste care se așternuse funinginea. În dormitor se izbi de un dulap de haine făcut din mahon, marca Empire, o piesă care ar costa o avere în Paris. Lângă se afla un pat dublu de fier fără saltele – unchiul său murise acolo, își aminti acum Blanc. În baie era o cadă uriașă care se sprijinea pe picioare de fontă în formă de lei feroce, închistată de mizerie. Pe fundul ei se aflau trei sticle de vin deschise al căror conținut era de mult evaporat.

Blanc renunță să mai urce treptele de piatră până la etaj. Se întoarse în hol unde văzu un telefon gri cu disc pe o servantă mică. Ridică receptorul. Fără ton. Se așteptase la altceva? Deschise panoul de siguranțe de lângă, ezită pentru un moment, apoi apăsă comutatorul principal. Se așteptă să audă o pocnitură de la siguranțele învechite, să vadă o scânteie, să inspire duhoarea cablurilor arse. În schimb, se aprinse o lampă din sufragerie care strălucea cu o culoare gălbuie sub stratul de praf care se adunase pe bec. „Măcar există curent electric." Deodată îi trecu din nou prin minte faptul că de ani buni, în luna septembrie, venea o factură de la EDF[2], factură pe care nu o înțelesese niciodată, dar pe care o plătise întotdeauna. Acum știa pentru ce. Blanc își scoase telefonul Nokia din buzunar. Fără semnal, cu siguranță din cauza stâncii care sprijinea peretele din

spatele casei. „Are așadar și beneficii”, se gândi el.

Blanc ieși din nou din casă, ostenit de ultima ceartă cu Geneviève, de lungul drum pe timp de noapte din Paris, de căldură, de efortul ce va trebui să-l depună ca să transforme această ruină într-o casă locuibilă. În automobilul său Renault Espace de culoare verde se găseau toate lucrurile pe care le avea. Mașina fusese achiziționată de el și Geneviève pe vremea când copiii erau încă mici: spațioasă, însă, din păcate, la fel de dispusă de a intra în grevă precum un funcționar de sindicat al CGT[3]. Soția sa – fosta sa soție – îi lăsase alaltăieri mașina. Oare ce mașină conducea noul ei iubit? „Nu te face de râs”, se mustră Blanc.

— He! se auzi o voce agresivă de pe malul celălalt al râului Touloubre. Această *cabană* nu e de vânzare. Îi aparține unui idiot din Paris.

— Eu sunt idiotul din Paris! strigă Blanc interlocutorului.

Văzu pe celălalt mal un bărbat cu părul alb, dar totuși nu prea bătrân, care stătea pe scaunul unui tractor verde lovit și care-l măsura atent și suspicios. În spatele lui se afla o casă tencuită în alb, murdară, și care avea o formă nedefinită, înconjurată de o schelă ruginită care nu era prevăzută cu scânduri de lemn. De undeva se auzeau capre behăind.

— Eu sunt noul locatar, adăugă el cu un ton mai prietenos.

Ultimul lucru de care avea nevoie acum era să se ia la ceartă cu vecinii.

Bărbatul de pe tractor era scund și subțire ca un pugilist de categoria cocoș.

— Nu aveți voie să măriți dimensiunile casei dacă vreți să o renovați, răcni el. Comunitatea nu permite așa ceva.

Vocea sa era răgușită de la țigările Gitanes. Nu-și scoase țigara galbenă din gură în timp ce vorbise.

— Nu construiesc aici vreun hotel, îl asigură Blanc. *Connard*[4], adăugă el în șoaptă.

Vecinul strigă ceva neinteligibil în direcția casei sale, acolo unde cineva aparent stătea ascuns. Apoi apăsă pedala de accelerație, lăsându-și tractorul să mugească-n continuare.

Blanc își încovoie corpul de aproape doi metri, se vârî în Espace și scotoci prin învălmășeala de lucruri de pe scaunul

pasagerului din față. O geantă sport căzu pe podeaua mașinii, niște caiete de notițe și CD-uri se revărsară din ea. Nu era deosebit de îndemânatic, brațele și picioarele sale erau prea lungi și, într-un fel, mereu îl încurcau. Într-un final își găsi șapca albastră și decolorată de baseball pe care se puteau citi cuvintele imprimate – *Nova Scotia*. Fusese născut în nord, acolo unde oamenii își cereau scuze fără motiv străinilor atunci când nu ploua timp de două zile la rând. Nu avea niciun chef să se prezinte în fața noilor săi colegi acum că i se jupise pielea de pe nas.

Noii colegi… Era 1 iulie și orice francez decent lenevea deja în nesfârșita vacanță de vară. El, însă, trebuia să se prezinte la un nou departament. „*Merde!* [5]”, înjură Blanc lovind volanul, „*merde, merde, merde!*”.

Vineri, la 11:30 dimineața, fusese chemat la sediul central al jandarmeriei, o clădire utilitară rece și nouă de pe strada Claude Bernard, în comuna Issy-les-Moulineaux, pe partea cealaltă a bulevardului Périphérique, cum vii de la Paris. Monsieur Jean-Charles Vialaron-Allègre îl chemase aici. Acesta era un enarh[6], deputat, secretar de stat în Ministerul Afacerilor Interne, era unul din acei oameni din partidul aflat la guvernare a cărui ambiție ar fi satisfăcută doar dacă s-ar muta în Palatul Élysée. Biroul său era mobilat în același lux lavabil ca sala de așteptare de la clasa I de la Air France din Roissy. Secretarul de stat avea în jur de cincizeci de ani, era zvelt, cu părul gri care părea lipit cu pomadă pe țeasta sa înaltă, era îmbrăcat cu un costum deosebit de scump și discret, făcut la comandă. Avea un nas precum de Gaulle și, întrucât în timp ce mergea, capul de pe gâtul său subțire zvâcnea când înainte, când înapoi, semăna în ochii căpitanului cu un bâtlan solemn.

Blanc stătea în biroul lui Vialaron-Allègre și se clătina de la oboseală. Nu avusese nicio zi liberă în ultimele două luni. Puținele ore de somn le petrecuse adesea la secția de jandarmi, iar suportul de cauciuc pentru hârtia de scris plasat în fața monitorului fusese folosit pe post de pernă. Acesta era prețul pe care trebuia să-l plătească (singurul la care se putea gândi) pentru a-l condamna pe un fost ministru al Comerțului, înainte ca

acesta să poată face să dispară toate documentele incriminatorii. O poveste veche, dar care nu se prescrise încă: în anii nouăzeci Franța livrase Coastei de Fildeș turbine pentru centrale electrice. Guvernul african plătise milioane de franci pentru ele și o parte dintre aceste milioane nu ajunseseră nici în trezoreria statului, nici la constructorii turbinelor electrice, ci în conturi deschise în Liechtenstein. Mai târziu, cu această sumă frumoasă fusese plătită campania electorală a acelui ministru, pe vremea când respectivul voia să pună mâna pe postul de primar în Bordeaux pentru a-și „procura" un azil de bătrâni bine dotat.

Un polițai care dezvăluie cazurile de corupție este detestat de orice politician, deoarece din cauza acelui scandal el simte cum impactul îl afectează din ce în ce mai mult. Pe de altă parte, fostul ministru era o forță a partidului rival al secretarului de stat și deja alegerile amenințau la orizont. De aceea era bine să fii de două ori mai prudent și să pari incoruptibil. Din acest motiv Blanc spera că urma să fie promovat comandant al jandarmeriei. La vârsta lui. Nu e rău.

— Felicitări. Sunteți transferat.

Vocea lui Vialaron-Allègre semăna cu zgomotul scos de o cretă pe o tablă de școală.

Blanc, plin de speranță și epuizat, avu nevoie de câteva secunde să înțeleagă sensul acestor cuvinte care îi explodară în minte.

— Unde?

Observă și el că gâfâia de parcă primise o lovitură în ficat. Paris reprezenta centrul lumii pentru un jandarm care voia să devină cineva, pentru un francez din nord care nu mai voia vreodată să i se aducă aminte de locul de origine mucegăit și umed. Care voia să lase în urmă șirurile de case abandonate și fabricile de oțel scoase din uz. Departe de locurile unde singurele persoane care încă mai aveau un loc de muncă erau funcționarii Agenției de Muncă. Departe de lumea unde berea și țigările deveniseră o rațiune de a fi.

— În sud.

Gândurile lui Blanc începură să danseze. „Midi. Mafia. Provence. La dracu-n praznic. Groapa de gunoi a fiecărei cariere."

— Mă trageți pe linie moartă?

Secretarul de stat își ridică mâinile.

— Să vă trag pe linie moartă? În cea mai fierbinte regiune din Franța? Vă rog să înțelegeți!

„Ce îmi ascunzi?", se gândi Blanc. „Oare Vialaron-Allègre era implicat în înșelătoria cu turbinele? Ce poziție ocupase el atunci? Era deja deputat? În care comitet?" Prea târziu: pentru milioane de francezi, sudul reprezenta un loc de vis. Fiecare alegător, dacă și-ar da interesul în această privință, ar vedea în transferul investigatorului de corupție Roger Blanc o recompensă pentru serviciile prestate, și nu o pedeapsă.

— Când? întrebă el, străduindu-se să-și țină sub control trăsăturile feței.

— Imediat. Veți începe de luni dimineață. În jandarmeria unei localități care se numește Gadet. Nu e ca la Paris, nu-i așa, *mon capitaine*? Doar aveți în apropiere o căsuță.

Trecură câteva momente infinite până ce Blanc reuși să înțeleagă de fapt despre ce vorbea secretarul de stat. De unde știa individul așa ceva? Nu se gândise ani buni la ruina moștenită și nu vorbise cu niciun coleg despre asta.

— Atunci am să-mi strâng documentele din birou, mormăi el într-un final.

Trebuia să sune ca o amenințare, un ultim gest sfidător, un semnal: „Am strâns deja dovezi împotriva ta, așteaptă și-ai să vezi".

Însă dacă secretarul de stat era îngrijorat, acest lucru nu se vedea pe fața lui. Gura lui schițase un zâmbet, în timp ce ochii săi mici și gri îl examinară cu atenție.

— Cu siguranță ne vom întâlni des, zise el și îi scutură mâna într-o manieră formală.

Cuvintele sale păreau o declarație de război, iar în timp ce Blanc se afla deja la ușă, îi strigă pe la spate:

— Chiar și soția dumneavoastră se va bucura când va auzi că sunteți transferat în Provence.

Finalitatea acestor cuvinte erau de a-l insulta, însă trecu mai mult de oră până ce Blanc înțelese sensul lor.

Blanc introduse adresa secției de jandarmerie din Gadet în telefon. Aplicația îi arătă un drum de țară, câteva curbe, un sens

giratoriu, puțin mai mult de doi kilometri și jumătate. Întoarse cheia în contact și, contrar așteptărilor, Espace-ul porni abia din a treia încercare. Împinse CD-ul cu Fredericks Goldman Jones în CD-player – CD-ul îi fusese dăruit de Geneviève după prima săptămână petrecută împreună – și porni spre uriașa poarta dărăpănată care limita accesul la proprietatea sa. „Măcar nu voi mai sta în trafic așa cum stăteam dimineața în Paris", se gândi el și apăsă pedala de frână, deoarece își dădu seama că nu mai putea înainta pe drumul îngust de țară. În fața lui stăteau trei cai gri deschis, care se holbau dezinteresați la mașina sa.

Blanc claxonă. Unul din cai necheză. Claxonă din nou. Caii se întoarseră cu spatele la el. Blanc se întrebă dacă nu ar fi o idee bună să calce animalele pur și simplu cu mașina. Dar Renault-ul său era așa de hodorogit, încât probabil va pierde bătălia asta. Își plimbă degetele pe ecranul telefonului Nokia aflat în suportul de pe bordul mașinii și mări harta cu funcția zoom. Nu exista alt drum spre Gadet decât acest drum departamental. Acționând manivela, lăsă în jos geamul său și strigă:

— Vă fac cârnați!

— Pentru cârnați e nevoie de măgari, nu de cai de Camargue. Blanc se întoarse brusc. De partea cealaltă a mașinii văzu un cal care părea să fie cu o jumătate de metru mai înalt decât cei trei de înainte. Pe cal ședea o femeie care cu siguranță ajunsese acolo călătorind de-a lungul unui câmp. Îi dădu în jur de patruzeci de ani. Părul ei negru și puternic era prins foarte strâns la spate, pielea ei era atât de bronzată din cauza expunerii la soare, încât culoarea tenului va rămâne mereu așa. Purta mocasini, blugi și un tricou alb și vechi pe care erau reprezentate o cruce roșie și cuvintele *Don du Sang*[7].

— *Pardon*. Uneori fiicele mele uită să închidă gardul.

Arătă spre o pajiște de peste drum care era pe jumătate ascunsă în spatele unor chiparoși înalți. Alături se afla o casă făcută din pietre roșiatice în fața căreia înflorea un oleandru galben. Flori de Bougainvilea vărsau cascade ciclamen peste un balcon din fier forjat aflat la primul etaj.

— Atunci suntem vecini.

Blanc se prezentă și ieși din mașină, însă lăsă motorul să meargă de teamă că Espace-ul aflat pe drumul de țară nu va mai

porni.

Ea sări de pe cal cu o flexibilitate de gimnastă.

— Paulette Aybalen.

El îi strânse mâna și arătă spre ruină.

— Mă voi ocupa de acest morman de pietre.

— În sfârșit locuiește cineva din nou aici. E casa dumneavoastră de vacanță?

„A văzut numărul *75* ”, se gândi Blanc, plăcuța cu de înmatriculare cu numere pariziene, insigna idioților. „O să-și închipuie cele mai îngrozitoare lucruri. Mai bine să-i spun repede adevărul.”

— Am fost transferat aici, explică el. De la jandarmerie.

Ea ezită puțin, îl privi cu suspiciune, o privire pe care o văzuse la aproape fiecare persoană care afla denumirea meseriei sale.

— Vă garantez că nu o să vă plictisiți aici! îi spuse ea într-un final.

— O să-mi împart energia între serviciu și lucrările de renovare. Deja am primit câteva indicații de reamenajare.

Zâmbetul Paulettei se șterse.

— Serge, zise ea dând din cap aprobator. Serge Douchy.

— Un om care spune exact ceea ce gândește.

— Serge urlă peste tot ca un *clochard*[8] beat, câinii săi ciobănești latră jumătate de noapte, turma sa de capre pute până la cer, casa lui mucegăită e construită fără autorizație, își trage apă ilegal din Touloubre cu ajutorul unei pompe de motorină astmatice și trage cu pușca de vânătoare în toate ființele care au blană sau pene. Dar în rest este un tip de treabă.

— Și mie mi s-a părut cam la fel.

— Dumneavoastră sunteți de-a dreptul un profesionist, zise Paulette râzând din nou. Voi duce acum caii la pășune, înainte să ajungă pe mâna unui măcelar.

Blanc o privi atent și inspiră adânc. Simți o mireasmă amăruie în aer.

— A ce miroase aici? întrebă el.

— „Acolo am văzut pentru prima dată tufișoare de verde-închis care răsăreau din iarba *baouco*[9] precum niște măsline pitice”, răspunse ea. Un citat, adăugă ea când îi observă privirea buimăcită. Marcel Pagnol. Și el s-a simțit la fel ca dumneavoastră

atunci când a mers pentru prima dată la țară în Provence. Mireasma din aer l-a copleșit. Este cimbrul sălbatic. Crește peste tot sub copaci. Foarte sănătos. Foarte delicios.

Blanc, care se hrănise în ultimii ani în principiu doar cu croasanți și cu baghete cleioase, nu știa nici ce gust avea cimbrul și nici cum arăta. Dădu din cap și privi indecis pentru a nu poza într-un tâmpit.

— Am să vă fac o vizită și am să-i dau soției dumneavoastră câteva rețete, zise Paulette care ghicise faptul că Blanc habar n-avea despre ce era vorba.

— Va trebui să-i trimiteți rețetele prin poștă. Soția mea este la Paris.

Paulette Aybalen sări pe cal și nu rosti niciun cuvânt. În tot acest timp, celelalte trei animale o luaseră de la sine la trap și ajunseseră pe pășune. Blanc habar n-avea ce semn secret trebuia să fi făcut Paulette pentru ca animalele să asculte de ea.

— Atunci am să vă dau rețetele când trec pe la dumneavoastră. Cu siguranță o să ne intersectăm destul de des.

— Nu am să mai menționez nimic despre cârnații de cal.

Blanc se urcă la volan și apăsă prudent pedala de accelerație ca să nu sperie animalele. În oglinda retrovizoare văzu cum femeia îl urmări cu privirea.

Aerul se unduia deasupra benzii înguste de asfalt. De la radio se auzea o voce care avertiza despre pericolul de incendiu forestier din Midi și amintea că e interzis să se arunce în natură mucurile de țigară sau obiectele de sticlă. Mesajul părea un blestem. Podeaua mașinii de pe ambele părți era maro și părea acoperită cu o crustă de pâine uscată. Trecu pe lângă un zid făcut din bolovani, în spatele căruia recunoscu frunzele verzi-cenușii ale măslinilor tineri și ruina unei clădiri care ar fi putut fi odată un grajd sau o mică gospodărie țărănească. Pini și stejari pe o pantă. Un povârniș unde văzu șiruri de butuci de vie.

Un camion alb accidentat se apropia de Blanc din sens opus cu viteză prea mare. Drumul era atât de îngust, încât trebui să vireze pe banda marginală a drumului pentru a evita să fie lovit din lateral. Înjură, Espace-ul fu zguduit, iar pietricelele scrâșniră sub roata din partea dreaptă din față. Torpedoul se deschise brusc și o

mașină veche de jucărie căzu, un Opel Rekord verde. Blanc nu reușise niciodată să se lepede de mașinuțele de jucărie Majorette și Matchbox din copilăria sa. Nu le puse în vitrine, așa cum fac colecționarii nostalgici, ci pur și simplu rămaseră prin preajmă și reapăreau în cele mai surprinzătoare locuri, înainte de a dispărea din nou pentru o lungă perioadă. La fel ca vechiul Opel. Un cadou de la tatăl său.

Tatăl său fusese și el polițist și murise de multă vreme: o urmărire generală pe timp de noapte, o dâră de ulei într-o curbă și vechiul R4 albastru, pe care jandarmeria îl folosea încă la acea vreme, explodase ca o conservă la impactul cu un copac. Mama lui fusese întotdeauna o fumătoare înrăită, iar la o săptămână după ce împlinise patruzeci de ani, un doctor văzuse umbre pe radiografia pulmonară și, afișând un regret rece, îi prezentase diagnoza. Două decese ridicole în decurs de un an și Blanc deveni orfan în adolescență.

Mai târziu, Blanc studiase Dreptul la Paris pentru că voia să dea la Academia de poliție, după ce obținuse diploma de *maîtrise*[10] la Școala de Ofițeri a Jandarmeriei Naționale din Melun. În cea de-a doua săptămână de facultate o cunoscu pe Geneviève, studentă în primul semestru la Istoria Artei. Era gingașă și cu părul negru, el înalt și blond, ea provenea din Languedoc, el din nord, ea vorbea constant, lui îi plăcea să tacă, ea credea că filmele lui Éric Rohmer erau cele mai bune din lume, pentru el filmele lui Éric Rohmer funcționau ca o pastilă de diazepam, ea fuma Marlboro, el ura țigările, ei îi plăcea să picteze noaptea târziu, el prefera să tocească paragrafe dimineața devreme. Nu se potriveau pe nici un plan. Dar erau cuplul perfect.

Copiii apărură imediat, cu mult timp înainte de nunta care fu oficiată mult mai târziu și mai degrabă pentru aparențe. Și deodată Éric avea douăzeci și unu de ani și studia biochimia în Montréal, deoarece perspectivele de muncă în Franța erau atât de precare. Și Astrid avea douăzeci de ani, avea o slujbă la Paris de manager de evenimente, iar Blanc habar n-avea ce activități trebuiau prestate în cadrul unei astfel de meserii. Cu siguranță nu erau multe, deoarece contul fiicei sale era o gaură neagră. Pentru el, viața alături de Geneviève îi fusese la fel de normală ca

respirația, însă tocmai el, copoiul, care avea cel mai puternic simț de a adulmeca atunci când era pus la treabă, nici măcar nu bănuise că de un an de zile exista altcineva.

Secretarul de stat Vialaron-Allègre trebuie să fi știut asta când îl transferase vineri dimineață la dracu-n praznic. Oare prevăzuse reacția Genevièvei? Jandarmii erau militari supuși vechii reguli a soldaților: un ordin este un ordin! Chiar dacă ordinul spunea să o șteargă din Paris în decurs de câteva zile. Când Blanc se-ntorsese abătut de la Issy, soția lui îl ascultase și apoi îl anunțase calm că va rămâne în capitală. Că dorise de multă vreme să discute cu el într-o manieră rezonabilă și că acesta era momentul potrivit. Și apoi Geneviève își făcuse bagajele. De atunci, Blanc dormise maximum patru ore și se simțea ca un pugilist în a douăsprezecea rundă.

O lumină roșie-portocalie venea din pădurea din stânga sa: mai multe mașini mari de pompieri erau parcate la umbra pinilor. Pompieri în echipament complet care își dăduseră jos căștile. Câțiva stăteau la o masă de picnic din lemn și luau micul dejun, alții dormeau pe acoperișurile mașinilor. Blanc se gândi la pericolul de incendiu forestier anunțat la radio. În Midi, pompierii nu stau la post să păzească, ci sunt aruncați direct în mijlocul pădurii amenințate. Inteligent. Ar da și el câțiva euro să poată dormi acum la umbra pinilor.

Fără să oprească motorul, parcă Espace-ul puțin mai încolo între doi pini și se schimbă de haine. Își aruncă nepăsător tricoul, blugii și încălțămintea pe bancheta din spate, apoi își trase uniforma neobișnuită și-și puse tocul pentru armă. Jandarmilor li se permitea, de obicei, să aleagă să se prezinte la serviciu îmbrăcați ori în haine civile ori în uniformă. În ultimii ani purtase aproape întotdeauna haine negre, astfel încât hainele sale civile aduceau ușor a uniformă. Cu toate acestea, pentru prima zi la noul birou era mai bine să îmbrace montura, uniforma atrage autoritatea statului și astfel pari mai puțin vulnerabil. În cele din urmă își puse cascheta îngustă și albastră de jandarm. Mulți colegi protestaseră atunci când *képi*-ul[11] fusese abolit în 2011, însă ori de câte ori purta vechiul chipiu, Blanc se simțea ca un figurant într-un film al lui Louis de Funès. Acceleră.

Viră la o intersecție unde văzu pe partea dreaptă un zid

galben, înalt și tencuit, iar în spatele acestuia se aflau monumente funerare și o capelă. Drumul ducea în Gadet. Erau case mici și luminate pe ambele părți, o biserică modestă în centru, platani, răcoare, patru baruri, mese pe trotuar, miros de cafea și croasante. Primii oaspeți – fermieri, bărbați în vârstă îmbrăcați în costume de camuflaj, tineri cu motocicletele parcate între scaune – se holbau la automobilul său. Două brutării, o măcelărie, o mică piață de cazinouri, o tutungerie. Nu o să moară aici de foame. Oare ce ziare se putea găsi aici? Un teren modern de sport lângă un pârâu, Touloubre, așa cum citi Blanc pe un indicator. La stânga, oficiul poștal, vizavi de primărie, un mic castel înglobat într-o aură de pustietate tipică anotimpului de vară. O să aștepte până după 15 august pentru a-și înregistra reședința la primărie și pentru a schimba plăcuța de înmatriculare.

Într-un final: jandarmeria. O clădire joasă cu doar două etaje, realizată din beton tencuit de culoare galbenă-portocalie, ferestre cu balamale închise la culoare cu bare plasate în fața lor, o ușă de oțel. Un OZN din anii șaptezeci care nu a îmbătrânit grațios precum clădirile tradiționale, ci care pur și simplu s-a degradat în timp. Urină de câine pe la colțuri. O mișcare în spatele ferestrei de lângă intrare. Blanc își parcă Espace-ul lângă câteva vehicule de urgență și trase adânc aer în piept.

Din corpul de gardă un jandarm tânăr și supraponderal îl examină, din cauza transpirației uniforma azurie căpătase o tentă întunecată. Blanc se prezentă și îi arătă legitimația.

— Ah, mârâi jandarmul, considerând că nu era nevoie să se prezinte și el.

Pe ecusonul uniformei sale scria *Brigadier Barressi*.

— Șeful este la etaj.

Arătă cu mâna cărnoasă spre o scară de lângă peretele din spate al corpului de gardă

— A fost anunțat în prealabil pentru că a auzit deja despre transferul dumneavoastră la noi, adăugă Barressi când Blanc puse deja piciorul pe prima treaptă.

— Când a aflat asta?

— Joi seara.

„Asta înseamnă că cei de-aici știau despre asta înaintea mea”, gândi Blanc furios. Scara avea un miros penetrant de detergent

care îi dădea dureri de cap. La etaj păși într-un hol cu uși de birou de fiecare parte, făcute din tablă și vopsite în portocaliu, unele uși erau deschise, altele închise. Pe un avizier negru se aflau liste rupte cu turele personalului, afișe îngălbenite de punere în urmărire, circulare de la minister, câteva fotografii ale poliției și plachete. Un aparat de cafea, aparent defect de mult timp, acoperit de praf. Fum de țigară dintr-o cameră deschisă. Căldură. La capătul holului o ușă mai mare, închisă. O plăcuță de identificare din alamă: *Comandantul Nicolas Nkoulou*.

— *Merde alors*[12], șopti el și ciocăni.

Intră în cel mai îngrijit birou pe care îl văzuse vreodată: biroul luminos dotat cu o mapă de piele și cu un monitor negru păreau scoase dintr-un catalog de mobilier. Un raft cu fișiere etichetate meticulos pe un perete, vizavi de ușă, o fereastră cu o jaluzea alb-gălbuie cu pliuri îngrijite. Un certificat de onoare încadrat într-o ramă aurită. Fără fotografii private, fără suveniruri, fără bibelouri, nici măcar o cană de cafea.

Pe un scaun de birou din piele trona cel mai tânăr comandant întâlnit de Blanc până la vremea aceea. Nicolas Nkoulou avea cel mult treizeci de ani, deși fața lui fără riduri îl întinerea și mai mult. Pielea lui era neagră precum abanosul, iar părul său creț era tăiat atât de scurt, încât i se mula pe craniu ca o cască subțire. Ochelari eleganți cu rame aurii. O cămașă albastră de uniformă care strălucea atât de puternic, încât pe Blanc îl dureau ochii. Pantaloni de vară bleumarin cu pliuri trasate cu rigla. Încălțăminte din piele albă.

— Deci Parisul v-a trimis aici, îl întâmpină Nkoulou, ridicându-se de pe scaun atât de greu, de parcă mișcarea în sine i-ar fi provocat durere.

Blanc se uită la superiorul său și la birou și știa că mai rău de-atât nici că se putea. Briliant. Ambițios. „Ăsta vrea să ajungă la Issy”, se gândi el, „la vârf. Îi este teamă că o să mă lipesc de reputația lui impecabilă precum găinațul de porumbei.”

— *Mon comandant*, raportez la datorie, zise Blanc, neștiind dacă să salute militar cu mâna la frunte, să-i strângă mâna sau să nu facă nimic. Se decise să-și lase brațele să atârne.

— Va să zică sunteți specializat în corupție.

Blanc dădu afirmativ din cap.

— Toți sunt corupți aici în Provence.

Blanc dădu afirmativ din cap.

— Totuși, nu se lasă prinși.

Blanc încetă să mai dea din cap.

Nkoulou își drese vocea.

— Am să vă prezint colegilor, zise el fără entuziasm.

Blanc îl urmă pe comandant din birou în birou și fu expus unui șir de chipuri și nume: un bărbat scund cu nasul rupt și cu umerii uriași; un gigant cu ochelari metalici, așa cum erau la modă când era elev; o brunetă supraponderală cu o țigară Gauloises între buzele rujate cu un roșu strident. Aceasta îi trântise pe birou pachetul albastru mototolit adresat lui. Blanc, care nu era fumător, refuză țigara oferită pentru că știa cum cancerul o consumase pe mama sa. Ea făcu o grimasă și nu trebuia să fii un psiholog priceput pentru a-i ghici gândurile. Doi bărbați cu părul închis la culoare care arătau de parcă ar fi frați își aruncau reciproc priviri batjocoritoare când Blanc intră în biroul lor. O funcționară tânără cu părul lung și brun abia își ridică privirea de pe iPad când Blanc fu invitat să intre. În cele din urmă, ultima cameră din hol, cea mai îndepărtată de biroul lui Nkoulou: două mese de birou făcute din imitație de stejar, plasate în fața unei ferestre închise. Pe ele stăteau două computere, cele mai vechi computere pe care Blanc le văzuse în această stație de jandarmerie, niște cutii gri, singurele deasupra cărora monitoare voluminoase, dar nu plate, pâlpâiau încă.

— Noua dumneavoastră casă, zise comandantul cu oboseală-n glas. Și partenerul dumneavoastră: locotenentul Marius Tonon.

Se uită dezaprobator la biroul care era acoperit cu firimituri de croasant.

— Habar n-am pe unde umblă.

— Nu a avut partener până acum?

Nkoulou ridică din umeri.

— Să nu vă lăsați influențat de bârfele colegilor.

— Nu am auzit încă nicio bârfă.

— O să vi se șoptească la ureche, credeți-mă. „Tonon ăsta aduce ghinion.” Prostii superstițioase, discuții provinciale. Sunt șeful acestei stații de un an și nu s-a întâmplat niciodată nimic

rău. Dar nu găsesc pe nimeni care să vrea să se asocieze cu Tonon. Iată că un funcționar de la Paris apare la momentul potrivit pentru mine. O minte independentă.

Blanc nu era sigur dacă era lăudat sau batjocorit de comandant.

— O să ne înțelegem bine, îi dădu Blanc replica.

În acel moment intră pe ușă un bărbat pe la cincizeci și cinci de ani care, la momentul admiterii în jandarmerie, își inserase probabil branțuri în încălțăminte pentru a atinge înălțimea minimă de 1,79 necesară admiterii. Avea mâinile puternice, acoperite de puf negru precum niște labe de animal, corpul său era umflat în uniforma mototolită, nasul bulbos roșu-violet, părul negru subțire și ciufulit. Când intră în încăpere pătrunse și-un parfum pe care Blanc inițial crezu că e de la un after-shave ieftin, până când brusc îi veni în minte o amintire din copilărie: vin rozé. Devii locotenent cam pe la douăzeci și cinci de ani. Dacă ai rămas blocat pe funcția asta treizeci de ani mai târziu, atunci ceva nu era în regulă. Blanc era destul de sigur că trebuie să fie ceva adevăr în bârfele despre noul său partener. Îi scutură mâna păroasă și se prezentă.

— Un coleg din nord ne va fi de folos, replică Tonon.

„Vocea lui era plăcută și joasă. Un bărbat care ar putea calma un martor isteric cu o singură frază și ar putea obține o mărturie de la un suspect”, se gândi Blanc surprins.

Zâmbi.

— În calitate de parizian, nu prea ești văzut ca nordic.

— Pentru noi, tot ce e la nord de Lyon este Scandinavia, zise el arătând spre masa de birou goală. După-amiaza soarele strălucește așa de puternic prin fereastră, încât nu mai poți vedea nimic pe ecran. Atunci ar fi bine să mergi la cafenea și să reflectezi.

Râse.

Nkoulou zâmbi acru.

— Trebuie să amânați mersul la cafenea, *mon lieutenant*. Am să vă încredințez dumneavoastră și lui Blanc un caz de rutină, astfel încât să vă puteți cunoaște în oarecare măsură. Este în ZGN.

— ZGN?

— *Zone de responsabilité propre de la gendarmerie nationale*[13].

95% din teritoriul francez care este monitorizat de noi și nu de *Police nationale*[14]. Ați stat într-adevăr prea mult timp în capitală, *mon capitaine*.

În cazul unităților speciale din Paris, venerabila și absurda separare dintre jandarmerie și *Police nationale* devenise într-adevăr nesemnificativă: jandarmii pentru regiunile rurale aici, polițiștii pentru marile orașe dincolo. Blanc trebuia să se obișnuiască să lucreze din nou în țara nimănui.

— Ce înseamnă caz de rutină? întrebă el.

— Un mort. Într-o groapă de gunoi.

— Asta înseamnă rutină pentru dumneavoastră?

— Acum ești jandarm de provincie. Conform primului raport pe care l-am primit, plec de la premisa că trebuie doar să asigurăm locul faptei. Avem câteva indicii conform cărora colegii din Marsilia vor prelua cazul după aceea. ZPN. *Zone de responsabilité propre de la police nationale*[15].

Buzele lui schițară din nou un zâmbet fără bucurie.

— Dar puteți merge singur. Brigadierul Barressi a notat detaliile necesare. Nu aveți cum să o dați în bară prea mult.

Blanc dădu din cap.

— Îi place să întrerupă, șopti el când superiorul său părăsi biroul.

— Își poate întrerupe subalternii cum n-a mai văzut nimeni, avertiză Tonon.

La parter, Barressi le înmână un bilet.

— Un mort în groapa de gunoi de lângă Coudoux, bombăni el, chiar pe A7. Un gunoier l-a găsit și a format numărul de urgență 17[16]. Încă era încins.

Brigadierul tuși.

— Gunoierul? întrebă Tonon.

— Mortul. Ars. Dar probabil că nu a murit din cauza asta. Colegii de la patrula rutieră au fost primii care au ajuns acolo, erau pe autostradă când a intrat raportul. Au specificat că sunt cartușe peste tot. Kalașnikov.

— Bine, spuse Tonon pe un ton neutru, ridicând raportul.

Blanc îl privi fix.

— Bine? Ce e bine la asta?

— Ne vom întoarce până la prânz. Micul restaurant din Gadet nu este rău.

— Cineva a fost executat cu o armă automată. Vom sta acolo ore-n șir în groapa aia de gunoi.

Locotenentul ridică mâinile.

— Un Kalașnikov este la fel de comun în Marsilia precum un Opinel. Le poți obține cu 1000 de euro, iar la jumătate de preț poți obține chiar imitații proaste. Traficanții le folosesc ca să-și facă de petrecanie unii altora. Nu este nevoie să vă faceți griji. Groapa de gunoi se află pe A7 care duce direct în Marsilia. Comandantul Nkoulou are dreptate. Vom asigura locul unde a fost descoperit cadavrul și vom aștepta până când colegii noștri din oraș vor fi acolo. Acesta este unul dintre clienții lor, *mon capitaine*. Vor prelua cazul. După aceea vom lua prânzul.

Barressi îi aruncă lui Blanc o cheie de mașină.

— Întotdeauna mi-am dorit să văd o groapă de gunoi provensală, mormăi el și împinse ușa de oțel pentru a o deschide.

Tonon arătă spre o mașină de patrulare.

— Acesta e Mégane-ul nostru, spuse locotenentul, înghesuindu-se pe scaunul pasagerului din față al autovehiculului albastru.

Lui Blanc nu-i plăcea cuvântul *Gendarmerie* de pe ușile laterale, nici dungile albe, nici reflectoarele roșii și albe de pe capotă și nici becul cu lumină albastră. La Paris circulase întotdeauna cu mașini de patrulare cu numere civile care nu atrăgeau atenția. Reglă laborios scaunul și oglinda retrovizoare după lungimea corpului său, apoi porni mașina.

— Cunoașteți drumul? întrebă el.

— Oi fi doar locotenent, dar sunt cel mai în vârstă dintre noi. Așa că vă sugerez să ne luăm la per tu. Eu sunt Marius. Oricum ne vedem mai des decât ne vedem soțiile.

— Cu siguranță așa e, mormăi Blanc.

— Mergi până la sensul giratoriu și apoi urmăm indicatoarele către Lançon. După aceea te voi ghida mai departe. Vom ajunge acolo într-un sfert de oră.

Lui Blanc îi plăcea să investigheze singur. Polițaii se grupau pentru fiecare caz în echipe, uneori lucrau doar trei sau patru ofițeri la un caz, uneori sute. Știa asta și accepta asta. Oricum, îi

plăcea să aleagă misiunile în care era singur: urmărea un suspect ore și zile dacă trebuia. Săpa prin dosare vechi și confisca documente. Se ghemuia în spatele biroului său, mâzgălea prin tot caietul de notițe și medita. Acum se simți inhibat lângă acest coleg cărnos care mirosea a vin rozé și cu care se deplasa spre un cadavru ars.

— Comandantul este foarte tânăr, zise el vag, pentru a nu lăsa să cadă o tăcere grea între ei.

Conducea cu atenție, dar spre deosebire de Paris, nu-l claxonă și nu-i tăie nimeni calea, întrucât toată lumea cunoștea mașina poliției.

— Nkoulou e mereu acolo când sosesc dimineața. Și îl găsesc ghemuit în biroul său ordonat atunci când plec seara acasă. Iubește reglementările, sârguința, punctualitatea. L-ar înnebuni chiar și pe un german. Câțiva colegi și cu mine am făcut un pariu. Poți să te bagi dacă vrei. Primul care află dacă Nkoulou are o prietenă, primește potul cel mare.

— Un om fără viață privată. Iese din clădire în timpul serviciului sau se baricadează în camera lui toată ziua?

— Se duce la poligon. Se spune că a fost cel mai bun trăgător de pistol din promoția sa.

Blanc simți metalul revolverului de tip Sig Sauer SP 2022, al cărui toc îl atașase la spatele centurii. Împotriva tuturor reglementărilor privind modul de transport al pistolului din dotare. Când era polițai tânăr, în cadrul unui jaf care scăpase de sub control, împușcase de frică un răufăcător care reușise să evadeze. Respectivul plutise între viață și moarte timp de o săptămână. În cele din urmă, trecuse dincolo și Blanc primise primele laude pentru că omorâse un criminal căutat de multă vreme. Dar nu își mai dorea vreodată să-i fie dat să trăiască încă o săptămână la fel. De atunci nu mai fusese nevoit niciodată să tragă cu arma în cadrul unei misiuni. Și la poligon mergea doar când avea loc antrenamentul anual obligatoriu.

Tonon îl ghidă printr-o zonă industrială din afara orașului Gadet, trecură pe lângă un comerciant de piscine care instalase vertical una prefabricată imensă, de un albastru sclipitor, o imagine extrasă dintr-un vis suprarealist. Apoi aceleași câmpuri. Un șopron acoperit de paie al unui olar care vindea într-un sens

giratoriu vaze vopsite multicolor, terine și cicade ceramice. Un sat. Blanc intră pe drumul departamental 19. Un cimitir cu o capelă antică și strâmbă. Și dintr-odată, la o sută de metri sub nivelul drumului de țară, o fâșie gri pe care Blanc o confundă inițial cu un râu mare: autostrada. A7 își făcea loc printre dealuri gri, stâncoase, drumul departamental se-ntindea paralel cu banda largă de asfalt pe aproape un kilometru. Automobile, camioane și rulote vâjâiau în stânga lor, dungi negre de fum de motorină pluteau în aer. Blanc închise fereastra. În ciuda mirosului gazelor de eșapament, deodată percepu și altceva: miros de putrefacție. Pungi de plastic sfâșiate zburau printre ramurile pinilor care umbreau strada din dreapta. Pescărușii zburau deasupra lor în cercuri.

— Groapa de gunoi, spuse Tonon.

Cu mâna dreaptă atinse preț de câteva secunde un medalion de aur de la gât. Când văzu privirea uimită a lui Blanc, explică:

— Sfânta Geneviève. Sfânta noastră protectoare.

— A noastră?

— Sfânta protectoare a jandarmilor. Nu ești catolic, nu?

— Am reușit să ajung la timp la biserică să-mi văd copiii împărtășiți, răspunse Blanc.

Geneviève, sfânta polițailor. Soția lui avea să râdă de asta. Fosta lui soție.

— Ești speriat? îl întrebă pe colegul său.

— Mi-e frică să nu vomit. Nu am mai văzut niciodată un om ars. Poate că o să arate ca un berbec castrat făcut *méchoui* [17]. Mi-ar putea strica pofta de mâncare.

— Te gândești mereu la mâncare.

— Trebuie să-ți stabilești prioritățile.

Blanc coti printr-o poartă dintr-un gard de sârmă înalt de trei metri pe o alee neîngrijită. Înjură încet când un camion verde de gunoi care venea din sens opus îl forță să vireze până pe marginea drumului, fiind apoi învăluit într-un nor de motorină, mizerie și praf. Probabil aici fusese cu mult timp în urmă o vale largă situată între două stânci abrupte. Dar acum depresiunea era aproape complet umplută cu gunoi. Excavatoarele împingeau gunoiul și-l adunau în grămezi, în jurul lor dansau pescărușii

furioși, protuberanțe groase și negre din plastic se arcuiau pe marginea depresiunii, marginea unor imense covoare artificiale care căptușeau fundul văii și care trebuiau să protejeze apa freatică de mizeria care se scurgea în sol. Mirosea a legume putrede și carne în descompunere.

— Vara este întotdeauna cel mai rău, se scuză Tonon. Aici se aruncă gunoiul din jumătate de Provence.

Arătă spre o mașină de patrulare și o motocicletă de la poliția autostrăzii care erau parcate lângă două dube albe care nu ieșeau în evidență; pe parbrizele lor erau lipite plăcuțe din plastic pe care scria *Techniciens d'investigation criminelle*[18].

— Departamentul de criminalistică este din Marsilia?

— Nu. Cea mai apropiată unitate este staționată în Salon[19]. Oameni buni. Nu se grăbesc. Ce-i drept, au mai puține lucruri de făcut decât colegii lor din Marsilia.

Blanc ieși din mașină și strânse mâna unui brigadier, apoi mâna unui tânăr procuror care avea fața arsă de soare. Nu avură altă opțiune decât să aștepte în duhoare și în căldură și să-i urmărească pe specialiștii de la criminalistică la lucru. Costume de protecție albe care le acopereau tot corpul și care aveau inscripția *NTECH* pe spate, galoși, mănuși, măști. Blanc se întrebă cum rezistau așa în căldură. Cadavrul fu găsit la marginea parcării, în spatele unui container mare deschis în care se puteau descărca deșeuri metalice. Recunoscu scheletul ruginit al unui suport de saltea și al unui cadru de bicicletă care ieșeau în afară. Criminaliștii nu merseră direct spre cadavru, ci se apropiară într-un ocol semicircular din spate. Cineva făcu fotografii. Doi indivizi îmbrăcați în halate albe se așezară în genunchi lângă ceea ce de la distanță părea un trunchi de copac carbonizat. Blanc fu întâmpinat de un miros nou: carne arsă, grăsime evaporată.

— Cine l-a găsit? îl întrebă pe brigadier.

Polițaiul arătă spre un bărbat în salopetă verde, care stătea la umbra unui pin pipernicit și care primea o sticlă de apă din partea unei femei ofițer tinere.

— Un șofer de camion de gunoi. Încă gâfâie.

Râse disprețuitor.

Blanc tăcu și merse la martor. Tonon îl urmă. Ambii îngenunchează în fața bărbatului, după care Blanc scoase un

carnet de notițe și un creion cu capăt mestecat.

— Îmi dați voie să vă pun câteva întrebări? Sau ar trebui să mai așteptăm puțin? dori să știe căpitanul.

Șoferul camionului de gunoi, un tânăr arab, clătină din cap.

— Să terminăm cu asta, spuse el, încercând să zâmbească.

— Numele dumneavoastră?

— Mourad Ghoul.

— Când și cum ați descoperit cadavrul?

— Mergeam cu camionul în direcția aceea, zise el arătând spre un camion greu dotat cu o macara. Suprafața de încărcare a camionului era goală. O dată pe săptămână încarc containerul cu fier vechi și merg la traficantul de metale. Tocmai eram pe punctul de a lega lanțurile de la macara de container când..., se strădui să găsească vorbele potrivite, am văzut acest... cadavru. Sau: l-am mirosit mai întâi. Încă ieșea fum din el.

— Era complet ars?

— Nu m-am mai uitat. Am fugit până la cabina camionului, am luat telefonul mobil și am sunat la poliție. Apoi am vomitat.

— Erați singur?

— De azi-dimineață colegii mei tot pleacă și vin cu camioanele de gunoi. Ei însă folosesc rampa din spate. Persoanelor private li se permite să-și descarce molozul aici. Dar niciunul dintre ei nu ajunge aici atât de devreme.

— Odihniți-vă.

Blanc se ridică. Era amețit. Căldura, duhoarea, oboseala.

— Uneori, niște idioți se întâlnesc în secret la groapa de gunoi în weekend, zise Tonon, ridicându-și corpul masiv cu o ușurință uimitoare. Se întâlnesc pentru dueluri ilegale de paintball.

— Paintball la groapa de gunoi?

— Se pare că unele persoane își iau o doză de adrenalină din asta. Din când în când mai arestăm pe cineva. Violare de proprietate.

— Probabil că s-a jucat o partidă de paintball foarte intensă.

— Poate au fost martori?

— *Bien*. Mai târziu să-i iei la întrebări pe cei pe care i-ai arestat deja când se jucau aici. Dacă avem noroc, unul dintre ei a fost acolo.

Un jeep Cherokee alb și zgâriat, care avea cu siguranță o gaură în țeava de eșapament, parcă lângă ei. Când motorul astmatic fu oprit, vehiculul tremură. Din mașină sări o femeie pe la treizeci și cinci de ani, cu părul brunet și lung, cu fața pe jumătate ascunsă în spatele ochelarilor de soare supradimensionați din anii șaptezeci.

Tonon îi făcu un semn din cap și o prezentă:

— Doamna doctor Fontaine Thezan. *Médecin légiste* la spitalul din Salon.

Blanc îi strânse mâna. Tricoul și părul ei degajau un miros slab de marijuana. Îi aruncă o privire rapidă colegului său, acesta părea că nu observă nimic.

— Va trebui să mai așteptăm puțin, zise el.

— Se pare că am ajuns la timp, îi întâmpină medicul legist într-o doară, arătând spre un tehnician care își trase masca de pe fața transpirată și care se îndrepta spre ea.

— Mortul vă aparține, *madame*, gâfâi el, fără să se sinchisească să-i arunce o privire lui Blanc.

— Reflex tonic asimetric al gâtului, mormăi doctorul Thezan. Îndoirea brațelor prin contracția mușchilor indusă de căldură. Piele carbonizată care, la nivelul feței, este crăpată de la temperatura extremă.

Blanc, care în ultimii ani de serviciu își croise drum printre extrase de cont, dosare și scrisori, încercă să respire cât mai superficial posibil. Mirosul cărnii arse și miasma din groapa de gunoi se amestecară. „Nenorocita asta de căldură.” În fața lui zăcea un cadavru cu pielea precum cărbunele, cu brațele pe lângă corp, cu picioarele paralele, iar fața distrusă schița o grimasă: corpul nici măcar nu arăta ca un cadavru, ci mai mult ca un manechin incendiat. Fără păr, fără urechi, fără haine, cu excepția unei catarame ce se afla încă pe trunchi. Trăsături faciale de nerecunoscut. Fără sânge.

— Nu trebuie să vă uitați la mine peste umăr, mormăi doctorul Thezan, care observase că se clătina.

— E doar căldura, răspunse căpitanul.

— Nu sunteți de-aici.

Blanc luă decizia să nu abordeze subiectul ăsta.

— Victima a fost arsă de vie?

Medicul legist clătină din cap și arătă spre urmele din corpul carbonizat.

— Probabil de la gloanțe, constată ea. Persoana decedată e de sex masculin. Am de gând să-i examinez plămânii la institut. Adică, ce-a mai rămas din ei. Dar tare m-aș mira dacă ar fi să găsesc funingine în bronhii. Individul ăsta nu mai respira în momentul în care a început să ardă.

Tonon arătă spre zona prăfuită de jur împrejur, pe care specialiștii o umpluseră cu plăcuțe cu cifre.

— Tuburi de cartușe. Kalașnikov. Cel puțin zece cartușe. Și nu mai avem voie să mergem la poligon, pentru că trebuie să economisim bani, zise el clătinând din cap. Farid Berrhama a fost un bătăuș și un traficant din Salon care voia să devină unul dintre cei mari în rang din lumea interlopă din Marsilia. Îl porecleau „Le Barbecue” pentru că după ce-și lichida victimele, le mai dădea și foc pentru a acoperi urmele. Nu l-am prins niciodată. Dar un clan din Corsica l-a prins într-o braserie, opt ucigași deodată, douăsprezece gloanțe în corp. Se pare că cineva vrea să calce pe urmele lui Berrhama.

— Să fie o reglare de conturi între traficanții de droguri? întrebă curios Blanc.

Locotenentul arătă cu degetul arătător spre cadavrul carbonizat.

— Tipul ascundea cocaină sau heroină. Sau nu și-a plătit datoriile. Sau a turnat pe cineva. Sau cineva a vrut să-i preia teritoriul. În Marsilia, în medie, la fiecare două săptămâni, cineva este lichidat cu un Kalașnikov.

Blanc își aminti de un scandal petrecut cu ceva timp în urmă, când o primăriță de sector a cerut ca armata să fie folosită pentru a pacifica suburbiile. Revoltă peste tot. Batjocura din Paris. Trupele trimise la Marsilia! Înainte de asta, Sarkozy reduse bugetul, iar 350 de posturi de poliție au fost tăiate doar în Marsilia. Asta nu supărase pe nimeni.

— Mereu rămâne suficient material ca să preluăm ADN-ul, zise doctorul Thezan cu siguranță în glas. Și dantura este intactă. Prin analiza oaselor voi determina înălțimea și vârsta. Și poate îmi dau seama de culoarea părului și a ochilor. Și ce a mâncat

ultima oară. Îl vom identifica.

— Și după aceea băieții din Marsilia se vor ocupa de caz. O să raportez la sediul central.

Tonon se întoarse spre Renault și deodată se opri. Purtând mănuși, medicul legist atinsese cu grijă trupul neînsuflețit. Întoarse victima cu atenție. Ceva strălucea în locul unde se aflase ceafa mortului. Aur. Rămășițele unui colier. Un medalion. Blanc și locotenentul se aplecară fără să atingă nimic. Pe bijuterie se putea vedea gravată o cobră ce se ridicase amenințător. Ochii roșii ai cobrei erau două rubine minuscule inserate în obiectul de aur.

— *Putain!* [20] înjură Tonon. Cunosc această cobră. Ne putem lipsi să trimitem raportul către Marsilia. E vorba de cineva de-aici.

1. Denumire colocvială pentru sudul Franței (n.t.).
2. *Électricité de France* (Regia de electricitate din Franța) (n.t.).
3. *Fédération Generale du Travail* (Confederația Generală a Muncii) (n.t.).
4. Idiot, tâmpit (în orig., în fr.) (n.t.).
5. Rahat (în orig., în fr.) (n.t.).
6. Absolvent al Școlii Naționale de Administrație din Franța (n.t.).
7. Donare de sânge (în orig., în fr.) (n.t.).
8. Vagabond (în orig., în fr.) (n.t.).
9. Iarbă refuzată de ierbivore, cu excepția începutului creșterii sale, reprezentând semn de abandon și dezmoștenire a teritoriului. În dialectele occitane și franco-provensale, *bauco* desemnează ierburi cu tulpină tare (n.t.).
10. Fostă diplomă universitară franceză și diplomă pentru al doilea ciclu din învățământul superior, care validează un an de studiu după licență. Această diplomă a devenit caducă în 2006 prin reforma structurii ciclurilor universitare, respectiv ciclu I (studii de licență) – ciclul II (studii de master) – ciclul III (studii doctorale) (n.t.).
11. Tip de caschetă folosit de soldații forțelor armate franceze până la sfârșitul secolului XX (n.t.).
12. La dracu' (în orig., în fr.) (n.t.).
13. Zona de responsabilitate proprie a jandarmeriei naționale (în orig., în fr.) (n.t.).
14. Poliția națională franceză (în orig., în fr.) (n.t.).
15. Zona de responsabilitate proprie a poliției naționale (în orig., în fr.) (n.t.).
16. Număr local de urgență pentru a apela poliția (n.t.).
17. Fel de mâncare marocan în care un miel sau berbec este tăiat în bucăți

mici care sunt apoi puse pe grătar (n.t.).

18. Tehnicieni de investigație criminală (în orig., în fr.) (n.t.).
19. Salon-de-Provence, oraș în Franța în departamentul Bouches-du-Rhône (n.t.).
20. La naiba! (în orig., în fr.) (n.t.).

Plângere împotriva unui mort

Blanc făcu semn echipei de criminalistică și le arătă bijuteria. Apoi se retrase și îi lăsă pe specialiști să-și facă treaba.

— Dacă poți identifica mortul astfel, înseamnă că e o piesă destul de rară, îi șopti el lui Tonon.

Colegul său dădu din cap absent și se uită în jurul parcării.

— Dacă este cine cred că este, trebuie să fie o motocicletă prin apropiere. Mereu bătea drumurile cu o motocicletă Enduro.

Tonon chemă câțiva brigadieri laolaltă. Trecu mai puțin de un minut când un bărbat în uniformă ridică brațul și le făcu semn să se apropie. La marginea altui container se afla o motocicletă Yamaha veche și pe jumătate ascunsă, despre care Blanc credea că e numai bună de dat la fier vechi: farul din spate smuls, rezervorul boțit, ghidonul îndoit, farul frontal spart, oglinda retrovizoare din stânga lipsea, doar tija i se-nălța inutil din ghidon.

Locotenentul arătă spre plăcuța de înmatriculare care era îndoită pe jumătate și pe care era imprimat numărul „13”:

— Rabla lui. Știu numărul pe de rost.

Făcu semn către un criminalist care, oftând, își trase masca pe față și începu să examineze motocicleta pentru a găsi amprente.

— Despre cine e vorba? întrebă Blanc.

— Charles Moréas. Fără el Provence va fi un loc mai frumos.

— Un client de-al tău?

— Aș fi vrut eu, oftă Tonon. Mi-am sacrificat ani din viață ca să-l prind pe individ. O singură dată am reușit să-l avem la mână: a trecut pe lângă un radar-video mult prea repede cu Yamaha lui. Dar nici măcar nu a plătit amenda. Habar n-am ce s-a ales din treaba asta. Probabil că procesul încă zace într-un sertar la

tribunal.

— Bănuiesc că nu voiai să-l prinzi doar pentru că gonea pe drumuri de țară.

— Nu, zise locotenentul închizând ochii. Omor calificat. Sau cel puțin omor din culpă.

Trecu mult timp fără să mai rostească vreun cuvânt.

— Moréas era un singuratic. Și toți cei care l-au cunoscut și-au dorit să nu fie așa. Locuia undeva la țară într-o casă dărăpănată din comuna Caillouteaux.

— E în raza noastră de acțiune?

— ZGN. Moréas are 38 de ani, dacă îmi amintesc bine. Avea. Nimeni nu știe exact din ce trăiește.

— Are soție? Copii? Rude?

Lui Tonon îi veni să râdă.

— Are câteva proprietăți. Ici și colo în regiune, câmpuri, zone împădurite, o cabană de vânătoare. Părinții lui erau fermieri, dar sunt morți de multă vreme.

— Am auzit că pământul se vinde la un preț ridicat aici. Poate l-a vândut și trăiește din banii aceia de ani de zile?

— Moréas? În niciun caz. Uneori se ducea cu Yamaha pe proprietățile sale și petrecea noaptea acolo în aer liber. De se întâmpla să se rătăcească niște drumeți pe-acolo, îi alunga și îi speria așa de tare, încât nu mai călcau niciodată pe drumurile acelea.

— Folosea arme?

— Puști de vânătoare.

— Motiv suficient pentru a-i trimite o citație.

— Am făcut asta. Mai mult de-atât nu s-a putut face, însă.

Tonon arătă cu un gest disprețuitor spre corpul carbonizat care tocmai era așezat pe o targă de doi brancardieri care ajunseseră în break-ul lor gri.

— În urmă cu douăzeci de ani, pe vremea când eram încă un bun polițai, Moréas era membru într-un grup specializat în jafuri la drumul mare: aveau două mașini vechi cu motorul îmbunătățit, noaptea, pe un drum departamental cu trafic redus. Băieții stăteau și așteptau mașini cu numere de înmatriculare străine. Dacă dădeau peste turiști, cu prima mașină îi depășeau și se poziționau în fața lor, frânau brusc și îi forțau să oprească.

Adesea mașinile se tamponau și se deteriorau. Turiștii erau indignați, confuzi și speriați. Dar înainte de a putea reacționa concret, a doua mașină se apropia, de data aceasta din spate. Băieții alergau spre victimele lor din ambele părți, îi scoteau cu forța din mașină, puneau mâna pe tot ce apucau și duși erau. Procedau așa timp de săptămâni întregi. Nu i-am prins niciodată. Dar la un moment dat ceva a mers prost: o turistă din altă țară reușise să scape și să ajungă panicată la strada principală; au prins-o acolo, au legat-o de mașină și au târât-o pe femeie câțiva metri. Murise pe loc. Am văzut urmele de sânge pe asfalt. Indivizii au fost șocați și au mutat mașina la câteva curbe mai jos lângă un pin. Unii au scăpat cu a doua mașină, câțiva au trebuit să rămână în urmă. Pe ăștia din urmă i-am prins imediat. Și de data asta am luat plăcuța de înmatriculare a mașinii distruse. Așa i-am capturat pe majoritatea celor care scăpaseră. Cu excepția unuia.

— Charles Moréas?

— Unul dintre tovarășii săi a mărturisit atunci că Moréas fusese implicat în caz. Se spune chiar că ar fi fost șeful bandei și că ar fi fost la volanul vehiculului accidentat. Câțiva colegi de-ai mei s-au deplasat la cabana lui câteva ore mai târziu și l-au arestat. Moréas a negat totul. Iar ceilalți tipi pe care îi prinsesem au spus că nu îl văzuseră niciodată pe Moréas.

— Se pare că vorbiseră între ei.

— Mda. Individul care depuse mărturie împotriva lui Moréas a murit la scurt timp după aceea în arest. Plimbare prin curtea închisorii, cuțit între coaste, confuzie, făptașul niciodată prins. Era singurul atu din mânecă împotriva lui Moréas. Nu s-au găsit amprente în niciuna dintre cele două mașini. Și asta s-a întâmplat la vremea când nu exista amprentare ADN. Am fost nevoiți să-l lăsăm să plece. De atunci am tot încercat să-l prind. Nu-mi pot scoate din cap urma de sânge lăsată de turistă pe asfalt.

— Cineva ți-a luat-o înainte.

— Un tip ca Moréas are mulți dușmani. De fapt, este păcat că trebuie să-l prindem pe cel care l-a ucis.

Când în cele din urmă s-au întors la secția de jandarmerie, se făcuse aproape amiază. Blanc căuta un post de radio. Orice lucru

care să-l mai țină treaz era binevenit. Găsi frecvența pentru Radio Nostalgie. Înainte să apese iar pe butoane, Tonon fredonă refrenul: „*Les amants de Paris*”. Blanc se uită lung prin parbriz. Avea un cadavru ars pe cap și în mașină, lângă el, un coleg care cânta melodii de la Edith Piaf. Spera să se trezească la un moment dat în patul său din Paris, cu Geneviève alături. „Nu poate fi decât un vis nebun”, își spuse el, „doar un vis, un vis, un vis, *merde*.” Dar continuă să conducă de-a lungul drumului departamental, ajunse în Gadet la secție și știu că nu visează.

Nkoulou arăta de parcă suferea de colici abdominale.

— Am auzit raportările prin radio. Trebuia să fie un caz de rutină.

Le zise asta de parcă cei doi ar fi dat-o deja-n bară.

— Moréas a sfeclit-o, răspunse Tonon, sperând să-și înveselească șeful.

Blanc tăcea. Comandantul îi implicase pe ofițerii în care avea cel mai puțin încredere în cea mai spectaculoasă anchetă din ultimele săptămâni. Ghinion. Lui Nkoulou nu prea îi venea să-i elibereze de sarcină după ce tocmai le încredințase personal cazul.

— De ani de zile l-ați urmărit degeaba pe acest Moréas, șuieră comandantul. Sper că pe ucigașul său nu-l veți vâna în zadar în următorii douăzeci de ani.

— Moréas a fost un ticălos, interveni Blanc în discuție, pentru a-și ajuta colegul. Măcar presa să nu ne facă zile fripte dacă nu-l prezentăm pe făptaș în cătușe după douăzeci și patru de ore.

— Oți fi voi, parizienii, prieteni la cataramă cu jurnaliștii, însă mie nu-mi pasă de așa ceva.

— Politicienilor le pasă de așa ceva, răspunse cu o voce blândă căpitanul.

Nkoulou se lăsă pe spate în scaun. Înțelesese: dacă presa și, prin urmare, politicienii nu erau interesați de acest caz, atunci asta însemna că nu există niciun pericol. Niciun pericol pentru cariera sa. Niciun secretar de stat, cu siguranță niciun ministru, care să-i trimită e-mailuri sau care să-i dea telefoane și la un moment să întrebe ce naiba se întâmplă în Midi și cine este responsabil pentru asta.

— Ocupați-vă de caz, spuse el și, printr-o mișcare a capului, îi

făcu să înțeleagă să părăsească biroul.

— Mulțumesc că ai stins focul înainte să mă ardă la cur, șopti Tonon în timp ce mergeau pe hol.

— Stați pe loc sau voi trage! strigă cineva din spatele lor.

Tânăra brunetă cu iPad. Blanc îi uitase numele.

— *Ma chérie*[1], spuse locotenentul, de când te bagi tu în seamă cu bărbați? Sublocotenent Fabienne Souillard, îi făcu lui Blanc cunoștință, de parcă Nkoulou nu ar fi făcut-o deja acum câteva ore. Apelăm la ea întotdeauna când computerele noastre se strică.

— Marius pornește imprimanta înainte ca anticul său computer să pornească. Se blochează de fiecare dată. Nu înțelege niciodată.

Fabienne Souillard se apropia de treizeci de ani, era sportivă, elegantă. Deși era în uniformă, era acoperită de un parfum scump. Îi întinse mâna lui Blanc.

— La Paris, specialiștii în calculatoare poartă ochelari care arată de parcă cineva i-ar fi extras cu toporul dintr-un ghemotoc sintetic.

— Și aceia sunt bărbați, zise Fabienne, arătând apoi spre biroul ei. Am ceva pentru voi.

— Ai auzit deja de cazul nostru? întrebă Tonon.

— Toți colegii sunt atât de bucuroși că vă ocupați voi de această chestiune.

— Doriți să vă alăturați nouă de bunăvoie?

— Ne putem tutui. Nici măcar câinele secției nu mi se adresează cu dumneavoastră.

— Ea e una dintre persoanele de treabă, zise locotenentul, așezându-se oftând pe un scaun din fața biroului lui Souillard. Deci?

— Mai există un alt caz pentru voi, eroilor: o spargere, spuse ea, arătând spre un formular de plângere completat ce stătea lângă computerul ei.

— Nkoulou ne-a dat mâna liberă pentru a rezolva cealaltă chestiune. Spargerea nu este cazul nostru, replică Tonon.

— Un arhitect din Caillouteaux în a cărui locuință s-a intrat prin efracție sâmbătă pe când era la serviciu.

— Ghinion pentru el, însă chiar nu e cazul nostru, zise

locotenentul fără să se agite.

Fabienne bătu cu degetele peste formular.

— Acest arhitect menționează un suspect în plângerea sa: Charles Moréas. Vecinul său.

— Acesta este cazul nostru, spuse Blanc și se ridică. Să mergem.

— Aici nu e Paris, spuse Tonon ridicând mâna, încercând să-l calmeze pe Blanc.

— Vreau să văd casa acestui Moréas. Și apoi vreau să vorbesc cu arhitectul.

— Cei de la criminalistică se ocupă momentan de casa lui. Vom fi acolo în câteva ore, cel mai devreme. Iar arhitectul nu va fugi de noi. Hai să mâncăm mai întâi.

— Să mâncăm?

— Da, aici în Gadet. Ți-am mai spus că mâncarea nu e așa rea.

Înainte ca Blanc să poată spune ceva, Fabienne Souillard întoarse ecranul computerului înspre cei doi.

— Îți vom da toate informațiile pe care le avem și noi. După aceea poți digera mai bine. *Voilà*.

Le arătă două fotografii ale unui tânăr, luate din față și din profil la secția de poliție.

— Acesta este Moréas de-acum aproape douăzeci de ani, când a fost chemat la tribunal din cauza chestiunii ăleia cu jafurile de mașini. Nu există o imagine mai nouă, nu l-am mai prins vreodată.

— Știu asta deja.

— Înălțime 1,80, musculos. Avea mereu părul lung, la fel cum arată în fotografie.

— E cărunt, adăugă Tonon.

— Ulterior și-a făcut un tatuaj pe antebrațul stâng. Niște litere încâlcite, nimeni nu știe ce scrie acolo, continuă Souillard.

— *Connerie*[2], șuieră Tonon. Un G, un T și un I. Indivizii aveau un BMW și un VW GTi, ambele furate. Moréas conducea GTi-ul. Cu asta a târât-o pe turistă până ce-a omorât-o. Și-a tatuat asta în ziua în care cazul împotriva lui a fost sistat din lipsă de dovezi. Ne-a luat peste picior.

Locotenentul vorbea din ce în ce mai tare.

— Tatuajul este acum cenușă, interveni Blanc pentru a-l liniști

pe colegul său.

— Un proces inițiat pentru că nu a plătit o amendă pentru exces de viteză, citi Fabienne cu voce tare. Pe rol la tribunalul din Aix, dar nu a fost chemat la judecată pentru că judecătorii nu au timp. În Aix, în Salon și la prietenii noștri din Marsilia, numele său apare adesea în documentele de anchetă ca suspect în traficul de droguri. Ba lucra pe post de curier, ba ascundea droguri, în orice caz, un infractor de rang inferior. Nu există plângere în această privință. Nimic altceva bătător la ochi. Nu avea rude.

Fabienne Souillard întoarse monitorul în poziția inițială.

— Pot să vin și eu cu voi, băieți? Mi-e foame.

Aveau de făcut doar câțiva pași pe jos. Localul „Le Soleil” se afla la colțul Place Jean Jaurès, un restaurant cu mese la umbra platanilor, prea ascuns pentru a fi recunoscut de turiștii trecători, prea simplist pentru ghidul Michelin. Patronul îl salută pe Tonon cu o strângere de mână, pe Souillard cu două sărutări pe obraji, pe Blanc cu o mișcare respectuoasă, pe jumătate prudentă, din cap. Polițai nou, trebuie să fii mereu precaut. O masă chiar lângă trunchiul solzos al unui platan, în spatele lor murmura Touloubre-ul, a cărui apă verde curgea prin mijlocul Gadetului. Un pod cu lățimea ușor mai mare decât un umăr se întindea peste pârâu la aproximativ treizeci de metri depărtare de restaurant. Doi pescari stăteau acolo, imobili ca niște statui, indiferenți față de căldura soarelui. Libelule albastre sclipitoare dansau peste vârtejurile din râu.

Blanc nu putea să-și aducă aminte când mâncase ultima dată într-un restaurant în care nu se auzea muzică ambientală proastă. Inspiră adânc și simți cum i se relaxa ceafa. Patronul le aduse meniul și, fără să fie întrebat, îi puse lui Tonon o carafă de vin rozé lângă tacâmuri.

— Ce poți recomanda? întrebă Blanc, refuzând să admită că nu știa nimic despre mâncărurile provensale.

— Tot, răspunse locotenentul.

— Nu cred că voia să primească un răspuns atât de precis, spuse Fabienne râzând, apoi îi luă meniul. Nu-mi este atât de foame la prânz. Am să mă satur cu *courgettes à la provençale*[3].

— Mi-e foame, exclamă Tonon, dar nu vreau să fiu ocupat cu digestia toată după-amiaza. *Coquilles Saint-Jacques*[4].

— Voi lua și eu asta, adăugă Blanc repede.

Băuturile fură aduse la început. Fabienne Souillard comandase o băutură energizantă care avea culoarea unui sirop de tuse, Blanc o carafă de apă. Tonon privi ambele pahare cu nemulțumire profundă. Scoicile pentru el și pentru Blanc veniră servite în farfurii alungite: carnea lor albă într-o crustă de patiserie presărată cu pătrunjel și usturoi ras lângă o bilă de orez. Colega lor primi doi dovlecei gratinați, tăiați pe lungime, umpluți cu usturoi, ulei de măsline și busuioc. Când Blanc mușcă din scoici pentru prima dată, gustul explodă literalmente în gura sa: gustul de mare, piper, busuioc și sare măcinată grosier. Își simți corpul relaxându-se și mai mult, un val cald revărsându-se de la gât de-a lungul spatelui. Deodată, întâlnirea cu secretarul de stat părea să fi fost doar un vis pe jumătate uitat, cumva incomod, ce-i drept, dar cu siguranță pierdut într-o altă lume. La fel și despre cearta cu Geneviève. La fel și cadavrul carbonizat din groapa de gunoi. Se luă singur prin surprindere la gândul că nu mai voia să se ridice din acest loc de sub platan. Avea nevoie acum de o cafea, altfel avea să adoarmă mulțumit și cu burta plină în fața colegilor săi.

La scurt timp după aceea, când ceilalți își turnară zahăr în cupele mici și îl agitaseră, Blanc se întoarse spre colega sa tânără.

— Cum ajunge o specialistă în informatică să lucreze tocmai în Gadet?

— Căile birocrației sunt la fel de neînțelese ca hotărârile divine. Tocmai am venit de la școala de formare profesională: Centre National de Formation aux Systèmes d'Information et de Communication de la Jandarmerie[5] din Rosny-sous-Bois, sună ca un bilet spre Paris, nu? Dar trenul s-a blocat aici.

— Un șoc culdstural?

— Nu aș dori să plec din nou.

— Ea este *mademoiselle* Facebook, interveni Tonon.

— O fată din Salon i-a trimis luna trecută o cerere de prietenie unui tip din Marsilia, un tânăr care era încă la liceu. L-a convins să o viziteze. Când băiatul s-a prezentat în locul convenit într-un parc, doi dintre tovarășii fetei l-au pândit, l-au bătut și i-au furat iPhone-ul și Peugeot-ul 106. Dar pe Facebook lași atât de multe urme, încât chiar nu a fost dificil să ajungi de la victimă la fată și

de la fată la cei doi băieți.

— Nu aș fi reușit să fac asta, comentă locotenentul. Nici măcar nu am cont de Facebook. Tu?

— Eu am.

Blanc își făcuse cont când Facebook era la modă printre adolescenți și când copiii săi se-nscriseră acolo. Treptat, deși posta mai degrabă fără niciun chef, reușise să adune câteva duzini de prieteni, majoritatea colegi. În cele 48 de ore de la întâlnirea sa cu Vialaron-Allègre, aproape toți colegii săi l-au șters din listă. Au mai rămas câțiva foști colegi de clasă care nu scriau niciodată nimic, trei jandarmi care erau în vacanță și nu observaseră prăbușirea lui și cei doi copii ai săi. Dar Eric și Astrid renunțaseră de ani buni să-i povestească tatălui lor despre lucruri importante. Blanc era fie plecat, fie prea obosit, fie atât de ocupat cu investigațiile lui, încât nu le dădea niciodată atenție.

— Îți trimit o cerere de prietenie, anunță Fabienne, scoțându-și telefonul mobil.

— Asta îmi mărește activitatea cu 100%, zise Blanc dând pe gât cafeaua ce mai rămăsese.

Se uită lung după ea, în timp ce ea își ceru scuze și dispăru spre interiorul restaurantului.

— Renunță, mormăi Tonon somnoros.

— Să mă uit după Fabienne?

— Este într-o relație serioasă.

— Asta nu mă surprinde.

— O prietenă. Locuiesc amândouă în Salon. *Pacs*[6], un cuplu căsătorit în adevăratul sens al cuvântului.

Blanc îi aruncă o privire rapidă noului său coleg.

— Te deranjează asta? Adică, faptul că locuiește cu o femeie.

— Nu. De ce ar trebui să mă deranjeze?

— Ești catolic.

— Iisus nu a spus nimic despre lesbiene în Predica de pe Munte. Să sperăm că soția ei este mai loială decât a mea.

— Ești divorțat?

— De o veșnicie. Tu?

— În curând.

Tonon se uită în pahar, în care vinul rozé era de lățimea unui deget și scânteia de la lumina soarelui, apoi tăcu. Când Fabienne

Souillard reveni, Blanc plăti pentru toată lumea.

Colega lor se-ntoarse la jandarmerie. Blanc se gândi la carafa de vin rozé pe care o băuse Tonon la prânz și nu-l lăsă să conducă.

— Casa este aproape de a ta, trebuie să virezi la colț. Am auzit că locuiești în casa dărăpănată din Sainte-Françoise-la-Vallée, spuse locotenentul.

— De la cine ai auzit?

— Șeful mi-a zis. Nkoulou a primit un telefon de la Paris și a fost atât de încântat, încât ne-a împărtășit detaliile.

— Asta mă face să fiu vedeta brigăzii.

— Comandantul este un formalist pedant. Atât timp cât respecți regulile, te lasă în pace. Și cât timp te lasă în pace, și ceilalți te lasă în pace.

— Pe tine te lasă în pace?

Tonon râse.

— Cartea de reguli și cu mine nu suntem cei mai buni prieteni. Dar mă descurc. Am fost la École de Gendarmerie de Chaumont[7]. Subofițer. Am lucrat din greu să ajung sus. În timpul campionatului mondial de fotbal am fost promovat la rangul de locotenent. Soția mea a fugit de mine. Copiii mei preferă atât de mult stânga spectrului politic, încât le este rușine că tatăl lor lucrează pentru poliție. Dar nu contează: am fost pe stadionul din Marsilia la meciuri.

Blanc dădu din cap. Marele eveniment. *Faites nous rêver* [8]. La acea vreme existau noi uniforme suplimentare pentru polițai, ultima cu *képi*. Au fost numite „Footix” și mulți ofițeri încă mai lăcrimează și astăzi când se gândesc la asta.

— Am devenit campioni mondiali în 1998, zise el.

Tonon bătu cu degetele pe benzile centurii de siguranță.

— *Oui*. De atunci stau lipit de scaun. A fost un accident la un moment dat. Asta lasă urme de derapaj în dosarul personal. Și prefer să fiu pasager în mașină.

— Înțeleg.

Căpitanul se gândi la vorbele pe care i le strecurase Nkoulou. Piază rea. Cine știe cum conducea Tonon înainte.

— Touloubre este acolo, în față. Ruina mea este ultima casă

din stânga înainte de pod, zise el.

— Știu. Înainte de asta o să facem stânga. Urmează un deal. Caillouteaux tronează în vârful dealului, cu vedere înspre laguna Étang de Berre, biserică veche, loc liniștit. Oraș frumos, doar puțin prea liniștit. Dacă tușești, oamenii cad speriați din pat.

— Un om ca Moréas trebuie să fi arătat ca un vârcolac.

— Nu ieșea niciodată în oraș. Nu există baruri și supermarketuri acolo sus. Casa lui e ascunsă pe coasta dealului, printre pini. Condu mai încet, drumul este ușor de ratat.

Blanc se opri în fața unei porți de oțel lovite care atârna de doi stâlpi de cărămidă. Cotiră pe o alee prăfuită care mergea atât de departe în pădure, încât drumul nu se mai putea vedea. O poiană în care un motor de motocicletă ruginea la soare lângă o chiuvetă crăpată și un sul de sârmă. În spatele ei, o casă făcută din blocuri de beton cenușiu netencuite. Ferestre din PVC, toate de diferite dimensiuni. Ușa de la intrare grotescă și modernă din sticlă și aluminiu.

— Se pare că Moréas și-a construit șandramaua cu materiale de construcție vândute la preț redus, constată Blanc.

— A luat cât a putut să fure.

Un coleg de la criminalistică stătea transpirat lângă o dubă și fuma. Căpitanul citi pe salopetă un nume scris cu carioca: *Hurault*, *D.* David? Dominique? Damian?

— Puteți intra, zise Hurault indiferent.

— Ceva special?

— Nu avem de-a face aici cu Palatul Versailles.

— Droguri?

Hurault clătină din cap.

— Totul este curat. Am căutat și cu câinii prin toată proprietatea. N-am găsit nici un joint în cabana asta. Am găsit niște bani în numerar, nu o sumă mare, câteva bancnote și niște mărunțiș în sertare. Nu am găsit bijuterii sau orice altceva care ar sugera bunuri furate. Tipul avea un imens televizor cu ecran plat, un sistem Blue-Ray, un notebook, o cameră video.

— Cu siguranță furate, mormăi Tonon.

Specialistul îi zâmbi strâmb.

— Dacă da, atunci pentru uz propriu. Transmitem numerele de serie și aruncăm o privire asupra conținutului memoriei. De

asemenea, am găsit două telefoane mobile, dintre care unul aparent nu mai fusese folosit de mult timp. Ecranul crăpat. Verificăm toate apelurile primite și efectuate, mesajele și așa mai departe.

— Un cetățean cumsecade.

— Chiar așa de cumsecade sigur nu.

Cu o mișcare a mâinii, Hurault îi invită să-l urmeze în casă. Un hol sumbru, cuie mari bătute în zid ce funcționau pe post de cârlige, de unul din cuie atârna o jachetă grea de motociclist, de alt cui o cască de motocros. O cameră de zi, o sufragerie cu mobilier uzat și o masă jegoasă.

— *Voilà!* zise specialistul, arătând spre un perete de care atârna o sabie lucioasă de samurai.

— Sunt urme de sânge pe lamă? îl întrebă Blanc.

— Câinii au rămas liniștiți. Dar vom duce comoara asta mică la laborator, zise el arătându-le două puști de vânătoare.

— Știu puștile astea de vânătoare, comentă Tonon. Acestea sunt armele pe care le-a folosit pentru a-i speria pe oamenii care făceau jogging prin pădure și pe muncitorii forestieri.

— Le împachetăm împreună cu sabia.

Hurault îi conduse într-o altă cameră. Dormitorul. Un pat de campanie. Miros închis de haine nespălate. O cutie pe care cineva o trăsese de sub pat. Înăuntru se găsea un Kalașnikov.

Căpitanul zâmbi.

— Se pare că Moréas avea nevoie de asigurări de viață rusești pentru a dormi mai bine.

— Nu asta e arma cu care a fost ucis, interveni Tonon. Care criminal este atât de prost să ascundă arma sub patul victimei sale după comiterea crimei?

— Avem gloanțele și cartușele de la locul faptei. Avem această armă. Pentru noi, acesta este unul din cele mai ușoare exerciții pentru a afla dacă se potrivesc, asigură specialistul.

Le arată drumul către un fel de magazie din spatele casei. În lumina amurgului văzură pistoane și filtre de aer pe un banc de montaj, un lanț vechi, amortizoare uleioase, o aripă de autovehicul, cauciucuri solide, două canistre de benzină roșii. În capătul îndepărtat al bancului de montaj se găsea o geantă de piele. Blanc fluieră în timp ce inspecta conținutul acesteia: dălți,

șurubelnițe, pile, chei false, mănuși subțiri și negre, cagule.

— Vecinul care l-a raportat pe Moréas ca fiind un spărgător nu pare să fie un isteric. Să mergem la el.

— Trebuie să luați mașina.

— Până la vecin?

— Casa acestuia se află, de asemenea, în pădure, însă nu există un drum de la o proprietate la cealaltă.

— Atunci vom face o plimbare printre pini.

— Proprietățile sunt separate de un gard de sârmă. Un gard foarte înalt montat foarte recent.

Blanc și Tonon urcară în mașină și merseseră înapoi până la drumul principal, cotiră la o sută de metri mai departe spre următorul drum de acces, chinuiră Mégane-ul pe o potecă de pădure și ajunseră într-o lume la fel de îndepărtată de cea a lui Charles Moréas, precum Luvrul de un parc de fier vechi: un bungalou din anii șaptezeci făcut din beton vopsit cu alb, geamuri albăstrii, o ușă din oțel satinat. Pietrișul din fața casei greblat, două sculpturi abstracte din bronz, nici măcar o frunză verde pe jos. În dreapta se afla un garaj care ar fi putut găzdui o familie de cinci persoane; două porți metalice stăteau închise; a treia era deja deschisă pentru a dezvălui un Range Rover argintiu. În spatele garajelor, în pădure, sclipea roșiatic nisipul unui teren de tenis aranjat.

În timp ce se apropiau, ușa se deschise și din casă ieși un bărbat pe care Blanc îl estimă la aproximativ șaizeci de ani bine trăiți. Era sportiv, avea pielea profund bronzată, părul rar ras și pe față purta ochelari de plastic roșii în formă de pătrat. Avea o cămașă galbenă Lacoste, pantaloni de in, încălțăminte de navigație, un Rolex de oțel la încheietura mâinii stângi.

— Ați întârziat, îi salută el.

— Monsieur Le Bruchec? întrebă Blanc, salutându-l cu un gest dezinvolt la chipiu.

Ori bărbatul nu știa că polițaii răsturnaseră casa vecinului său cu susul în jos de ore întregi, ori era un actor destul de bun.

— Lucien Le Bruchec. Intrați.

Îi conduse într-un fel de coridor care, așa cum își dădură seama jandarmii, mergea împrejurul exteriorului clădirii. În

interior, camerele stăteau aliniate, fiecare dintre ele fiind concepută ca o căsuță proprie. Fiecare cameră se deschidea cu o ușă glisantă de sticlă către o curte presărată cu pietriș, în centrul căreia sclipea o piscină. Le Bruchec îi conduse pe coridor către o fereastră al cărei cadru de aluminiu era îndoit.

— M-am întors de la serviciu sâmbătă după-amiază. Când m-am plimbat prin casă ceva timp mai târziu, am descoperit această pagubă. Apoi mi-am amintit că auzisem o motocicletă în pădure îndepărtându-se atunci când virasem cu mașina pe alee. După aceea am aruncat o privire mai atentă în jur. Eram cu Range Roverul în drum spre muncă și lăsasem garajul deschis. Pe perete erau câteva rachete de tenis și undițe. Nu mai sunt acum.

— Vreți să spuneți că v-au fost furate niște echipamente de sport?

— Lucrurile bune sunt scumpe. Mai mult de o mie de euro stăteau agățați pe perete.

Blanc îi făcu un semn lui Tonon și cel din urmă dădu din cap a aprobare: locotenentul trebuia să iasă în afara casei și să sune pe mobil pe una dintre persoanele de la criminalistică aflate la casa lui Moréas și să o întrebe dacă a găsit vreun echipament sportiv.

— Când v-ați întors de la serviciu? întrebă căpitanul în continuare.

— Trebuie să fi fost în jurul orei trei după-amiază.

— Mai târziu ați văzut semnele de pe rama ferestrei. Apoi ați ocolit proprietatea, ați descoperit obiectele lipsă din garajul dumneavoastră. Nu ar fi putut dura atât de mult.

Blanc își studie carnetul de notițe.

— Totuși, nu am primit plângerea dumneavoastră decât azi dimineață. De ce ați ezitat atât de mult, *monsieur* Le Bruchec?

Arhitectul se încruntă indignat.

— Se pare că mă luați drept făptaș și nu victimă.

— Ezitarea dumneavoastră este neobișnuită.

— Noaptea e un bun sfetnic. La urma urmei, o astfel de reclamație vine totodată cu necazuri și timp pierdut. Investigațiile. Poate un proces. Începi să te gândești profund dacă merită. Ieri a fost duminică și oricum nu am vrut să merg la jandarmi. Așa că am rezolvat asta azi.

— Nu ați văzut pe nimeni sâmbătă?

— Nu.

— Și după ce ați chibzuit două zile la rând la toate aceste chestiuni, îl învinovățiți pe vecinul dumneavoastră? Trebuie să aveți motive întemeiate pentru asta, nu?

— L-am prins pe acest Moréas pe proprietatea mea de două ori când veneam acasă de la serviciu. Odată încercase deja una din ferestrele mele.

— Unde lucrați? Veniți acasă mereu la aceeași oră?

— Lucrez ca arhitect în Salon în propriul meu atelier. Am să vă dau cartea mea de vizită. Uneori ajung acasă până la prânz, alteori nu până la miezul nopții. Asta depinde de comenzile mele.

— Lucrați și vara?

— Mai ales atunci. Reconstrucții pentru parizieni. Renovări pentru englezi. Clădiri noi pentru ruși. Dar îmi voi lua concediu în august.

Tonon se întoarse la ei și-și clătină capul cu mișcare aproape insesizabilă.

— Locuiți singur?

— Soția mea a murit acum șase luni. Cancer. Fiica noastră locuiește în Grenoble. Individul acesta dă târcoale pe aici de când soția mea ne-a părăsit. Știe că, adesea, în timpul zilei, casa este nepăzită.

Tonon oftă și scoase din buzunarul uniformei un telefon mobil vechi, zgâriat. De data aceasta nu se obosi să-și ascundă intenția.

— O să sun din nou la criminalistică. Poate vor găsi ceva la fereastră. Sau poate că există amprente ale anvelopelor motocicletei pe aleea de acces.

— Calea de acces este la fel de dură ca betonul, zise Le Bruchec cu îndoială.

Blanc bănui că arhitectul era dezamăgit de faptul că nu merseseră direct la vecin cu lumina albastră pornită ca să-l aresteze.

— Ce ne puteți spune despre *monsieur* Moréas? întrebă el.

Nu trebuia să-i comunice imediat că individul era mort.

Arhitectul îi rugă să ia loc pe niște scaune de răchită sub o copertină curbată în stil futurist care umbrea jumătate din curtea interioară. Muzica lui Miles Davis se auzea cu o claritate desăvârșită din niște difuzoare invizibile.

— Moréas nu este tocmai un prieten de-al meu, începu Le Bruchec precaut. Am crescut în regiune și m-am întors aici după ce am terminat studiile la Paris. Dacă aș aduna toți oamenii pe care îi cunosc bine, aș putea popula un orășel: prieteni vechi de școală, familiile pentru care construiesc case, politicieni, antreprenori în construcții, meșteri, comercianți, proprietari de restaurante. Sunt înscris în clubul de tenis și în asociația care se ocupă de îngrijirea râului Touloubre. Dar, credeți-mă, dintre toți oamenii din regiune, nu există altă persoană pe care să o cunosc mai puțin decât bărbatul care locuiește alături. Și nu mă deranjează asta. Deoarece Moréas este, să spunem așa, ușor irascibil.

— Iute la mânie?

— Acesta este probabil cuvântul cel mai potrivit. Agresiv. O persoană neplăcută. Dar chiar nu mai știu prea multe despre el.

— Avea musafiri?

Le Bruchec făcu un gest vag.

— Casele noastre sunt atât de îndepărtate, încât nu poți vedea sau auzi nimic dintr-o parte în alta.

— Dar îl descrieți pe vecinul dumneavoastră ca fiind agresiv. Pentru că l-ați surprins de două ori pe proprietatea dumneavoastră?

— De două ori pe lângă casa mea. De mai multe ori pe proprietatea mea din pădure. Nu știu ce caută tipul ăsta acolo. Poate că vânează. În orice caz, fiecare întâlnire cu el a fost neplăcută, mai ales când i-am atras atenția că umblă pe proprietatea mea.

— Era înarmat?

— Uneori. Cu o pușcă de vânătoare. Acum câteva zile am pus niște muncitori să construiască un gard pentru că hoinăritul acesta devenise prea suspect. M-a costat o mică avere, iar muncitorii au spus că Moréas a țipat la ei în timp ce înfigeau stâlpii în pădure. I-a amenințat.

— Moréas nu va mai amenința pe nimeni. A fost ucis, îl anunță Blanc pe un ton sobru, așteptând o reacție a arhitectului.

Le Bruchec se lăsă pe spate, mai degrabă ușurat decât surprins, confuz, oarecum jenat, dar cu siguranță nu șocat.

— Cine l-a ucis?

— Nu știm încă.

— Atunci individul care mi-a încercat geamul sâmbătă nu era Moréas?

— Nu putem spune asta încă, răspunse căpitanul cu prudență și se ridică. Moréas a fost ucis duminică. Nu se știe exact ce făcuse înainte. Vă vom ține la curent cu investigația privind tentativa de spargere.

— Sunteți singurul vecin? întrebă Tonon.

— Nu. Există o altă casă în pădure pe proprietatea vecină, de cealaltă parte a casei dărăpănate a lui Moréas. Un artist locuiește acolo. Un pictor german. Foarte calm, aproape timid. Poate vă poate spune el mai multe decât mine. Chiar și la el tristețea va fi păstrată în limitele rezonabile.

Cinci minute mai târziu, Blanc și Tonon stăteau în fața unei căsuțe ale cărei pereți erau bine asamblate din pietre. Căpitanul nu putea decide dacă imobilul fusese ridicat abia în ultimii ani sau dacă stătea ascuns printre pini încă din Evul Mediu. Un Clio accidentat, roșu precum vinul Bordeaux, stătea parcat în fața ușii de la intrare, din hayonul deschis se înălțau picioarele unui șevalet. În acel moment, un bărbat de vreo patruzeci de ani ieși în grabă din întunericul casei. Avea o înălțime medie, era zvelt, cu părul roșu, lung și ondulat, cu pistrui, purta ochelari fără rame și o barbă roșiatică sclipitoare de pirat. Își pusese niște pânze albe întinse pe rame sub brațe și se oprise brusc când văzu jandarmii și mașina lor de patrulare, apoi așeză pânzele jos și își șterse mâinile de blugii săi zdrențuiți. Fața lui strălucea ca o lumină roșie, că era de la efort sau din jenă, Blanc nu știa asta. Se prezentă pe sine și pe colegul său.

— Sunt Lukas Rheinbach, răspunse pictorul. Ce pot face pentru dumneavoastră?

Gramatica lui era perfectă, dar pronunția sa era un amestec ciudat de accent german și dialect neinteligibil din Midi.

— Monsieur Rheinbach, începu Blanc, care nici măcar nu încercă să imite sunetul inexprimabil din gât de la sfârșitul numelui, din păcate, trebuie să vă punem câteva întrebări, deoarece vecinul dumneavoastră Charles Moréas a devenit victima unei infracțiuni.

— Intrați, spuse neamțul, conducându-i prin casă într-o cameră luminoasă care părea a fi atât salon, cât și atelier.

Blanc se miră de ce Rheinbach nici măcar nu întrebase ce infracțiune fusese comisă împotriva lui Moréas. Nu-i putea vedea fața, dar simțea că germanul nu doar că nu era iritat, ci și un pic ușurat.

— Nu pot să vă spun multe despre vecinii mei, anunță în cele din urmă pictorul, trecându-și apoi mâna prin păr cu un gest impulsiv. Nu am fost prieteni, dimpotrivă.

— Vă simțeați amenințat de el?

Rheinbach ezită.

— Da, mărturisi el. Nu puteai să mergi prin pădure fără teama de a fi abuzat verbal de el. Și odată aproape că era să mă calce cu motocicleta, așa de rapid gonea pe un drum forestier.

— Ați fost vreodată din cauza asta la jandarmerie? L-ați denunțat? Sau v-ați plâns de el la autoritatea comunală?

— Nu. La urma urmei, situația nu era așa de gravă. Vreau să lucrez în liniște aici.

— Sunteți pictor?

Rheinbach se uită pe fereastră.

— Da, păi…, bombăni el.

— *Pardon?* întrebă Tonon.

Germanul oftă.

— Nu veți vedea munca mea în muzeele din lumea asta, le explică el. Nu este suficient de reușită pentru așa ceva. Pictez imagini pentru puzzle-uri.

— *Pardon?* întrebă Blanc.

— Modele pentru puzzle-uri. Imaginile care sunt tipărite pe carton și tăiate în o mie de bucăți. Măslini. O curte în Camargue. Capele romanice. Chiparoși. Mont Ventoux în lumina serii.

— La fel ca Van Gogh? voia să știe Tonon.

— La fel ca Paul Cézanne, doar cu o întârziere de un secol și jumătate și cam pe jumătate la fel de bun.

Arătă spre niște cutii care erau stivuite pe un raft la capătul camerei. Pe cea mai de sus cutie strălucea o pictură executată în acuarelă ce înfățișa un peisaj deluros cu un sat medieval lipit de un vârf de deal. „Nu-i rău”, gândi Blanc, dar nu era el tocmai un expert în artă.

— Peisajele mediteraneene sunt populare printre puzzle-urile germanilor, explică Rheinbach. Am pictat peisaje în timp ce eram la facultatea de artă pentru a-mi finanța cursurile de formare profesională. Astăzi încă mă regăsesc în aceeași situație.

Râse și clătină din cap de parcă ar fi uimit de el însuși.

— La un moment dat mi-am dat seama că talentul meu mă va duce până aici și nu mai departe. Și din moment ce am ajuns de tânăr să iubesc acest peisaj după o călătorie prin Provence, am mers până în sud cu câțiva ani în urmă.

— Casa este a dumneavoastră?

— Creatorii de puzzle-uri plătesc bine, dar nici chiar atât de bine. Ce-i drept, îmi aparține, dar când am cumpărat-o, consta doar într-o grămadă de pietre într-o poieniță din pădure. Am reconstruit-o eu. E tot un fel de puzzle, doar la dimensiuni reale.

— Trăiți aici singur?

Iar o ezitare ușoară.

— De cele mai multe ori. Uneori ajung să cunosc pe cineva. Dar femeile care îmi plac nu suportă această casă.

Blanc și Tonon îi adresară niște întrebări despre Moréas, însă Rheinbach nu-i putu ajuta: nu văzuse pe nimeni care să-l viziteze pe Moréas și nici alte observații suspecte; din câte știa el, nu încercase nimeni să-i spargă casă. Doar sentimentul ciudat de a avea ca vecin o persoană neplăcută și amenințătoare pe care cel mai bine este s-o evite.

— Faceți o călătorie? întrebă căpitanul pe neașteptate în timp ce ieșea din casă și arătă spre autoturismul Clio care era încărcat cu bagaje.

— În Luberon, doar câteva zile. Vreau să pictez câmpurile de lavandă din fața abației Sénanque. Cel mai popular motiv din Provence pentru următoarea afacere de Crăciun.

Își luară rămas-bun și conduseră în tăcere de-a lungul drumului forestier până la drumul departamental. Abia când ajunseră aproape acolo, Tonon își drese vocea.

— Prea punctual germanul acesta, mormăi el.

— Acest Rheinbach nu mi s-a părut că arată ca un ofițer prusac, replică Blanc uimit.

— Dar vrea să meargă la Luberon la începutul lunii iulie pentru a picta câmpuri de lavandă. Numai că lavanda înflorește

abia la sfârșitul lunii iulie. Un pictor care locuiește în Provence de ani de zile ar trebui să știe asta.

1. Draga mea (în orig., în fr.) (n.t.).
2. Vrăjeală, prostie (în orig., în fr.) (n.t.).
3. Dovlecei din Provence (în orig., în fr.) (n.t.).
4. Scoici Saint-Jacques (în orig., în fr.) (n.t.).
5. Centrul național de instruire pentru sistemele de informare și comunicare ale jandarmeriei (în orig., în fr.) (n.t.).
6. Pact civil de solidaritate (în orig., în fr.) (n.t.).
7. Școala de jandarmi din Chaumont (în orig., în fr.) (n.t.).
8. Faceți-ne să visăm (în orig., în fr.), lozincă strigată la meciurile de fotbal din Franța (n.t.).

Madame le Juge[1]

Blanc coti la stânga ca să iasă de pe drumul de pădure.

— Ai nevoie de un GPS, comentă Tonon, acesta nu e drumul spre Gadet, ci spre dealul care te duce sus la Caillouteaux.

— Acolo vreau s-ajung.

— Am făcut azi deja destulă treabă.

— Încă e lumină.

— Nu mai ești la Paris. Ce vrei să faci în cătunul acesta?

— Chiar dacă acest Moréas nu și-a arătat mutra acolo, vorbim totuși de comunitatea sa. Un oraș mic. Trebuie să-l știe cineva de la primărie. Poate a înregistrat o activitate comercială? Poate a depus vreodată o cerere de autorizație de construcție? Ceva informații trebuie să existe despre el. E valabil pentru oricine.

Conducea Mégane-ul cu viteza a treia și urcă pe D70A. Parfumul rășinii de pin și al pământului se revărsa în mașină prin fereastra deschisă. Cicadele bâzâiau peste tot, fără oprire. Era atât de fierbinte, încât căpitanul nu dorea să-și lase brațul stâng dezinvolt pe panoul exterior al ușii prin fereastra deschisă. „Nu mai ești la Paris. Mulțumesc pentru sfat.” Colegului său îi era probabil foame din nou și poate că avea dreptate. Pe cine ar întâlni într-o primărie de provincie, în toiul verii, după ora cinci după-amiaza? Doar un porumbel pe acoperiș și șobolani în subsol. *Merde*. Era întotdeauna bine să fii rapid. Poate că acest Moréas a fost un dobitoc, însă trupul lui fumegase încă, la naiba.

După câteva minute trecură pe lângă câteva case moderne, asfaltul străzii deveni mai întunecat și mai bun. Apoi, mașina de patrulare alunecă printre case vechi de piatră care erau prăjite de soare. Jaluzele mov, verzi și albastre. Multe dintre ele trase din cauza soarelui. Oleandrii violeți se întindeau în toate direcțiile

într-o curte împrejmuită cu ziduri. Nu era nimeni pe-afară, nici măcar un câine vagabond sau vreo pisică adormită. O alee care era atât de îngustă, încât ambele oglinzi retrovizoare trecură la milimetru pe lângă blocuri cubice de piatră și pe lângă obloane. O piață mică în care se găsea o fântână modestă peste care veghea capul de piatră al Mariannei, simbolul Republicii.

— Aici parcăm, mormăi Tonon. Ultimii metri îi putem face doar pe jos.

Blanc coborî din mașină și se opri în fața unei biserici joase construite din pietre gălbui. Peste portalul semicircular se înălța un fronton arcuit ale cărui două clopote erau poziționate spre cer ca o siluetă decupată din hârtie. Dintr-o crăpătură a peretelui lateral, o statuie strălucitoare a Madonei binecuvânta aerul gol și își irosea zâmbetul binevoitor pe o muscă ce zbura agale în cercuri, bâzâind. La capătul opus al pieței se afla un turn de piatră cu ceas, încoronat de un cadru din fier forjat care susținea clopote, un simbol al mândriei civice, al banilor și al unei provocări calculate precis, deoarece acest monument secular se înălța mai sus în firmament decât cel al bisericii. Vizavi de alee, piața era mărginită de zidul unei case, zid despre care căpitanul crezu pentru o clipă că era fațada unui palat, până când observă că aproape toate ferestrele, poarta de acces și chiar și o mică fântână de lângă fațadă erau pictate doar pe tencuiala clădirii, care, de fapt, nu avea niciun farmec.

— Oamenii de aici au bani pentru artă, spuse colegul său, pe jumătate cu admirație, pe jumătate în batjocură. Oamenii din Gadet sau din Saint-César nu-și pictează casele.

— Din turism sigur nu vin bani.

Blanc se îndreptă spre un zid scund aflat între biserică și casa din capătul pieței. Acolo se afla o sculptură modernă din bronz: o figură feminină înaripată, fără cap, care-și îndrepta posteriorul voluptuos spre orizont. În spatele sculpturii văzu cum dealul pe care trona Caillouteaux cobora abrupt. Căpitanul privi câmpurile și livezile de măslini grupate în pătrate întunecate, particulele albe de praf în urma unei mici turme de oi, dealurile strălucitoare albăstrui, privi laguna Étang de Berre care arăta din depărtare ca o oglindă și își imagină că vede Marea Mediterană printr-un văl de ceață.

— Chiar e frumos aici.

Tonon mângâie fundul metalic al operei de artă.

— Prea mic. Prea lăturalnic.

— Posteriorul?

— Orașul. Acesta este centrul orașului Caillouteaux și vezi exact trei figuri: o Madonă din ceramică, o Marianne din piatră și o femeie din bronz fără cap și cu posteriorul bombat. Nu sunt tocmai femeile cu care ai putea să bei un pastís[2]. Și, în plus, nu a trecut niciodată vreun artist pe-aici. Cu excepția mânuitorului de bidinea care vopsește pereții. Aici nu se simte mirosul unui restaurant cu stele. Aici negustorii de antichități nu-și pun vechituri rustice scumpe în vitrină. Deci, ce ar trebui să facă turiștii aici? Avem totuși noroc: primarul este încă aici.

Tonon făcu semn spre cealaltă mașină parcată în piață. Un Audi Q7 alb și nou, care, fixat între zidurile vechi și netencuite, arăta ca un container de sticlă reziduală pus pe jante din aluminiu.

— Deci aici sunt bani și pentru așa ceva, mormăi Blanc, încercând în zadar să-și amintească dacă mai văzuse vreodată vreun primar de district parizian într-o mașină de genul acesta.

Deodată fu cuprins de sentimentul ce-l simțise în vechea unitate specială și care-l împinsese spre anticorupție: febra vânătorii.

Tonon îl conduse în dreptul unui mic restaurant.

— „Le Beffroy”, explică el, nici măcar o singură linie în Ghidul Michelin, fără străini, fără chestii cu denumiri asiatice în meniu. Aici poți mânca atunci când ți se face lehamite să-ți vezi colegii din Gadet cum mestecă. Ni se întâmplă din când în când.

Urcară pe o alee și-apoi câteva trepte de piatră.

— *Voilà*.

Un loc ascuns la umbra unui copac bătrân, case vechi de piatră înșirate pe trei rânduri, primăria vizavi de trepte, despre care Blanc ar fi zis că e o vilă frumos renovată dacă nu ar fi atârnat un tricolor pe stâlp. Tonon împinse ușa. Clădirea părea pustie. Stăteau într-o anticameră, puțin mai mare decât un hol. Ușile moderne de sticlă de pe ambele părți erau închise, iar o scară curbată cu trepte de piatră uzate ducea la primul etaj.

— *Monsieur le Maire*[3]? strigă Tonon.

— Birourile sunt închise, se auzi o voce amabilă de bărbat de undeva de la etaj.

— Jandarmeria! răspunse locotenentul.

— *Putain*. Urcați!

Îl găsiră pe primar în biroul său, a cărui fereastră dădea spre mica piață. Așezat sub capul de teracotă al Mariannei, ședea un bărbat pe la șaizeci și cinci de ani, corpolent, cu craniul unghiular, părul cenușiu, cu ochii aproape negri. „Poartă un costum scump", gândi Blanc în timp ce bărbatul se ridică. În aer se simțea mai mult decât un miros de after-shave. Era after-shave scump. Fresce moderne străluceau pe pereți: femei tinere cărând coșuri cu fructe și snopi de cereale, alegorii ale celor douăsprezece luni ale calendarului revoluționar[4]. Blanc se uită fix la *mademoiselle* Messidor, o blondă care zâmbea drăgălaș. Fresce în primărie, iluzii de fațade în piață, imagini de puzzle în pădure. Provence trebuia să fie plină de artiști al căror stil fusese considerat dispărut de două sute de ani. Apoi observă că nu exista nicio poză înrămată cu președintele. Nu așa spunea legea despre clădirile publice?

— Monsieur Lafont, îl prezentă Tonon, care în mod evident îl cunoștea bine pe primar.

O strângere de mână puternică.

— Simțiți-vă ca acasă. Pot să vă ofer un pahar cu apă?

Vocea lui Lafont era îmbibată în dialectul din Midi. „Un bărbat", se gândi căpitanul, „care conduce prin ținut vehiculul său alb, mare cât un tanc, dar imediat ce iese din mașină, vorbește cu fermierii ca de la egal la egal." Și-ar dori să știe de câți ani e rege în Caillouteaux. Poate decenii.

— Așadar, dumneavoastră sunteți specialistul din Paris pe care ni l-a donat secretarul de stat, zise primarul.

Blanc se aplecă pe scaunul menit oaspeților, un scaun foarte modern și foarte incomod. Partea din spate a scaunului se izbea de un dulap de oțel care aparent fusese așezat aici de cineva fără simțul confortului sau al esteticii, deoarece nu numai că îi supăra pe oaspeți, dar partea netedă din față acoperea și corpul voluptuos și jumătate din fața lui *mademoiselle* Germinal.

— Aveți contacte bune la Paris? întrebă el.

Lafont râse.

— Printre idioții de sub Turnul Eiffel? Ăia vorbesc cu un filistin provincial ca mine doar o dată la cinci ani, întotdeauna cu puțin înainte de alegerile parlamentare.

Făcu un gest de dispreț cu mâna sa masivă.

— Am contacte bune cu secțiile de jandarmerie locale. Nu știu cine sunteți, *mon capitaine*. Dar simplul fapt că Parisul a vrut să scape de dumneavoastră vorbește de la sine.

— Să sperăm că nu vă veți schimba părerea despre mine, zise Blanc permițându-și să schițeze un zâmbet ușor. Aduc vești neplăcute. Aveți cu un cetățean mai puțin în comunitatea dumneavoastră.

— O crimă sau un accident?

— Crimă.

— Cine?

— Monsieur Charles Moréas.

Lafont își plescăi limba ca atunci când regreți că, așa cum era de așteptat, echipa ta preferată a pierdut un meci de ligă important.

— Faptul că Charles a pățit-o rău nu mă surprinde neapărat, recunoscu primarul. Ce s-a întâmplat?

Blanc îi explică în câteva cuvinte ce știau până atunci despre acest fapt. Cu cât vorbea mai mult, cu atât expresia feței lui Lafont devenea mai întunecată.

— Kalașnikov, cadavre arse, asta e Marsilia! strigă revoltat într-un final și-apoi adăugă imediat: Vă rog să nu mă înțelegeți greșit. Familia mea provine din Calenzana, un sat de munte din Corsica. Dar am crescut în Marsilia, chiar și apartenența politică tot de-acolo mi se trage. Am încă mulți prieteni acolo. Am fost pe la ei chiar săptămâna trecută. Ce au râs de mine! Audi-ul meu era sub inspecție și a trebuit să mă prezint cu mașina soției mele. Un Mini roșu, o mașină pentru femei! A trebuit să-ndur multe comentarii.

Lafont deveni din nou serios.

— *Bon*, asta nu o să vă intereseze. Vreau doar să spun că încă mă simt foarte atașat de Marsilia. Dar viața acolo este și… – căută termenul potrivit – epuizantă. M-am mutat la Caillouteaux în urmă cu treizeci de ani. E mai bine așa pentru familia mea. Mai bine pentru sănătatea mea. E un loc atât de liniștit. Atât de pașnic.

— Ei bine, se pare că Marsilia vine la dumneavoastră acum, *Monsieur le Maire*, replică Tonon cu o privire inocentă.

Lafont se ridică, păși spre fereastră și le făcu semn cu mâna celor doi jandarmi.

— Priviți.

Arătă spre un afiș care era lipit pe casa de vizavi. O femeie tânără și blondă zâmbea dintr-o fotografie, ai fi putut spune că e o cântăreață sau o actriță.

— Avem alegeri locale aici primăvara viitoare, continuă primarul, acolo stă lipită cea mai neplăcută contracandidată a mea.

Blanc recunoscu simbolul Frontului Național, alcătuit din culorile tricolorului.

— Această doamnă este isteață, are maniere bune, este periculoasă. Știți, *mon capitaine*, cât de puternic este frontul aici la noi, în Midi. *Tout Paris*[5] își bate joc de el în mod constant. Nu aș vrea să-mi încheie cariera politică printr-o înfrângere împotriva unei *mademoiselle* extremiste de dreapta, atotștiutoare și cu gura obraznică.

Lafont arătă cu un gest vag spre fotografia de-afară.

— Plănuim să construim o mediatecă la periferia orașului. Cărți, reviste, filme, muzică și acces rapid la internet pentru fiecare cetățean, totul într-o clădire modernă și luminoasă. Gratuit pentru toată lumea din comunitate. Asta îi ține pe tineri în oraș. Asta ne îmbunătățește viitorul. Până acum cinci minute, *mon capitaine*, acesta a fost cel mai important subiect al viitoarei mele campanii electorale.

Blanc se uită la primar fără să clipească.

— Credeți că frontul va face propagandă pe seama unei crime comise cu un Kalașnikov?

— Nu cred asta, știu asta. Orice afurisit de traficant de droguri care nu poate sta liniștit cu arma în mână duce la voturi pentru dreapta. Droguri egal criminalitate egal arabi egal crimă. Este o ecuație simplă. Cetățenii se bucură de o mediatecă, însă se tem de infractori. Cu toate acestea, în ziua alegerilor, nu bucuria decide în ce căsuță cetățenii vor face un X, ci frica. Deci, în primul și în primul rând, cetățenilor mei nu trebuie să le fie frică. Înțelegeți, *mon capitaine*?

— Absolut, spuse Blanc cu răceală.

— Rezolvați rapid chestiunea aceasta neplăcută! Atât de repede, încât frica să nu se instaleze.

— De aceea suntem aici, zise Blanc, cu un zâmbet fin. Ce ne puteți spune despre *monsieur* Moréas?

Un sfert de oră mai târziu, Blanc și Tonon știau că mortul nu avea nicio rudă sau prieten în Caillouteaux sau în altă parte. Că nu exista autorizație de construcție pentru casa lui, dar nimeni nu se deranjase vreodată să ia măsuri împotriva lui Moréas. Că deținea cinci proprietăți pe terenul comunității, o parcelă lăsată în paragină în oraș și patru fâșii în pădure care nu erau folosite pentru agricultură. Că Moréas nu fusese niciodată la poștă pentru a trimite sau primi corespondență, deși oficiul poștal se afla în aceeași clădire cu primăria. Că tehnicienii EDF, în timp ce erau ocupați cu repararea unei linii electrice în pădure, depuseseră plângere odată împotriva lui Moréas pentru că îi amenințase. Că Moréas nu înregistrase niciodată o activitate comercială, nu depusese cerere pentru obținerea de subvenții sau că nu solicitase ajutoare bănești. Că nu solicitase emiterea unui pașaport. Și că nici măcar nu avea o linie telefonică fixă.

— I-ai promis comandantului că niciun politician nu va fi interesat de acest caz, îi aminti râzând Tonon lui Blanc în timp ce părăseau primăria. Și primul politician pe care îl întâlnim ne face zile fripte. Sunt curios să văd cum o să mușamalizeze Nkoulou treaba asta.

— Ce fel de politician este acela care nici măcar o dată nu afișează fotografia președintelui în primărie?

— Lafont și-a exprimat părerea foarte clar. Nu are o părere foarte bună despre *messieur*-ii de la Paris. Oricum, îl vezi pe președinte în fiecare zi la televizor și în ziar. Din când în când îți face bine să te lipsești de mutra aia.

Blanc se opri în fața afișului.

— Ce zici de mutra asta?

Chipul femeii politician era puțin prea rotund ca să fie frumos precum un manechin, în schimb era neted și deschis.

— Nu pare atât de periculos, mormăi Blanc.

— Fii fericit că nu ești arab. Această imagine este doar o fațadă

frumoasă. Cei din front pot proceda și altfel.

— Temerile lui Lafont sunt reale? Bătrânul ar putea pierde împotriva unei puicuțe ca asta? Și doar pentru că cineva ucide un pierde-vară incomod într-o groapă de gunoi și îi dă foc?

Locotenentul se uită în jur pentru a vedea dacă este cineva în piață și clătină din cap.

— Mă gândesc că acolo sus, la Paris, ai fost anchetator în cazuri de corupție.

— Și toată lumea din Provence este coruptă.

— Exact, zise Tonon arătând cu degetul mare înapoi în direcția primăriei. Ți-a atras atenția ceva la mobilierul din birou?

— Urât, incomod, modern. S-a lăsat Lafont mituit de un magazin de bricolaj?

— Mult mai elegant: primăria era plină de antichități. De la Empire-Secretary, picturi în ulei pe perete, scaune în stil Louis al XVI-lea, chestii de genul. Toate astea se află astăzi în vila lui *monsieur* Marcel Lafont. O vilă foarte mare. Într-o zi, pur și simplu, a golit primăria. După aceea, noile vechituri au fost cumpărate pe banii comunității. Urâtul dulap metalic a sosit chiar săptămâna trecută. Frescele cu femeile din calendarul republican francez acoperă petele luminoase de pe perete, unde au atârnat timp de două sute de ani picturile în ulei care acum împodobesc sufrageria domnului Lafont. S-a zis că se face „modernizare”, dar toată lumea știe unde se află lucrurile vechi acum.

— N-a făcut nimeni plângere?

— Gaulliștii sunt corupți. Socialiștii sunt corupți. Cine să facă plângere aici?

— Frontul Național?

— Exact. Nu că cei din front nu ar fi și ei corupți. Dar încă nu au nicio șansă să răzbată în privința aceasta.

— Deci, nu doar rasiștii votează pentru front, ci și toți cei care sunt sătui de antichități mutate în alte locuri și de primari în mașini mari?

— Și de aceea Lafont vrea neapărat să le ofere cetățenilor săi această mediatecă ultramodernă, astfel încât să se poată bucura și ei de sumele de bani risipite pe-aici. El reacționează isteric la orice lucru care ar putea genera și mai multe voturi pentru front. Dacă rezolvăm repede acest caz, vom avea un nou prieten. Un

prieten generos.

— *Merde*, zise căpitanul, asta e exact genul de situație pe care eu și cu colegii mei de la Paris o detestam.

Blanc îl lăsă pe colegul său în fața jandarmeriei din Gadet și-și luă ceva mâncare pentru următoarele câteva zile de la micul magazin Casino: multă cafea, câteva cutii de conserve, pâine, *pains au chocolat*[6] în pungi de plastic și două sticle verzi de bere alsaciană. Proprietarul de la casa de marcat îl servi cu cea mai strictă curtoazie și îi aruncă rapid cumpărăturile în pungi de plastic opace. Blanc conduse încet în Espace până la Sainte-Françoise-la-Vallée. Capul îi vâjâia. Era seară și temperatura era încă aproape de 30 de grade.

După ce parcă în fața vechii fabrici de ulei, rămase la volan minute-n șir privind pietrele gălbui și aspre ale fațadei. Acasă. *Merde*. În cele din urmă, împinse ușa mașinii și-și cără proviziile înăuntru. Frigiderul antic chiar începu să bâzâie când îl pornise. Plin de speranță așeză sticlele de bere în congelator. Târî prima geantă sport din monovolumul său până în casă și, ridicând-o, o așeză pe masa din bucătărie. La fel procedă și cu următoarea geantă. Oftă, se dezbrăcă de uniformă și puse pe el un tricou vechi și niște blugi zdrențuiți, deschise toate ușile și hayonul și goli tot compartimentul. Tot ce-i mai rămăsese la sfârșitul căsătoriei și a carierei sale se arcuiau o oră mai târziu peste masa șubredă de bucătărie. Își scoase sacul de dormit și o saltea gonflabilă de camping, le cără până la rama patului gol și le aruncă deasupra. Apoi scotoci până ce găsi cea mai recentă fotografie a copiilor săi, o imagine înrămată care îi arăta pe amândoi la școală, chiar înainte de examenul de bacalaureat al celui mai mare. Puse poza și telefonul mobil pe vechea noptieră de la capul patului.

În sfârșit se întunecase afară. Blanc era atât de obosit acum, încât nu se putu ține bine pe picioare. Însă o neliniște ciudată puse stăpânire pe el. Drept urmare curăță praful și pânzele de păianjen cu câteva cârpe și o mătură veche. Apoi adună laolaltă cele mai urâte scaune și alte vechituri ale unchiului său decedat și le trase după sine până la poartă. Mâine le va duce pe toate la groapa de gunoi. Știa deja drumul.

Într-un final se așează pe treptele din fața casei ținând în mână o bucată de pâine și o bere. Bătea un vânt foarte ușor, răcoros ca o eșarfă de mătase. Tăcere, chiar și cicadele erau epuizate. Soarele dispăruse deja în spatele orizontului, dar cerul strălucea încă într-un albastru-violet incredibil de bogat. O stea singuratică strălucea ca un ac alb deasupra coroanelor platanilor. Era chiar planeta Venus. „Mică glumă cosmică", gândi Blanc.

Bău berea rece și se sprijini de zid. Pietrele din zid se frecau de tricoul lui subțire, însă îi iradiau căldura zilei printre omoplați. Casa, copacii și râul se cufundau încet în întuneric. Cicadele începură din nou să bâzâie: mai întâi zumzăia o insectă undeva, apoi se auzeau două, apoi mii. Abia după o jumătate de oră zgomotul dispăru „ca un bis după un concert lung", gândi Blanc. Undeva, pe celălalt mal, două bufnițe comunicau prin niște strigăte ascuțite prin care își exprimau pofta de vânătoare. Văzu umbre pe cerul crepuscular. Crezu pentru o clipă că sunt rândunele întârziate, dar apoi își dădu seama că sunt lilieci. Unii se repeziră în picaj în râul Touloubre, țintind locurile unde apa era mai liniștită, acolo în spatele pietrelor și sălcilor căzute, și-și luară zborul din nou. „Beau apă", își dădu seama Blanc. „Nu știam cum beau liliecii. Nu m-am gândit niciodată la asta. De ce să mă fi gândit?"

Simțea aroma aerului cu fiecare respirație. Ce îi spusese călăreața atunci? Cimbru. Se simțea gol și împlinit în același timp. Cu un efort, Blanc se ridică de pe trepte, intră în casă clătinându-se până la pat și nici măcar nu fu în stare să se bage-n sacul de dormit. Ceasul deșteptător de pe telefonul mobil îl smulse dintr-un întuneric profund și fără vise. Blanc avu nevoie de aproape un minut ca să-și dea seama din nou unde se află. Când dormise ultima oară atât de profund? Intră în baia mică în care erau plăci maro de faianță din anii '70. Și astea trebuiau schimbate. Cândva. Din duș țâșni apă cu rugină, dar după câteva clipe se făcu limpede. Vechiul boiler electric încălzise apa peste noapte. După duș, ezită o clipă, dar apoi își agăță uniforma de un cui și-și trase peste el un tricou negru și niște blugi negri. Scotoci apoi în bucătărie până găsi într-un dulap o cafetieră italiană mică din aluminiu, pe care o așeză pe aragaz. Miros de cafea. Blanc mestecă o bucată lipicioasă de *pain au chocolat* și luă cu el o cană

care conținea zeama neagră și amăruie, oprindu-se apoi în fața ușii. „Peste 25 de grade”, estimă el. „Ar prinde bine o terasă.” De cealaltă parte a râului Touloubre, Serge Douchy se deplasa în tractorul său huruitor și nici măcar nu se sinchisi să-l privească pe Blanc. Se auzi cum un cocoș cânta în curtea lui. După aceea fu din nou liniște. „Va trebui să mă obișnuiesc cu această liniște”, gândi căpitanul.

Când dădu să plece cu mașina la scurt timp după aceea, puse brusc frână în dreptul porții. Lucrurile vechi pe care le pusese aseară dispăruseră. Douchy? Sau cineva care trecuse întâmplător pe-aici în primele ore ale dimineții și văzuse lucrurile? Ridică din umeri, închise poarta în urma lui, deși nu mai avea încuietoare, apoi porni în viteză spre Gadet. Primele cicade bâzâiau cu putere. „Măcar azi nu sunt cai pe asfalt.”

Jandarmeria era la fel de liniștită și goală ca o biserică. *Marți, 2 iulie*, asta era data din calendarul de la ghișeul paznicului. La primul etaj, Blanc auzi vocea lui Nkoulou prin ușa închisă, aparent vorbea la telefon cu voce tare. Se întreba cine l-ar putea supăra pe șeful său atât de devreme. Celelalte birouri erau în majoritate aproape goale și nici Tonon nu era la locul său. Singura colegă pe care Blanc o întâlni era bruneta corpolentă care tot încercase ieri în zadar să-i dea țigări Gauloises. Uitase numele ei.

— Nu ați dormit bine? îl întâmpină ea. Arătați obosit.

Blanc, care nu se simțise așa de odihnit de luni bune, decise să nu răspundă și, în schimb, o întrebă când ajunge de obicei colegul său la serviciu.

— Marius ajunge abia la amiază, îi spuse ea și râse. Ieri a lucrat cu tine într-o singură zi mai mult decât lucrează de obicei într-o lună. Mai întâi trebuie să se întărească.

Ea își băgă degetul mare și gros în gură și-l scoase afară atât de repede, încât sunetul emis semăna cu o sticlă de vin căreia i s-a scos dopul.

— Țigară?

Căpitanul încercă să zâmbească prietenos în timp ce o refuza.

— Trebuie să mă văd cu cei de la departamentul de medicină legală. Cum ajung acolo?

Cinci minute mai târziu se afla singur în mașina de patrulare,

aplicația de navigare fiind pornită pe telefonul mobil plasat necorespunzător pe scaunul pasagerului, și se îndrepta spre Salon-de-Provence. Știa locul doar dintr-un roman prost pe care îl devorase în tinerețe, „Orașul lui Nostradamus, alchimia, prezicerea viitorului, intrigile Renașterii” și Caterina de Medici, care, precum un păianjen, țesea pânza întunericului conspirațiilor. Dar nu văzu nici ziduri mohorâte, nici palate pompoase, ci trecea dintr-o curbă în alta prin suburbii fără farmec, pe lângă benzinării și magazine care aveau expuse pe trotuar scutere de vânzare, ale căror roți din față erau legate cu un lanț lung. După un sfert de oră, parcă pe un dâmb în fața unui complex întortocheat de blocuri cubice de beton. De la spital își îndreptă privirea spre oraș, în al cărui centru se înălța o cetate la fel ca într-un basm văzut la cinema, cu donjon, creneluri, poartă și ziduri. „Trebuie să o vizitez”, gândi căpitanul. „Cândva.” Ceru de mai multe ori indicații de drum până când ajunse pe coridorul institutului medico-legal.

Doctorul Fontaine Thezan îi strânse mâna și îl privi cu atenție. Ochelarii ei de tip Audrey Hepburn stăteau echilibrați pe nas.

— Când ați participat ultima oară la o autopsie?

„Chiar par atât de palid?”, se întrebă Blanc și răspunse:

— Am mâncat bine la micul dejun.

Pe hol mirosea atât de tare a dezinfectant, încât nu putea decide dacă femeia din fața lui mirosea din nou a marijuana.

— Oricum, aproape am terminat.

Îi făcu cunoștință cu doi asistenți și cu un tânăr polițist și conduse grupul într-o cameră rece și luminoasă, unde cadavrul carbonizat zăcea pe o masă de oțel. Pieptul și cavitatea abdominală erau deja deschise, partea superioară a craniului fusese tăiată, creierul stătea într-un vas așezat lângă cap.

Medicul legist arătă spre un obiect alungit dintr-un vas mai mic așezat alături, pe care erau lipite bucăți de creier.

— Am găsit un glonț în craniu, explică Thezan, două se aflau în plămâni, unul era în femurul stâng. În plus, câteva gloanțe au perforat pieptul și abdomenul. Detaliile le veți găsi în raportul scris. Creier distrus, inimă distrusă, ficat distrus, sângerări interne severe, alegeți dumneavoastră cauza morții.

— Dacă gloanțele unui Kalașnikov ar fi rămas blocate în corp,

atunci victima nu ar fi putut fi împușcată din apropiere. În acest caz, toate proiectilele ar fi străpuns corpul, presupuse Blanc.

Îl conduse la o altă masă pe care se afla o structură spongioasă.

— Plămânii, zise ea arătând cu o pensetă. Vedeți? Nu există funingine în bronhii. Nu mai respira când i s-a dat foc. Nici în sângele lui nu am găsit gaze de la fum.

— Consumase droguri sau alcool?

— Nu am primit încă toate rezultatele de la laborator. Conținutul de alcool în sânge era de aproximativ 0,1 la mie. Se pare că a băut cu câteva ore înainte de a muri. Poate vin la prânz. Sau ultimul rest de la beția din noaptea precedentă. Nicio dovadă de cocaină sau alte substanțe.

— Cum a fost ars?

— Există urme ale unui agent de combustie pe diferite zone ale pielii. Corpul a fost probabil îmbibat în benzină și apoi incendiat.

— Sunteți sigură că avem de-a face cu Moréas?

— Oho! zise ea zâmbind din spatele măștii. Mai întâi i-am verificat starea dentară. Individul aparent nu a fost niciodată la un dentist în viața sa, așa că nu am putut face nicio comparație cu date mai vechi. Degetele lui sunt atât de arse, încât nu am mai putut lua amprente. Apoi am găsit asta.

Îi arătă un obiect lucios din oțel inoxidabil.

— În corpul lui? întrebă Blanc cu îndoială.

— O articulație artificială a șoldului stâng. Fiecare proteză utilizată la nivel mondial are un număr de serie. Bingo! Dacă ai numărul, ai pacientul. Articulația i-a fost implantată lui Charles Moréas în urmă cu trei ani la Marsilia, în Hôpital de la Timone. A avut un accident grav de motocicletă și a fost operat acolo.

— A fost Moréas legat de mâini și de picioare? I s-a pus căluș în gură? Și-a pierdut cunoștința în prealabil, poate din cauza unei lovituri la cap?

— Din cauza condiției pielii, este greu de observat dacă i-au fost puse cătușe. Cred că nu, nu era legat. Și aproape sigur că nu a fost lovit înainte ca salva de Kalașnikov să-l ucidă.

— Se pare că Moréas nu se aștepta să fie împușcat. Criminalul nu s-a apropiat de el. Poate că nici nu i-a vorbit, a tras fără

avertisment. Apoi golește un recipient cu benzină peste victimă, aprinde un chibrit, *et voilà!* A durat doar câteva clipe. Un atac vizat.

— Aceasta este o speculație și, prin urmare, domeniul dumneavoastră, *mon capitaine*.

Tonon nu revenise încă la jandarmerie. Blanc porni computerul antic și se pregăti să redacteze un raport când auzi cum cineva bătu la ușă. Șeful.

— Ar trebui să mergeți la *Juge d'instruction*[7], spuse Nkoulou, aruncându-i o privire dezaprobatoare.

Se pare că nu-i plăcea să-l vadă pe unul dintre subalternii săi în haine civile.

În fiecare dosar penal, ancheta era dirijată de un judecător de instrucție. În teorie, ofițerii de poliție erau în primul rând agenți care trebuiau să îndeplinească obligații, în sensul că erau obligați să adune informații de oriunde îi trimitea judecătorul. Teoretic. Blanc nu se putuse obișnui niciodată cu ideea aceasta; prefera să se sincronizeze cu judecătorii de instrucție cât mai puțin posibil. Dar legea este lege, așa că se ridică și întrebă:

— Unde-l pot găsi pe judecător?

— De obicei în Palatul de Justiție din Aix-en-Provence. Dar acestui judecător îi place să lucreze mai strâns cu jandarmeria la cazuri interesante și complicate. A împrumutat biroul de lângă mine.

Nkoulou ezită o clipă, ca și când ar fi purtat o luptă cu sine ca să nu spună următoarele cuvinte.

— Apropo, judecătorul este o femeie, reuși în cele din urmă să rostească. Se spune că e cea mai bună din tot Palatul de Justiție. Urmați-mă, lui *madame* Vialaron-Allègre nu-i place să aștepte.

Blanc se opri de parcă s-ar fi lovit de un perete de sticlă.

— O cheamă Vialaron-Allègre? La fel ca pe secretarul nostru de stat?

— Este soția lui.

Pentru o secundă, aproape că se putea citi un sentiment similar cu mila în trăsăturile reci ale feței comandantului.

Pe ușa biroului era lipită o nouă carte de vizită, un carton greu, litere în relief: *Aveline Vialaron-Allègre, Juge d'instruction,*

Aix-en-Provence. Blanc bătu la ușă și intră.

— *Madame le Juge*, zise el, accentuând fiecare cuvânt al formei tradiționale de adresare, sunt încântat să vă cunosc.

— Asta mă surprinde.

Din anumite motive, căpitanul se așteptase să se confrunte cu o matroană impunătoare, o Simone Signoret reală. În schimb, văzu o femeie pe la treizeci și cinci de ani, de aproape 1,70, zveltă, cu pielea de culoare măslinie, ochi întunecați, păr scurt, negru, nas lung, degete lungi. Nu tocmai frumoasă, dar atractivă, arogantă, rece, elegantă. Intimidantă. *Merde*, gândi el, și regretă că nu se îmbrăcase în uniformă.

Judecătoarea de instrucție închise un caiet cu copertă din moleschin și înșurubă la loc capacul unui stilou îngust, de modă veche.

— Așezați-vă.

„A fost oare o coincidență?", se întrebă Blanc, în timp ce mintea lui gonea. Secretarul de stat l-a transferat tocmai în districtul în care soția lui făcea investigații. Și chiar de la primul caz a nimerit pe mâna ei. „Mă urmărește", presupuse el. „Așteaptă să comit o greșeală, indiferent cât de mică. Vialaron-Allègre încă nu a terminat-o cu mine. M-a scos din lumina reflectoarelor Parisului, dar asta nu e destul. Vrea să mă facă praf în provincie, dar fără audiență. Și soția lui îl asistă. Ce-am făcut oare de m-am pus rău cu omul ăsta?"

Aprinse o țigară Gauloises. „E stângace", observă atent Blanc, înregistrând automat gestul. Lui nu-i oferi nicio țigară.

— Ce-ați aflat, *mon capitaine*? îl întrebă ea printr-un nor albăstrui.

Simțurile lui Blanc funcționară cu o vigilență cristalină alimentată de adrenalină. Înregistră în memorie fiecare vârf de păr al șuviței care atingea obrazul stâng al judecătoarei. Fumul din voce. Eșarfa Hermès albastră-verzuie care fusese aruncată neglijent peste spătarul scaunului ei de piele. Degetele de pianistă bătând ușor pe suprafața mesei de parcă ar fi cântat o melodie necunoscută. Parfumul Chanel nr. 5. „Poate că nici măcar nu știe de incidentul dintre mine și soțul ei", se gândi el iritat.

— Ei bine? se auzi vocea ei plină de batjocură și nerăbdare.

— Avem un caz de crimă la groapa de gunoi.

— Știu deja, de aceea sunt aici.

— Doriți să auziți povestea de la început sau ar trebui să trec direct la episodul trei?

Ea își ridică sprânceana dreaptă, inspiră adânc, dădu din cap.

— Spuneți povestea de la început.

Căpitanul relată despre victima Charles Moréas, despre cadavrul său incinerat și cartușele de Kalașnikov, despre reclamația vecinului Le Bruchec și despre puținul pe care îl aflase până acum despre viața mizerabilă a victimei.

— Un om care avea mulți dușmani, dar se pare că nu avea rude sau prieteni.

— Majoritatea crimelor sunt comise de rude sau prieteni.

— Se pare că nu e cazul acum.

— Ce credeți că ar trebui să facem?

— Să se facă lumină în trecutul acestui Moréas. S-a încurcat cu cineva care nu cunoaște scrupule. O crimă comisă cu o armă cu foc rapid și incinerarea ulterioară a cadavrului, nu a fost o crimă comisă de partenerul intim sau sub impulsul unei stări afective. A fost o execuție cu sânge rece. Vorbim de un criminal profesionist aici.

— Sunteți sigur că sunteți calificat să faceți acest tip de cercetare?

Blanc avu nevoie de un moment ca să-și recapete calmul și apoi zise:

— Ce vă face să vă îndoiți de calificările mele?

Vialaron-Allègre îl privi cu răceală.

— Acest Moréas este o tumoare pentru Midi. Probabil că nu și-a luat niciodată un abonament Orange în întreaga sa viață. Și dumneavoastră, dintre toți oamenii, doriți să faceți lumină în ultimii treizeci de ani din viața lui, dumneavoastră care sunteți în Provence abia de două zile?

— Nu lucrez în jandarmerie doar de două zile.

— Soțul meu mi-a spus despre competențele dumneavoastră, i-o întoarse judecătoarea de instrucție pe un ton calm. Nu sunteți tocmai specializat pe omucideri în provincie.

— Mereu mă bucur dacă se ivește șansa să evoluez pe plan profesional.

— Cu aroganța pariziană nu veți ajunge prea departe aici.

Blanc inspiră adânc și se lăsă pe spate. Erau semne clare că discuția avea să deraieze. „Fii profesionist”, se-ncurajă el.

— Vă voi ține la curent cu orice rezultat, promise el. Puteți interveni de îndată ce credeți că situația scapă de sub control.

— *Très bien*, răspunse Aveline Vialaron-Allègre, stingând țigara într-o scrumieră cromată. Aștept cu nerăbdare următorul raport din partea dumneavoastră.

Judecătoarea nu-i întinse mâna când își luară rămas-bun.

— *Mon capitaine?*

Nkoulou îl întâmpină imediat ce ieși din biroul judecătoarei de instrucție și-l îndrumă în biroul lui. Ca măsură de precauție, Blanc închise ușa în urma lui. Se uită la biroul șefului său și se gândi la pariul colegilor săi. Ce femeie ar putea suporta un astfel de pedant?

— Am primit un telefon azi dimineață, continuă comandantul. De la un primar.

— Monsieur Lafont din Caillouteaux?

— A fost o conversație intensă, zise Nkoulou cu o voce ușor tremurândă. Promisiunea dumneavoastră că politicienii nu se vor implica în acest caz a avut un timp de înjumătățire destul de scurt.

— Face presiune?

— Să spunem așa: primarul ar fi ușurat dacă vom găsi rapid vinovatul. Destul de repede pentru a nu umbri ceremonia de punere a pietrei de temelie pentru mediateca sa ce va avea loc în curând.

— Ne ocupăm de asta, *mon commandant*.

Buzele lui Nkoulou schițară un zâmbet pe jumătate disprețuitor, pe jumătate resemnat.

— Lăsați pluralul din această propoziție. Depinde doar de dumneavoastră să rezolvați chestiunea asta. În orice caz, nu l-am văzut pe locotenentul Tonon azi dimineață.

— Îi vom trimite primarului ucigașul la ușă înainte ca excavatoarele să ajungă la Caillouteaux, promise Blanc, după care salută și dispăru din camera sterilă.

Tonon își făcu apariția o jumătate de oră mai târziu, cu ochii

însângerați. Nu spuse o vorbă despre ceea ce făcuse în dimineața aceea. Nici nu era nevoie să spună ceva. La urma urmei, scrisese o listă cu toți jucătorii de paintball pe care îi cunoștea pe o bucată de hârtie. Împreună cu Blanc, își petrecu restul zilei făcând vizite acelor persoane la locul de muncă sau acasă; majoritatea acasă, deoarece mulți erau șomeri. Nimeni nu fusese la groapa de gunoi în ultimele zile.

Abia seara, când parcară Mégane-ul în fața secției, epuizat, Tonon deschise gura pentru a spune mai mult decât strictul necesar.

— Trebuie să fii atent la această judecătoare de instrucție, avertiză el. Un dragon frumos.

— Cu relații de rudenie avantajoase.

Locotenentul se strâmbă.

— Aș vrea să știu de ce-l adoră pe individul acela uleios. Ar fi ajuns departe și fără el. Se spune că a studiat în America și că i s-a oferit un loc de muncă în Ministerul Justiției. Dar a preferat să rămână aici.

— Câtă modestie.

— Nu înțelegi. Ea este de aici, din Midi. Poți studia în America și poți obține un loc de muncă la Paris, dar dacă ai opțiunea de a rămâne în sud, rămâi atunci.

— E coruptă ca toți cei de aici?

— Să nu încerci să-i trântești bani pe masă! zise Tonon clătinând din cap. Tipa e curată.

Blanc se gândi la soția care-l părăsise după o investigație de corupție reușită și se întrebă dacă Vialaron-Allègre nu pot fi cumpărați.

— Dacă ea lucrează aici și soțul ei la Paris, cu greu se văd. Dacă nu cumva…

— …Secretarul de stat vine aici rapid cu TGV-ul, de la Paris la Aix-en-Provence, în fiecare vineri. Prea stimabila îl ia de la gară. Au o casă frumoasă aici, în Caillouteaux.

— *Merde*.

— Și uneori *monsieur* rămâne până luni. Și vizitează stațiile de jandarmerie aici, în Midi. Destul de surprinzător.

— *Merde*.

— Cu câteva săptămâni în urmă au fost niște probleme cu un

ofițer. Ulterior a fost transferat în Lorena.

— *Merde*.

— Judecătoarea de instrucție consideră că majoritatea ofițerilor de jandarmerie sunt idioți. Poate o vei convinge să-și schimbe total părerea.

Din tonul vocii sale nu rezulta faptul că Tonon s-ar încumeta să pună pariu pe chestia asta.

— Voi începe pur și simplu o relație cu ea, mormăi Blanc, coborând din mașina de patrulare.

Când ajunse la Sainte-Françoise-la-Vallée, câteva minute mai târziu, un autoturism boțit, marca Peugeot 504, de culoare albastru închis, tocmai parcă lângă poarta casei. Blanc puse frână și se uită la vechiul Peugeot cu neîncredere profesională. Un bărbat dolofan de vreo cincizeci de ani stătea în spatele volanului, gesticulând din mâini în timp ce încerca din greu să iasă din mașină. Părul său ras era pe punctul de a se schimba de la negru la gri-fier, pielea feței, expusă la soare timp de decenii întregi, era încrețită ca o canapea veche de piele, ochii lui negri străluceau sub sprâncenele stufoase. „Un fermier”, bănui Blanc. O femeie de aproximativ aceeași vârstă se ridică de pe scaunul pasagerului: un corp subțire ca un creion, obraji înalți, păr cenușiu prins puternic în coada care îi cădea mult pe spate. „Nu este o fermieră”, gândi căpitanul. Era curios.

Strânse mâna bătătorită și tare ca fierul a bărbatului și mâna de pianistă a femeii.

— Micheletti, se prezentă bărbatul. Locuiți în fabrica veche?

Când Blanc dădu din cap și se prezentă și el, Micheletti râse.

— Atunci ne poți spune Sylvie și Bruno. Aproape că suntem vecini.

Vocea lui răsuna ca un motor al unei limuzine americane, dar Blanc nu simți miros de tutun din gura lui. „Fost fumător”, își spuse, apoi se dezmetici: „Acum nu ești polițai”.

— Am văzut lumină aseară, explică Sylvie, pentru prima dată în mulți ani. Ne bucurăm că cineva locuiește în sfârșit în vechea fabrică de ulei.

Îngustul drum departamental pe care stătea casa lui Blanc ducea la Sainte-Françoise-la-Vallée. Dincolo de Touloubre,

celelalte două străzi ale cătunului duceau în alte direcții, erau atât de nesemnificative, încât niciuna dintre ele nu avea un nume. Una cotea la dreapta și ducea în valea râului Touloubre după trei sute de metri și se termina în fața unei gospodării țărănești vechi. Cealaltă la stânga, un drum asfaltat care ducea pe creasta unui deal. Era flancat de case vechi de piatră, înalte și la distanțe mici unele de celelalte, care se lipeau pe versant ca niște turnuri de castel de diferite dimensiuni și care fuseseră unite pentru a forma un zid. Panglica de asfalt se încheia apoi, întrucât drumul devenea o potecă prăfuită care se pierdea în pădurea de pini. Micheletti începu să descrie traseul acesta.

— Dacă mergeți puțin mai departe, veți ajunge la proprietatea noastră. La rândul său, aceasta se extinde atât de mult în jos, încât se învecinează cu proprietatea care aparține fabricii de ulei. Suntem vecini.

— Este o podgorie, adăugă Sylvie, Domaine de Bernard[8].

Blanc cunoștea podgoriile doar din fotografii: rânduri nesfârșite de viță-de-vie în Bordeaux și Champagne, în spatele cărora se aflau castele sau conace.

— O podgorie în mijlocul pădurii? întrebă el neîncrezător.

— Vei vedea singur, zise Bruno râzând. Vă vom invita în curând.

Scotoci în torpedo și scoase o carte de vizită mototolită cu o stemă impresionantă pe ea:

— Iată numărul nostru de telefon!

Căpitanul își scoase carnețelul, smulse o foaie de hârtie și-și notă numărul de telefon.

— Trebuie să-mi instalez un telefon, zise cerându-și scuze.

— Va dura ceva timp.

Lui Blanc nu-i veni să vorbească prea mult despre el însuși. Se limită la câteva detalii esențiale. Dar Sylvie și Bruno nu păreau să șovăie, dar nici să fie extraordinar de curioși, când aflară că e jandarm. Nu-i adresară întrebări despre familia sa și nu comentară nimic despre slujba lui. Avea senzația că cei doi erau de fapt fericiți să aibă un nou vecin. Le făcu semn cu mâna când plecară cu 504-ul lor. „Viticultori”, se gândi el. „Nu sună deloc rău.” Ar fi și mai bine dacă ar fi știut și el ceva despre vinuri.

La scurt timp după aceea găsise un loc atât de departe de

peretele de piatră, încât avu din nou semnal la telefonul mobil. Se așeză pe un scaun de lemn în căldura serii și încercă să comande o conexiune telefonică. Timp de o jumătate de oră, vocile computerului îi indicară să apese tot felul de cifre, diezi sau steluțe pe tastatură până când, fără să fi vorbit cu o persoană în carne și oase, închise exasperat. Poate mâine.

Urcă pentru întâia dată la primul etaj din casa lui. Vechea scară de piatră era tocită. La etaj descoperi trei camere luminoase, ultima trebuia să fie cea plină de amintiri din copilărie când privea filme pe perete. Pe toți pereții era lipit tapet cu un model cu flori de culoare maro-verde, piesele din mobilierul din anii șaptezeci erau împrăștiate fără folos prin toată camera, furnir și plastic, toate compartimentele goale. În pereți erau bătute cuie, sub ele peretele era mai luminos, cineva curățase bine camerele și luase toate tablourile de pe pereți. Să fi fost ascunse aici bijuterii sau bani? Oare pereții fuseseră împodobiți cu capodopere? Blanc se uită la tapetul ce înfățișa un model deprimant și nu voia să creadă așa ceva. Ceva similar cu frumosul se arăta sub tălpile sale: vechile plăci de podea erau vopsite cu o vopsea albă de var, decolorată. Smulse o bucată de tapet; dedesubt recunoscu tencuiala veche de culoare ocru-galbenă. Când își trecu mâna peste ea, simți că era aproape la fel de moale ca o pânză. „Tencuiala era ceruită”, bănui căpitanul. „Grozav.” Acum tot ce trebuia să facă era să scoată mobilierul din casă, să rupă tapetul, să recondiționeze podeaua, pereții și tavanele, să îndepărteze chitul din vechile rame ale ferestrelor și să aplice un strat nou, să curețe geamurile, să vopsească ramele, să repare obloanele, să instaleze conducte noi în altă parte, să înlocuiască țiglele deteriorate și, după circa un secol, s-ar simți cât de cât confortabil aici.

Se cam răcise în cameră. Blanc ridică din umeri și se apucă să care dulapurile, comodele și paturile de la etajul superior până la poartă. Câteva ore mai târziu, pe când privea liliecii în zbor, mobilierul de la etaj dispăruse, fâșii de tapet mai zăceau zdrențuite pe podea în prima dintre cele trei camere; speriase doi scorpioni cuibăriți în crăpăturile din perete, îi făcu să iasă speriați afară și apoi îi lovi pantoful de zburară în câmp. Simțea cum febra musculară începea să i se instaleze în brațe și umeri,

mâinile îi erau împodobite cu mai multe zgârieturi adânci și vânătăi, îi era atât de sete, încât buzele îi amorțiră. Se simțea minunat.

Starea de mulțumire sufletească se risipi totuși în timp ce mânca și bea încet. Se gândi la cadavrul ars. I se părea că îi scăpase ceva. Îi scăpase ceva din trecutul criminal al lui Moréas? Ceva din casa lui putredă? Ceva din declarațiile făcute de Le Bruchec, de Rheinbach sau de primar? Ceva… Undeva exista ceva ce ar fi trebuit să fi fost cercetat mai mult. Cu siguranță nu i s-ar fi întâmplat asta înainte. Poate că secretarul de stat a avut dreptate îndepărtându-l de Paris. „Vialaron-Allègre. Aspirantul politician care mă transferă aici. Judecătoarea de instrucție incoruptibilă care îmi conduce cazul. Manieratul cuplu mă strânge ca într-un clește”, își spuse el. „Tocmai acum s-au găsit, când nu sunt în formă maximă.”

1. Doamna Judecător (în orig., în fr.) (n.t.).
2. Băutură provensală (n.t.).
3. Domnule primar (în orig., în fr.) (n.t.).
4. Calendarul republican francez a fost un calendar propus în timpul Revoluției Franceze, adoptat de către Convenția Națională din Franța și care a fost folosit între anii 1792 și 1806. În loc să poarte nume de sfânt, ca în calendarele creștine, fiecare zi este asociată unui mineral, plantă, animal (zilele terminate în cifra 5) sau unei unelte (zile terminate în cifra 0). În dreptul fiecărei luni a anului sunt portretizate anumite femei (n.t.).
5. Elita din Paris (în orig., în fr.) (n.t.).
6. Pâine cu ciocolată (în orig., în fr.) (n.t.).
7. Judecător de instrucție (în orig., în fr.) (n.t.).
8. Proprietatea Bernard (în orig., în fr.) (n.t.).

Ceartă în port

Când Blanc era pe punctul de a-și porni Espace-ul în dimineața următoare, se-auzi deodată un zgomot din compartimentul motorului de parcă o pietricică rotundă ar dansa într-o găleată metalică.

— N-o să meargă așa!

În fața porții aștepta un model vechi de Renault Alpine de culoare albastră, cu un motor care clocotea. O mașină de epocă. Un obiect de colecție. Cu siguranță a costat o avere.

— Vreți să mă remorcați? strigă Blanc către șofer.

Bărbatul coti pe alee: avea în jur de 55 de ani, de înălțime medie, chel, cu ochelari.

— Este perfect normal să se întâmple asta la vechile modele Espace, zise în timp ce se ridica de pe scaunul sport, după care îi strânse mâna. Jean-François Riou. Locuim acolo.

Arătă spre o casă tencuită de culoare roz pal ce se afla pe drumul de pe deal.

„Să mai treacă doar câteva zile”, se gândi Blanc, „și voi cunoaște tot satul”. La Paris, nici măcar nu-și putea recunoaște vecinii după voce, pentru că în bloc, rezidenții se salutau pe casa scării cu un semn din cap. Aici, în sud, dimpotrivă, oamenii vorbeau și nu se mai opreau din vorbit.

Se prezentă și el.

— Să-mi arunc mașina în Touloubre? întrebă el.

Riou clătină din cap.

— Îmi dați voie?

Deschise capota și se aplecă peste motor.

— Sunteți mecanic?

— Inginer. La Airbus Helicopters din Marignane. Dar în timpul

liber îmi place să cârpesc mașini.

Luă o geantă cu scule din portbagajul minuscul al Alpine-ului și operă cu o cheie și un clește în intestinele Espace-ului.

— Ceea ce e fatal pentru mașina asta de-aici e că o piesă se strică imediat ce-o repari pe alta. Asamblat ca naiba.

După zece minute, Riou răsuci cheia în contact, iar vechiul monovolum dudui. Blanc îl privi uimit.

— La prima încercare. E ceva nou.

— Un contact slab pe demaror. Mai devreme sau mai târziu, o să vi se întâmple din nou. Este una dintre cele câteva erori încorporate.

— Vă mulțumesc pentru această favoare.

— Dumneavoastră mi-ați făcut o favoare lăsându-mă să repar aici. Nimic nu e mai frumos.

Riou se urcă în vechea lui mașină sport, claxonă și o șterse de-acolo.

În cele din urmă, Blanc ajunse la jandarmerie cu un sfert de oră mai târziu decât intenționase, dar nimeni nu părea deranjat de asta. Tonon nu era acolo. Ușa biroului lui Nkoulou era încuiată. Și ușa biroului judecătoarei de instrucție era, de asemenea, încuiată. Pe monitorul computerului clipea un e-mail de la Fabienne Souillard trimis de pe telefonul mobil seara târziu.

Am vorbit cu prietena meu despre caz. Ea a trăit pe meleagurile acestea și îl cunoaște pe Moréas. Are o barcă mică în portul Saint-César, iar acest Moréas avea și el o luntre acolo, o barcă veche de pescuit. O epavă, zice prietena mea. Și apoi a menționat că Moréas a avut un schimb violent de cuvinte în port cu o zi înainte de a fi ucis. Ea nu știe despre ce a fost vorba. Știe însă cu cine: Pascal Fuligni. Prietena mea l-a recunoscut din barca ei de când acesta stătea pe puntea vecină. Un antreprenor din regiune. Din câte știu, nu a avut niciodată probleme cu poliția. Poți să-i cauți adresa pe Google. Pupici, Fabienne.

Întrucât computerul mergea greu, avu nevoie de câteva minute să găsească adresa lui Fuligni: o casă la doar câteva sute de metri în afara Gadetului. Conform informațiilor de pe Google,

era atât o adresă de sediu, cât și o adresă de domiciliu. Antreprenorul în construcții nu avea o pagină de internet proprie.

La scurt timp, anvelopele mașinii de patrulare albastre scrâșniră pe calea de acces presărată cu pietriș către o vilă nouă, impunătoare, tencuită, de culoare roz deschis. O aripă simplă cu un etaj fusese construită pe partea dreaptă, ceea ce nu se potrivea deloc cu imaginea arogantă a proprietății. O placă de alamă strălucea lângă ușa lipsită de ornamente: *Fuligni et Fils*, *Maçonnerie Generale*. Blanc bătu la ușă și păși într-un birou luminos. O tânără stătea la un birou acoperit cu exemplare rupte ale revistei *Paris Match* și se juca pe telefonul ei mobil. Își ridică privirea după câteva clipe, plictisită, și tresări de spaimă când privi pe lângă Blanc și văzu mașina de jandarmerie în curte.

— Ce pot face pentru dumneavoastră?

Se simți un tremur în voce. Accent est-european. Blanc se întrebă dacă documentele ei sunt în regulă. O privi: cel mult 25 de ani, părul lung vopsit blond, brunet la rădăcini, ochi întunecați, puternic machiați, bustul uriaș, picioare nesfârșite, fustă obscen de scurtă. Tipul de fată care stă la margine de drum în parcul Bois de Boulogne. Salută și se prezentă. Nu avea niciun motiv să fie nepoliticos.

— Cum vă numiți, *mademoiselle*?

Scurtă ezitare. „Se întreabă dacă ar trebui să-mi dea numele ei adevărat”, se gândi el.

— Nastasia Constantinescu, reuși să zică în cele din urmă. Sunt secretara lui *monsieur* Fuligni.

— Aș dori să vorbesc cu patronul.

Când își dădu seama că nu era vorba despre ea, îi dărui un zâmbet cald.

— Monsieur Fuligni este în concediu. Vom începe să acceptăm comenzi din nou abia din august. Sunt aici doar în cazul în care cineva sună la telefon sau dacă sosesc scrisori importante.

— Deci șeful dumneavoastră e plecat din localitate?

Cu o mișcare vagă din mână, arătă locul de alături.

— Stă aici toată vara. Dar mașina lui nu este pe alee. Nu știu unde s-a dus. Și când se va întoarce.

— Aveți numărul lui de mobil?

O altă scurtă ezitare, după care îi întinse o carte de vizită.

— Sunt trecute acolo toate numerele.

Când Blanc părăsi biroul, un Peugeot 306 alb și decapotabil, un model mai vechi, se apropie de el în viteză și frână atât de tare, încât pietricele fură împroșcate în toate direcțiile. Vopseaua mașinii era îngrijită cu meticulozitate, încât lumina reflectată putea să-ți rănească ochii. La volan stătea o femeie de poate cincizeci de ani, care sfida atacurile vârstei printr-un machiaj discret, dar eficient. Corpul ei arăta de parcă ar fi fost călit ani la rândul în săli de fitness, purta o rochie elegantă de vară, bej, și-și ținea părul sub un batic, protejându-l astfel de curenții de aer generați în timpul mersului cu mașina. Blanc nu putu să citească expresia de pe fața ei, deoarece își ținea chipul ascuns în spatele unor ochelari mari de soare. Pe bancheta din spate a mașinii decapotabile se afla o geantă de tenis.

— *Madame* Fuligni? ghici el.

Ieși din mașină și-i strânse mâna. Îi strânse mâna cu putere și-i ținu mâna dreaptă încleștată o idee prea mult.

— Sunt Miette Fuligni. Am condus din nou prea repede? întrebă ea arătând spre mașina de patrulare. Aveți milă de mine, *mon inspecteur*.

„Flirtează cu mine", se gândi Blanc amuzat.

— Nu sunt inspector și nu mergeați prea repede, cel puțin nu știu nimic despre asta, zise el, solicitându-i apoi informațiile de care avea nevoie.

— Pascal este în port la barca lui, răspunse ea, cu o notă de dezamăgire în voce. În Saint-César. Portul este mic. Întrebați pe-acolo. Toată lumea de acolo îl cunoaște pe soțul meu. Ce ispravă a făcut?

— Aș dori doar să-i adresez lui *monsieur* Fuligni câteva întrebări.

— Când polițaii spun asta, atunci situația e periculoasă.

Oftă și-i făcu cu mâna un semn de rămas-bun. Nu părea deosebit de îngrijorată.

Blanc merse cu mașina pe drumuri de țară înguste. Încetul cu încetul se forma în mintea sa rețeaua de drumuri și în curând nu va mai fi nevoie să se mai holbeze pe ecranul telefonului său

mobil pentru a-și găsi destinația. O luă pe drumul departamental 16B. Pini și stejari de ambele părți. Umbre liniștitoare. Nici o mașină, doar un biciclist îmbrăcat într-o ținută ridicol de țipătoare, care se chinuia să urce la deal, având fața înroșită în mod îngrijorător. În timp ce trecea cu mașina, căpitanul citi pe o plăcuță *Domaine de Bernard*. Podgoria familiei Micheletti. Sylvie și Bruno. Văzu doar copaci, tufișuri și un drum printre câmpuri. „N-are cum să fie tocmai un loc imens", bănui el.

Drumul urca pe o creastă de deal, apoi cobora în curbe. Trecu pe sub linia de cale ferată printr-un pasaj subteran vechi, construit din cărămidă, prin care nu puteau trece două mașini, și brusc orizontul se deschise în fața ochilor săi. Laguna Étang de Berre sclipea în fața lui, apa ondulată ca o piele sclipitoare de pește albastru-argintiu. Un iaht trecea alene în bătaia ușoară a vântului. O duzină de copii pe mici plăci de surf aproape de port, cu velele lor galbene și roșii răsturnându-se mereu. O barcă de pescuit cu cabina deschisă lângă o geamandură neagră, un bărbat cu bustul gol care lucra la un năvod. Pe celălalt mal, înălțimile împădurite ale orașului Istres, un zid verde închis care înconjura câteva vile vechi, oarecum dărăpănate. În dreapta, un deal încununat de ruine: Miramas-le-Vieux. Și în fața lui, Saint-César. O grămadă de case de culoare ocru-galbenă și acoperișuri roșii palide dintre care se înălța un turn masiv de biserică. Două dealuri abrupte și stâncoase se arcuiau deasupra orașului. La înălțimi amețitoare, un pod de piatră cu un turn cu ceas lega cele două dealuri, ale căror proptele se proiectau la zeci de metri dincolo de oraș.

Blanc circulă în slalom pe străduțe. Erau mașini parcate pretutindeni, iar totul arăta mai haotic decât la Paris. Femei tinere și încântătoare îmbrăcate în haine de vară, ținând pungi de plastic albe în mână. Bătrâni cu pălării și coșuri de paie. Copii cu pistoale de apă. Piață organizată într-un spațiu mare lângă biserică. Piramide de pepeni galbeni. O grămadă de soiuri de cireșe. Fasole. Vinete. O paradă de sticle de ulei, al căror conținut sclipea de la soare precum bronzul lustruit. Mirosul de baghete proaspete năpădea dintr-o brutărie a cărei ușă stătea deschisă din cauza căldurii, și astfel lui Blanc i se făcu foame. O cafea și pâine proaspătă. Un loc undeva la umbră. „Să privesc oamenii care se

plimbau agale. Mai târziu", își spuse. „Mai târziu."

Nu a fost greu să găsească portul, tot ce a trebuit să facă a fost să urmeze străduțele spre apă până dădu peste o piață largă și murdară, lângă niște barăci de piatră. Câteva chei, o hală. Portul pescarilor. La câțiva metri în jos, pe drumul de-a lungul țărmului, văzu o pădure de aluminiu și lemn, catargele iahturilor. Deci acolo. Parcă la marginea drumului, cât mai aproape posibil de niște tufișuri un pic mai înalte de un stat de om; umbra generată de ele era singura din zonă. Prea târziu își dădu seama că tufișurile erau împânzite cu spini duri care zgâriară vopseaua vehiculului de patrulare. Ridică din umeri și trânti ușa.

Blanc merse de-a lungul gardului viu până la o barieră care era securizată cu o încuietoare electrică. Sări cu picioarele sale lungi peste barieră. Se auzi un scrâșnet când tălpile lui loviră asfaltul crăpat al unui teren în care mai multe mașini stăteau parcate sub soarele aprins. La stânga văzu cum o macara se ridica, o rampă de beton se pierdea-n apă, mai multe iahturi stăteau înălțate cu cricul pe uscat, înalte, ponosite și triste. Câțiva piloni din lemn și oțel care pluteau în apă și bărci așezate atât de aproape unele lângă altele, de mai că se atingeau. Bărci mici cu motor, cu cabina deschisă. Iahturi din plastic deteriorate. Noi ambarcațiuni cu vele. Și, mai departe, acolo unde apa era mai adâncă, atenția principală: un elegant iaht cu motor alb de dimensiunea unui Chevrolet Corvette, o navă îngrijită cu două catarge făcute din lemn, două catamarane uriașe ancorate pe geamanduri. La fiecare două punți păreau să fie oameni care aranjau greemente, înșurubau motoare exterioare, întindeau pânze sau care doar stăteau la soare și beau cafea. Blanc se uită în jur. În umbra singurului copac de pe marginea terenului stăteau două containere de construcție puse unul peste celălalt. Cuvântul *Capitainerie* putea fi citit pe o plăcuță decolorată. Biroul căpitanului de port.

Urcă treptele până la ușa din containerul superior și intră în birou. O cameră de oțel, pereții străluceau sub soare. Într-un colț, gemea la putere maximă un aparat de aer condiționat mobil. Un bărbat chel cu o vârstă greu de ghicit ridică privirea.

— Ne pare rău, nu mai avem dane libere, chiar niciuna. În timpul sezonului suntem plini ca o stridie.

— Sunt jandarm.

— Chiar și-așa, tot nu putem face nimic.

— Nu vreau să închiriez o dană.

Omul oftă.

— Toată lumea mă întreabă despre dane. Ușa de aici se deschide și se închide tot timpul, ca într-o toaletă dintr-o gară. Până și pompierii și piloții din Marignane caută aici câțiva centimetri pe debarcader pentru vehiculul lor plutitor. De ce nu și polițaii?

— Sunt un om de uscat și doar îl caut pe domnul Fuligni.

— Mercedes-ul lui Pascal clocește sub soare. El trebuie să fie cu siguranță pe iahtul său. Primul debarcader din dreapta, coborâți aproximativ jumătate din lungime, apoi veți găsi nava cu pânze în cutia sa. *Amzeri*. Codul de la poarta din fața debarcaderului este A4837X.

În timp ce Blanc ieși din containerul aburit, se uită în jur: dintre toate mașinile din parcare era un singur Mercedes. Un Coupé argintiu. „Afacerile lui Fuligni merg bine”, gândi căpitanul.

Găsi iahtul fără dificultăți: un Beneteau 42 alb, destul de nou, al cărui trunchi masiv se-nghesuia între bărcile mai mici de pe ambele părți ca un rugbist care își folosea coatele pentru a obține un loc în metrou.

— Monsieur Fuligni, îmi permiteți să vin la bord?

Din adâncurile cabinei se cățără un bărbat de vreo cincizeci de ani, îmbrăcat în pantaloni scurți și cu o cămașă, purta ochelari de lectură atârnați de gât cu șireturi de piele. Avea părul negru, cu început de chelie pe părți, modelat cu gel. Barbă de două zile. Ochii întunecați. De înălțime medie, zvelt. Genul de om puternic fără ca să își umfle mușchii.

— *Bonjour*.

Voce de fumător, accent sudic, cu mult farmec, spre surpriza lui Blanc.

— Aș dori să vă pun câteva întrebări.

Blanc se așeză pe o bancă lângă cârmă. Se auzi un plescăit în apa dintre chei. Blanc se-ntoarse agitat.

— A fost doar un pește, spuse antreprenorul. Când e cald afară, peștii sar mereu în aer, nu știu de ce.

Miros puternic de apă salmastră. O adiere rece și umedă în aer. Pescărușii pe cerul nesfârșit de înalt. O mică ambarcațiune cu vele aluneca tăcut spre ieșirea din port. De undeva se auzea lemnul cum scârțâia când *Amzeri* se legăna foarte ușor. „S-ar putea să-mi placă", se gândi Blanc.

— Îl cunoașteți pe *monsieur* Charles Moréas?

Fuligni se holbă la el uimit o clipă, apoi dădu din cap.

— Ne-am mai întâlnit, răspunse el precaut.

— Cumva duminica trecută?

— Nu-mi mai aduc aminte.

— V-ați certat cu el. Aici, în port.

Fuligni zâmbi. Un vrăjitor care a fost prins făcând o farsă dificilă.

— Nu a fost o ceartă. Am purtat o discuție.

— S-a auzit destul de tare.

— Aici e Midi, *mon capitaine*. Se aude foarte tare chiar și de pe scaunul de confesiune. Nu pot să cred că cineva a trebuit să depună plângere din acest motiv. Și Charles cu siguranță nu s-a dus la poliție.

Începuse să râdă, chiar dacă un pic agitat.

— Care a fost tema discuției?

— Veniți cu mine să vă arăt. Îmi veți da dreptate.

Antreprenorul îl conduse până la capătul debarcaderului.

— Apa este mai adâncă aici, explică el. Și este mai ușor să ajungi în pasa de navigație și să ieși din port. Saint-César se află la capătul lagunei Étang de Berre. Avem aici o cadă de apă salmastră. E foarte frumos dacă aveți o barcă mică sau dacă sunteți pescar. Dar foarte mică dacă aveți un iaht adevărat și dacă doriți să porniți spre Marea Mediterană. Trebuie să navigați până la Martigues, apoi până la podul basculant, iar apoi prin canal pentru a ajunge la marea deschisă. Cu cât este mai ușor să ieși de aici cu iahtul, cu atât mai repede vei ajunge la pod. Și priviți aici.

Arătă spre o barcă din ultima secțiune a debarcaderului: o ambarcațiune cu cabină, cu motor din lemn. Vopseaua de culoare albastru deschis se desprinsese, în unele dintre scânduri erau crăpături, dungi de rugină acopereau cele două motoare exterioare, de sub apă creșteau plante lungi cât un braț care se ridicau de sub trunchi.

— Această epavă îi aparține lui Moréas, spuse el. A moștenit barca de pescuit de la tatăl său. Dar n-a mai scos-o în larg de ani de zile.

Arătă spre frânghiile crăpate, acoperite cu alge verzi, care legau barca de bintă.

— Frânghiile trebuie tăiate cu un cuțit, nodurile nu ai cum să le mai desfaci.

— Dar Moréas vine în port?

— Ocazional. Se ghemuiește în cabină și bea.

Blanc se gândi la ceea ce îi spusese comandantul portului și la vasul Beneteau, cel cu trunchiul umflat.

— Vreți să-i luați locul, bănui el.

— I-am oferit un schimb. Iar și iar. Dacă trebuie să blocheze un loc cu o carcasă a unei nave, de ce să fie acesta tocmai cel mai bun loc de pe debarcader? *Merde*, i-am și dat bani lui Moréas pentru a schimba locurile de acostare. De asemenea, comandantul portului ar fi de acord cu schimbarea. De ani de zile tot încercăm. Dar tipul este încăpățânat ca un măgar din Corsica.

— Nu mai e încăpățânat, oftă căpitanul și-și scoase telefonul Nokia din buzunar, apoi apelă numărul secției de jandarmerie din Gadet. Am nevoie să vorbesc cu departamentul de criminalistică, îi zise lui Barressi. Să inspecteze o barcă din portul Saint-César.

Apoi se întoarse spre Fuligni și-l informă.

— Moréas e mort.

— Ah, nu, exclamă antreprenorul, ridicând-și mâinile ca și cum s-ar apăra. Nu l-am omorât în bătaie pe individ doar pentru că îmi doream locul său de ancorare.

— Nici nu am afirmat asta. Și nici nu se vorbește despre „omorâre în bătaie”. Să ne întoarcem la barca dumneavoastră.

În timp ce ședeau pe *Amzeri*, Blanc privi atent persoana de lângă el. Ar putea cineva ucide cu un Kalașnikov pentru un loc în port și apoi să dea foc cadavrului? Au existat oameni uciși din motive mai puțin importante. Fuligni părea agitat.

— Disputa de duminica trecută a avut ca temă locul din port?

Antreprenorul își frecă fruntea.

— Desigur. Despre ce altceva ar fi trebuit să vorbesc cu un tip ca Moréas?

— Ce știți despre el?

— Aproape nimic. O persoană antisocială, căreia îi plăcea să se pună rău cu alții. Mi-a luat mult timp să înțeleg că probabil și-ar fi lăsat epava să se scufunde cu mult timp în urmă, dacă nu aș fi fost suficient de prost să-i solicit locul. Apoi știa că mă poate enerva dacă vine aici din când în când și se asigură că barca nu se destramă complet. Doar pentru a-mi arăta că nu voi obține niciodată acest loc.

— L-ați amenințat?

— Charles nu era tocmai persoana potrivită pe care s-o amenințI.

Blanc se gândi la Kalașnikovul de sub patul din coliba lui Moréas și la sabia de samurai.

— V-a amenințat?

— Nu direct. Mai degrabă m-a luat peste picior.

— Chiar și duminica trecută?

— I-am făcut o oferta de cinci mii. Cinci mii de euro pentru schimbarea locului! Mi-a răspuns stând pe scaun în barca lui, rânjind și arătându-mi degetul mijlociu. Așa că l-am insultat. I-am zis *connard* și chestii de genul. Lucruri pe care le spui în astfel de situații. Apoi m-am întors la barca mea și mai târziu am plecat cu mașina acasă.

— Au existat martori?

— Pentru ceartă? Jumătate de port trebuie să fi auzit asta.

— Când v-ați certat?

— Nu m-am uitat la ceas.

— Dimineață sau după-amiază?

— Dimineață. Am plecat de acasă pe la nouă dimineața, așa că trebuie să fi ajuns la port în jurul orei 9:15. Apoi am lucrat o vreme pe iaht. Poate o oră sau două. La un moment dat, l-am văzut pe Moréas coborând pe debarcader și i-am vorbit. Dar asta a fost cu siguranță înainte de prânz.

— Moréas a stat mult în port?

Fuligni clătină din cap.

— Fiecare din noi și-a exprimat punctul de vedere. Nu știu cât a durat, dar sigur nu mult. Individul a dispărut apoi sub punte în barca sa, dar a coborât pe debarcader după cel mult o jumătate de oră. Se părea că a căutat ceva la bord. În orice caz, nu i-am

făcut semn cu mâna de rămas-bun.

— Ce-ați făcut după ceartă? Unde ați fost de duminică după-amiază până duminică seara?

— Ce-nseamnă asta? Am nevoie de un alibi? Am luat prânzul pe barca mea și apoi am reparat radioul până când s-a întunecat. Apoi m-am dus cu mașina acasă.

— Există martori care să confirme asta?

— Că am ajuns acasă seara? Soția mea, desigur. Și..., ezită, și secretara mea poate confirma asta.

La scurt timp după aceea, trei colegi mai puțin entuziaști de la criminalistică își făcură apariția pe debarcader. Blanc îi salută și îi conduse la epavă.

— Barca și casa lui se potrivesc, mormăi unul dintre specialiști în timp ce, oftând, se forța să pună pe el un costum alb de protecție. Nu pot să vă promit că vom găsi indicii importante. Este umedă, fiind atât de aproape de apă. În plus, oricine poate urca pe această barcă de pe debarcader.

— Oricine care cunoaște codul de la poartă, adăugă Blanc.

— Sau cineva care vâslește până acolo într-o barcă. Orice-am descoperi acolo trebuie interpretat cu dublă prudență. Asta dacă descoperim ceva.

— Trimiteți-mi un raport. Moréas a fost duminică pentru scurt timp la bord. Poate căuta ceva, poate a ascuns ceva. Și sunați-mă dacă găsiți ceva.

Blanc le dădu numărul de telefon mobil. În timp ce mergea de-a lungul debarcaderului spre țărm, își luă rămas-bun de la Fuligni salutând cu mâna la cozorocul șepcii de baseball; Fuligni pășea înainte și înapoi pe iahtul său și vorbea neliniștit la telefonul său mobil.

Căpitanul se îndreptă spre Caillouteaux. La primărie, o funcționară în vârstă stătea la post și ofta teatral când trebuia să se ridice de pe scaunul pe care îl așezase în fața unui ventilator. Blanc se lăsă condus în arhiva comunității, o boltă fără ferestre, în care se simțea miros de mucegai de pe pereții de cărămidă, dar care era plăcut de răcoros. Se aplecă asupra extraselor de cadastru, asupra proceselor-verbale ale ședințelor și scrisorilor

oficiale. Dacă învățase un lucru în anii săi petrecuți la Paris, acesta era că nicăieri nu stau ascunse mai multe urme ca în hârtia uscată. Căută legături între Moréas și Fuligni. Poate că cei doi se certaseră și pentru altceva decât pentru un loc în port?

După două ore, își frecă ochii epuizat. Nimic. Fuligni apărea de mai multe ori în documente, întrucât, în numele comunității, construise o grădiniță și o sală polivalentă și renovase primăria. Activități nu tocmai suspecte pentru un antreprenor local. În aceste proiecte Blanc nu putu stabili vreo legătură cu Moréas, al cărui nume nu apărea nicăieri. Găsi chiar și o mențiune de aproape treizeci de ani privind căsătoria civilă a lui Pascal și Miette Fuligni. Chiar și-acolo: nimic. „Ar fi fost prea frumos dacă soția ar fi purtat numele de domnișoară Moréas", gândi Blanc obosit. Se simți învins și închise dosarul. După ce se uită la ceas, notă într-un caiet de pe singura masă de birou din arhivă ora la care returnase documentele. Își târâi picioarele afară, încercând să nu facă niciun zgomot, pentru că funcționara adormise în fluxul de aer de la elicea ventilatorului. Când ajunse afară la căldură, își lovi podul palmei de frunte și fugi înapoi în arhivă.

Caietul.

Răsfoi paginile. Fiecare utilizator trebuie să-și treacă numele aici, totuși nimeni nu trebuie să precizeze motivul pentru care se aflau în arhivă și ce documente consultase. Erau doar nume, date, ore. În ultimele patru săptămâni înainte de vizita lui Blanc nu fusese nimeni aici, cu excepția unui singur bărbat, exact acum o săptămână: miercuri, 26 iunie, de la ora 10 până la ora 16:30. Lukas Rheinbach.

Căpitanul o trezi pe funcționară și îi arătă doamnei somnoroase caietul.

— Puteți să-mi spuneți ce căuta domnul Rheinbach aici săptămâna trecută?

Răspunse inițial cu un căscat.

— Colega mea era de serviciu atunci.

— Cum dau de ea?

Căscat lung.

— Este în vacanță în Martinica. Se va întoarce în august. Atunci voi fi eu plecată.

Căscă din nou.

Blanc părăsi primăria întrebându-se ce ar fi putut căuta un pictor de puzzle-uri o zi întreagă în această arhivă adormită, cu patru zile înainte ca vecinul său, Charles Moréas, să fie ucis.

În jandarmerie îl întâlni pe Tonon, care era nepieptănat și bărbierit aiurea „un *clochard* în uniformă", gândi Blanc. Raportă colegului său detaliile despre anchetă.

— Asta ar putea explica ceva, zise locotenentul gânditor.

— Ai vreo idee?

— Nu. Asta ar explica de ce șeful s-a închis în biroul său. Se spune că ar fi primit un telefon de sus de tot și că i-a stricat starea de spirit.

— Vialaron-Allègre?

— Posibil. Te-ai pus rău cu domnul Fuligni, în sensul că l-ai acuzat practic că l-a ucis pe Moréas. Și asta tocmai în vacanța de vară și tocmai pe barca sa cu vele pe care o prețuiește atât de mult.

— Nu l-am acuzat, l-am întrebat.

— Nu este obișnuit cu asta. E băgat în afaceri. Un bun prieten al primarului Lafont. Care, la rândul său, aparține aceluiași partid ca *monsieur* Vialaron-Allègre…

Când Blanc părăsise portul, își aminti că Fuligni vorbea la telefon.

— Vrei să spui că antreprenorul se plânge la prietenul său, primarul? Și primarul sună apoi la Paris?

— Personalitățile noastre de seamă nu sunt chiar atât de provinciale până la urmă. Conexiunile invizibile de aici ajung departe. Nu știu ce i-a spus secretarul de stat lui Nkoulou. Probabil doar: lasă-mi prietenii în pace!

— Ce spune *Madame le Juge* despre asta?

— *Madame le Juge* este un mister pentru noi toți. Ție însă, mai devreme sau mai târziu, îți va spune părerea.

— Să ieșim să mâncăm, zise căpitanul.

— Nu este cea mai proastă idee, replică Tonon, râzând.

La „Le Soleil" luară loc la umbra platanilor. Blanc comandă, pe lângă mâncare, o sticlă întreagă de apă; căldura îl uscase. Tonon comandă o carafă de vin rozé de aceeași dimensiune ca sticla de apă a lui Blanc.

— Ia miel cu orez, îl sfătui el pe Blanc. Ambele provin de-aici.

— Și orezul? întrebă căpitanul, surprins, gândindu-se la câmpurile terasate și inundate din Asia și la fermierii cu pălării rotunde.

— Dincolo de laguna Étang de Berre începe Camargue, o regiune plată cu plaje pentru turiști, pășuni pentru taurii de luptă, bălțoace pentru flamingo și o mulțime de mlaștini unde se reproduc țânțarii. Acolo se cultivă niște orez roșu minunat.

— *Bon*, o să comand asta. Ușor, ușor devin un expert.

— Mai ai nevoie de câțiva ani în care să te-ndopi cu mâncare de Midi.

— În cazul în care pot rezista atât de mult.

— Ți-e teamă că te vor da afară și de-aici?

— Vialaron-Allègre mă are încă pe radar, nu știu de ce. Nu știu ce rol joacă soția lui în acest joc. Dar cred că un carierist ca Nkoulou ar prefera să scape de mine mai bine azi decât mâine ca să nu se încurce cu un secretar de stat și, eventual, cu un judecător de instrucție.

— Atâta timp cât îți faci treaba bine, nimeni nu se poate atinge de tine.

— Și eu am crezut asta săptămâna trecută. Și iată că săptămâna asta mă găsește aici.

— Asta nu este Insula Diavolului, zise Tonon râzând din nou și bătându-l pe umăr. Și dacă reușești să te-mbraci cu un tricou alb în loc de unul negru, nu te vei mai prăji la soare.

Blanc se uită la paharul persoanei de vizavi, în care vinul rozé scânteia ca o tinctură din bucătăria unui alchimist.

— Ce am realizat până acum? mormăi el. Îl avem pe Charles Moréas. Un singuratic despre care nimeni nu știe din ce trăiește. Probabil un om cu un trecut criminal și posibil cu un prezent criminal, chiar dacă nu am găsit la el droguri sau alte obiecte suspecte. S-a luat la harță cu poliția de câteva ori, dar nu este condamnat niciodată. Un om fără antecedente penale.

Tonon pufni disprețuitor.

— Acest om, continuă Blanc calm, nu are prieteni, ci doar dușmani. Oricine îl cunoaște dorește să nu-l fi întâlnit vreodată. *Bon*. Acum, acest tip este executat într-o groapă de gunoi cu un Kalașnikov și apoi i se dă foc. Cine apare în investigația noastră?

Lucien Le Bruchec, un arhitect cu multe cunoștințe generale și văduv. Întâmplător, e vecinul lui Moréas. El l-a acuzat că i-a furat echipamentul sportiv din garaj și că a încercat să-i spargă casa. De asemenea, se iau la ceartă în pădurea care se-ntinde peste ambele proprietăți. Dar îți poți imagina un arhitect în vârstă de șaizeci de ani cu un Kalașnikov într-o groapă de gunoi? *Bon*. Mai este și celălalt vecin, Lukas Rheinbach. Un pictor german, care nu are un succes deosebit în artă sau la femei. Un om căruia îi era frică în mod evident de un tip sălbatic ca Moréas și care a fost singura persoană care a petrecut multe ore în arhiva orășenească din Caillouteaux în săptămâna dinaintea crimei. Căutând ce?

— Și care în a doua zi după crimă a spus că se duce la Luberon să picteze câmpuri de lavandă. Deși ar trebui să știe că nu vor înflori decât peste câteva săptămâni, adăugă Tonon.

— Să mergem la *madame* Vialaron-Allègre? Să-i spunem despre un pictor inofensiv ghemuit în arhivă? Care vrea să picteze câmpuri de lavandă prea devreme? Ambele lucruri sunt, probabil, doar coincidențe fără consecințe. Ce legătură are asta cu o crimă în groapa de gunoi? Este ridicol, nici măcar nu aș avea suficiente motive pentru a-l chema la un interogatoriu.

— Spre deosebire de Pascal Fuligni.

— O dispută asupra unui loc din port. Pare la fel de ridicol. Dar dacă ceva de genul acesta arde de ani buni, atunci poate scăpa de sub control la un moment dat. În plus, Fuligni a oferit cel puțin cinci mii de euro pentru spațiu, ceea ce înseamnă că obiectul disputei este cu siguranță valoros. El susține că în duminica respectivă a rămas pe barca lui toată dimineața și nu s-a întors acasă decât după apusul soarelui. Ar trebui să existe martori pentru acest detaliu din urmă: soția și secretara sa românică. Dar el nu a putut să-mi dea numele niciunui martor care să-l fi văzut în perioada dintre ceartă și momentul când s-a întors acasă.

— Așadar, în intervalul de timp în care Moréas a fost probabil ucis.

— Probabil. Nu avem încă ora exactă a morții, este posibil ca medicii legiști să nu reușească niciodată să stabilească asta din cauza arsurilor de pe cadavru. Duminică după-amiază? Duminică seara? Nici mai devreme, nici mai târziu. Avem un interval temporal de multe ore, să zicem de la ora 15:00 până la miezul

nopții.

— Fuligni are un alibi pentru jumătate din acest timp, dar nu și pentru cealaltă.

— Să-l chemăm la secție pentru motivul acesta? Acum după ce probabil a tras de sfori până la Paris? Dacă nu avem mult mai multe în mână, Nkoulou ne va lua cazul doar ca să nu mai aibă și alte probleme.

Se auzi telefonul mobil al lui Blanc. Era un bărbat enervat de la departamentul de criminalistică. Nimic suspect pe barca putredă a lui Moréas.

— Deci? întrebă Tonon.

— Suntem băgați până la gât în rahat. Nu avem încă nimic.

— *Madame le Juge* se va bucura să audă asta.

— Du-te acasă, îl sfătui Tonon după ce mâncaseră. La prânz, căldura te amorțește până ce nu mai poți gândi. Azi după-amiază, îi putem întreba pe colegii noștri din Marsilia și Aix care deja au investigat cazul Moréas. Poate au ceva pentru noi.

Blanc nu știa ce să mai facă. Pauza de prânz. Cei de la Paris ar râde de el dac-ar afla. Dar era blocat într-o înfundătură, așa că ar putea la fel de bine să se ghemuiască și să chibzuiască la umbra din fața ruinei sale. Făcu câteva cumpărături în „Casino” cu puțin timp înainte ca magazinul să se închidă la prânz: roșii, pepeni, vinete. Pe raft văzu câteva sticle cu eticheta lui Bernard pe ele, așa că luă și niște vin alb și rozé. De data aceasta proprietarul magazinului zâmbi în timp ce împacheta cumpărăturile. De la secția de presă luă un exemplar din *La Provence*. Crima apăruse pe prima pagină a ediției regionale. Blanc parcurse rapid textul care era uimitor de prozaic. Pentru jurnalistul care scrisese textul se pare că a fost una dintre multele și obișnuitele reglări de conturi dintre traficanții de droguri. Blanc împături hârtia, sperând că nimeni de la presă nu va interfera cu investigația sa. Apoi luă niște baghete de la brutăria de alături. Espace-ul său emana un miros plăcut când reveni la Sainte-Françoise-la-Vallée.

Trei cai traversară drumul departamental, pe ei ședeau două adolescente și Paulette Aybalen.

— Fiicele mele, Agathe și Audrey, zise ea în timp ce se oprea

lângă ele și se lăsă în jos de pe cal.

Fetele erau versiunea mai tânără a mamei lor din toate punctele de vedere: subțiri, bronzate mult, cu părul negru sălbatic și împletit cu grijă. Paulette aruncă frâiele cailor.

— Aveți grijă de animale. Mă-ntorc imediat.

Blanc le salută pe fete cu un semn din cap. Acestea îi zâmbiră timid și-și luară la revedere, întorcându-i gestul din cap; după care, cu un plescăit din limbă, îi îndemnă pe cai să meargă la trap.

Întrucât Paulette aparent avea chef să discute cu el, Blanc îi deschise portiera din față și, vrând-nevrând, parcurse cu ea în mașină ultimii metri până acasă. Acum, când se afla la doar câțiva centimetri distanță de el, observă din nou cât de incredibil de bronzată era pielea ei. Se întrebă dacă stătea măcar două ore pe zi în casă. Poate chiar dormea în aer liber? Mirosea a iarbă, a piele de șa și a păr de cal.

— Ați început să faceți curat prin casă? întrebă ea.

„Probabil că a văzut mobilierul scos afară", se gândi Blanc.

— Primul pas către o restaurare spectaculoasă.

Ea râse.

— Veți avea nevoie de specialiști pentru asta.

— Am întâlnit deja un antreprenor în construcții, pe *monsieur* Fuligni.

— Pascal? Asta e bine. Știe meserie. E de-aici.

— Precum dumneavoastră?

Paulette îl privi.

— M-am născut în Sainte-Françoise-la-Vallée. Nu vreau să plec de aici cu niciun preț.

— Există un preț pentru toate.

— Nu pentru mine. Nu pentru asta. Până și căsnicia mi-am ruinat-o din același motiv. Locul acesta era prea liniștit pentru soțul meu și a vrut să se mute în Marsilia. Acolo e și acum, din câte știu.

Blanc nu-i relată nimic despre propria căsătorie ruinată. Zâmbi și îi arătă cumpărăturile de pe bancheta din spate.

— Merge cu cimbru? întrebă el.

Paulette se uită la el și clătină din cap, aparent uimită de ignoranța lui.

— Puteți tăia cimbru de pe marginea drumului în orice moment. În mod ideal, la amiază, când uleiul din frunze e la cantitate maximă. Alții susțin că cimbrul trebuie recoltat pe 1 mai. Apoi aduc smocuri de cimbru în casă și le lasă să se usuce ca să aibă provizii pentru tot anul. Oricum ar fi, planta condimentează atât de intens, încât prefer să adaug cimbru la sosurile de carne. Sau în tocană. Dar nu o mai combin și cu legume.

Încetini în Sainte-Françoise-la-Vallée. Când mașina ajunse în fața casei sale, Paulette sări din mașină.

— A fost aproape la fel de confortabil ca pe șa, exclamă ea, luându-și rămas-bun. Dacă va apărea ocazia, vă voi arăta cum să preparați file de miel în sos de usturoi și cimbru.

Blanc se întoarse plin de viață spre fabrica sa de ulei. „Nu te face de râs", se sfătui pe sine. „Nici măcar nu o cunoști pe Paulette. Și nici măcar nu ești divorțat." Puse proviziile în bucătărie și se întinse pe pajiștea uscată de sub platani. Răcoare minunată. Parfum de cimbru. Concert de cicade. Simțea cum ațipea. Apoi cineva îl sună pe Nokia. Tonon.

— Avem un martor, spuse locotenentul. Cineva care l-a văzut pe unul dintre prietenii noștri la groapa de gunoi în ziua crimei.

Martorii

Blanc sări în Espace și-i dădu bice. Drumul departamental era liber în arșița amiezii. Abia cu puțin înainte de intrarea în Gadet își dădu seama că uitase să-și încuie ușa de la intrare.

— Gaston Julien, explică Tonon, un fermier din Lançon. Aproape șaptezeci de ani. A citit azi dimineață știrea despre caz din *La Provence* și și-a amintit de o întâlnire la groapa de gunoi.

— În aceasta dimineață? Atunci de ce vine la noi abia la amiază?

— Și-a dus turma de capre în pădure. A lăsat animalele în grija fiului său când acesta i s-a alăturat și apoi a venit la noi.

Căpitanul oftă.

— Unde e acum?

— În biroul de alături. Nu e nimeni acolo acum, iar lumina soarelui nu pătrunde în încăpere la fel de mult ca la noi.

Pentru Blanc, Julien arăta cu douăzeci de ani mai tânăr: era un bărbat îndesat, cu părul gros, cu câteva fire cenușii, îmbrăcat în blugi prăfuiți și cu un pulover decolorat. Îi strânse mâna dreaptă lui Blanc ca într-o menghină, iar podul palmei sale era la fel de dur precum o răzătoare.

— Monsieur Julien, ați fost duminică la groapa de gunoi? Când?

— După prânz.

„După cearta dintre Moréas și Fuligni în portul Saint-César”, se gândi căpitanul.

— L-ați întâlnit acolo pe Charles Moréas?

— L-am văzut doar. Nu se poate vorbi cu individul acela.

— Dar îl cunoșteați?

— Cunosc pe toată lumea de-aici.

— Ce ați făcut la groapa de gunoi?

— Ultimul mistral mi-a rupt cartonul de bitum de la cotețul de păsări. Am încărcat resturile în mașină și le-am aruncat. Nu mai erau bune de nimic.

— La ce oră se întâmpla asta?

— Ei bine, după prânz.

— La ora 14?

Julien râse.

— De unde sunteți? Nu, mai târziu.

Blanc decise să nu-și piardă răbdarea.

— Când mai târziu?

Bătrânul fermier își scoase cheia mașinii din buzunarul blugilor și se scărpină cu ea la urechea stângă, pierdut în gânduri.

— Ora 15? Ora 16? Să spunem ora 16.

— Ce a făcut Moréas acolo?

— Habar n-am. Se ducea la container. Cu fier vechi. Arunca ceva în el sau scotea ceva din el. Făcea asta de mai multe ori.

— Ce ați mai putut observa?

Între timp, vârful cheii lui Julien se umpluse cu ceară uscată din ureche. Scutură ceara cu degetul arătător prin tot biroul. Căpitanul se forță să nu se uite în direcția aceea.

— Erau destul de mulți oameni pentru o zi de duminică, m-am gândit, mormăi fermierul. Adică, oamenii merg vara mai rar la groapa de gunoi. Dar când m-am întors în mașină, a trebuit să virez corect la fiecare curba, așa de aglomerat era. O mașină mică și roșie era parcată puțin mai departe pe drumul de acces. Motocicleta lui Moréas era parcată acolo. Și tocmai când eram pe punctul de a accelera, veni un arhitect și-mi tăie calea.

Blanc se lăsă pe spate.

— Care arhitect?

— Monsieur Le Bruchec. De regulă domnul este destul de amabil. E unul de-al nostru. Dar în acea zi părea că se grăbește. S-a repezit pe lângă mine în vehicul său imens de teren fără să mă salute măcar. Avea o remorcă atașată de vehicul, plină de moloz.

— Sunteți sigur că a fost Lucien Le Bruchec?

— Sunt sigur că mă cheamă Gaston Julien?

— Știți dacă *monsieur* Le Bruchec și Charles Moréas au schimbat vreo vorbă?

— Nu. Am accelerat înainte ca următorul *connard* să-mi iasă în cale.

— *Merci beaucoup*.

Tonon termină de tastat declarația și ceru fermierului să o semneze înainte de a se putea întoarce la caprele sale.

— E cam ciudat că *monsieur* Le Bruchec nu și-a amintit de acel incident, mormăi locotenentul.

— Hai să-i împrospătăm memoria.

Când se urcară în mașina de patrulare, Tonon zise:

— Apropo, am vorbit cu Miette Fuligni la telefon. O cunosc de la școală. Era o fată frumoasă! Era cu o clasă sau cu două mai mică decât mine, dar, din păcate, nu s-a uitat la mine nici măcar o dată.

Se pierdu în amintiri. Clătină din cap, apoi continuă:

— Mi-a spus că soțul ei a ajuns acasă pe la ora 20, duminică. Ea voia să privească primele reportaje de știri de la televizor și el a deranjat-o.

— Dacă ce ne-a spus este adevărat, înseamnă că trebuie să fi rămas în Saint-César până la pe la opt fără un sfert.

— În teorie, ar fi avut suficient timp să conducă de la Saint-César la groapa de gunoi după-amiaza, să-l rezolve pe Moréas și apoi să se întoarcă la el acasă. Nu are alibi.

— La fel ca arhitectul nostru.

De această dată, Tonon îi dădu indicații de drum, până în centrul orașului Salonul, pentru că bănuiau că Le Bruchec se afla în biroul său. Jandarmii nu-l anunțaseră la telefon în prealabil, Blanc voia să-l prindă cu garda jos. Se trezi într-o mare piață dreptunghiulară ecranată de platani. Un acoperiș protector din sticlă și fontă vopsită în verde acoperea o parte a suprafeței. Cafenelele și casele burgheze cu trei etaje erau aliniate pe margine.

— Piața Morgan, spuse locotenentul, era pe vremuri un loc plăcut. O piață grozavă. Și în afara zilelor de piață puteai găsi întotdeauna un loc de parcare aici.

Acum, utilaje grele de construcție decopertaseră asfaltul ca o coajă de portocală, chiar și trotuarele pietruite arătau de parcă ar fi explodat grenade acolo. Muncitorii cu căști și veste de protecție

făceau atât de mult zgomot cu mașinile lor de tăiat piatră și cu ciocanele lor pneumatice, de zguduiau fațadele. Praful de nisip albicios îți zgâria gâtul și ochii și se așeza ca făina pe Mégane-ul pe care Blanc îl parcase între un excavator și o grămadă de pietriș, pentru că nu mai puteau deloc înainta.

— De trei luni renovează Piața Morgan. Ar trebui să arate mai frumos. Un lucru este cert: nu vor mai exista locuri de parcare aici. Și nu este sigur dacă vom avea lumini stradale. Indivizii ăștia de-aici nu sunt tocmai specialiști în electricitate.

Tonon arătă spre un restaurant cu ferestrele larg deschise. În exterior, funinginea stătea lipită de tencuială.

— Au tăiat liniile electrice în timpul construcției. O zi mai târziu, au reconectat cablurile, dar din greșeală au pus un cablu de înaltă tensiune pe liniile electrice ale restaurantului. Din cauza asta au luat foc un cuptor și un congelator.

— Este un miracol că Le Bruchec rezistă în toată mizeria asta.

— Un arhitect trebuie să fie obișnuit cu zgomotul de construcții și penele de curent. De asemenea, biroul său este pe o stradă laterală.

Tonon îl conduse pe o alee umbrită. Se opri în fața unei case din secolul al XIX-lea. O ușă grea din lemn, înaltă de aproape trei metri, o placă de alamă peste sonerie: *Le Bruchec*, *Architecte*.

Două minute mai târziu, Blanc se uita fix la o armă cu două țevi.

Le Bruchec îi primise personal, explicându-i că secretara sa era în vacanță. Îi primise în atelierul său și pe perete atârna o pușcă agățată pe două cârlige plasate lângă un cap de bivol împăiat atât de mult, încât arăta monstruos.

— Un trofeu din Africa, spuse arhitectul cu o notă de jenă când observă privirea căpitanului. Eram un vânător avid când eram tânăr. Astăzi prefer să-mi descarc energia în exces jucând tenis și golf. Îmi face mai mult bine.

— Și animalelor, bombăni Blanc. Monsieur Le Bruchec, de ce nu ne-ați spus că ați vorbit cu Charles Moréas cu câteva ore înainte să moară?

Le Bruchec inspiră adânc și privi afară pe fereastră.

— A fost o prostie, recunoscu el în cele din urmă. Cum ați aflat? Nu mai contează acum.

Oftă.

— Deși nu se poate spune „vorbit”. I-am zis *salut* și Moréas nici măcar nu mi-a răspuns. Mereu făcea așa.

— Dar l-ați întâlnit întâmplător la groapa de gunoi, locul în care victima a fost găsită mai târziu. Arsă.

Le Bruchec își ridică mâinile.

— Nu am fost eu. Am fost acolo duminică după-amiază pentru a arunca molozul rămas după ce am construit gardul. Atunci l-am întâlnit pe Moréas din întâmplare. Mai dai de oameni din când în când. Imediat după aceea am uitat că l-am întâlnit.

— Dumneavoastră susțineți că cineva a încercat duminică să vă spargă casa. L-ați suspectat pe Moréas. Fix pe acest Moréas l-ați întâlnit duminică la groapa de gunoi. Nu l-ați întrebat despre asta? Nu i-ați făcut reproșuri? Nu l-ați confruntat?

— Ca să-mi iau bătaie la groapa de gunoi?

Arhitectul clătină din cap.

— Nu l-ați cunoscut, *mon capitaine*. Eram furios, desigur, dar mi-am ținut gura închisă.

— La ce oră l-ați văzut?

Le Bruchec stătu și se gândi.

— În jurul orei trei sau patru după-amiază, cred.

— Cât timp ați stat la groapă?

— Mi-a luat poate zece minute să golesc remorca. Cel mult un sfert de oră.

— Ați fost singur? V-a ajutat cumva vreun angajat de-acolo?

— Câțiva bărbați lucrează acolo la sfârșit de săptămână, iar ei doar monitorizează zona. Am rezolvat singur treaba.

— Și apoi?

Le Bruchec ridică din umeri.

— Apoi am plecat cu mașina de-acolo. Nu rămâi acolo mai mult decât este absolut necesar.

— Moréas era încă la groapa de gunoi în acel moment.

Arhitectul încercă să-și amintească.

— Nu i-am acordat atenție. Făcea ceva la container. Da, cred că era încă acolo.

Blanc își aminti că Yamaha lui Moréas fusese găsită acolo.

— Și vecinul dumneavoastră arunca gunoiul? întrebă el.

Se întreba totuși cum ar fi putut să transporte gunoaie pe o

motocicletă.

Le Bruchec își frecă degetul mare de degetul arătător și cel mijlociu.

— Fura ce prindea, explică el. Moréas nu era genul de om care își arunca gunoiul în mod corespunzător la groapa de gunoi. Pur și simplu își lăsa gunoaiele mai mari lângă casa lui sau le arunca în pădure. Bănuiesc că scotocea în container după obiecte utilizabile. Telefoane mobile, computere, lucruri de genul ăsta. Am avut întotdeauna impresia că stătea acolo toată ziua, așteptând ca oameni ca mine să-și arunce lucrurile. Apoi scotocea prin aceste gunoaie căutând ceva care să poată fi reciclat. Un speculant.

Blanc se aplecă spre Tonon.

— Sună la criminalistică. Să vină să percheziționeze containerul cu deșeuri de metal, șopti el.

Locotenentul dădu din cap, se scuză și părăsi atelierul.

— De ce ați trecut sub tăcere această întâlnire? îl întrebă căpitanul după plecarea colegului său.

Le Bruchec își trecu o mână peste ochi.

— Când am depus plângere luni, am crezut că această chestiune nu este importantă. Ce legătură are asta cu o spargere? În plus, aproape că uitasem de asta. Când mi-ați comunicat că Moréas a fost ucis, am fost șocat. Îl acuzasem pe Moréas de o infracțiune. Îl văzusem în ziua în care a murit. Dacă divulg asta acum, mă gândeam în sinea mea, mă veți aresta ca suspect.

— Șansele dumneavoastră de a fi arestat au crescut acum semnificativ, răspunse liniștit căpitanul. Trebuie să recunoașteți, v-ați comportat foarte suspect.

— Nu am fost eu! strigă Le Bruchec. Când am plecat de la nenorocita aia de groapă de gunoi, Moréas era încă în viață!

Blanc chibzui. Ar trebui să-i propună lui *madame* Vialaron-Allègre ca Le Bruchec să fie arestat ca suspect? Cum ar proceda judecătoarea de instrucție în această privință? Era din Midi. Le Bruchec provenea din Midi. Este foarte posibil să se cunoască de veacuri. Este foarte posibil ca ea să considere solicitarea lui Blanc o reacție pripită, prost gândită. Avea vreo dovadă în mână? Nu. Îl putea acuza de comportament neprofesionist. O greșeală de neiertat. Și apoi tot ce trebuia să facă era să discute cu soțul ei, iar

Blanc avea să se regăsească în Lorena.

— Vă vom contacta, promise el pe cel mai prietenos ton și se ridică.

Afară îl regăsi pe colegul său care se refugiase la umbra unui zid al casei.

— Ce părere ai despre el? întrebă Tonon în timp ce se îndreptau înapoi spre mașină.

— Prea frumos să fie adevărat. Le Bruchec are un motiv: se simte amenințat de Moréas, îl suspectează de o spargere. Le Bruchec știe că Moréas stă în mod regulat la groapa de gunoi, a descris ce treabă făcea individul la containerul metalic. Așadar, e posibil să fi planificat foarte bine conflictul. Le Bruchec poate să tragă cu pușca, iar dovada acestui lucru atârnă pe peretele biroului său. Le Bruchec ne-a ascuns întrevederea. Și: Le Bruchec l-a întâlnit pe Moréas într-un moment care se încadrează deja în intervalul de timp în care crima a putut fi comisă.

Locotenentul clătină din cap.

— Chestiunea vine cu o problemă: martorul nostru Julien a confirmat că Le Bruchec a mers cu mașina la groapa de gunoi în jurul orei 15 sau 16. Dar a declarat, de asemenea, că un număr neobișnuit de mare de oameni erau acolo în acel moment. Prea mulți. Adică, cineva este împușcat și ars, iar un șofer de camion de gunoi îl observă abia luni dimineață. Fapta nu a putut fi comisă la începutul după-amiezii, cineva ar fi raportat asta duminică.

— Tot ce știm de la Julien este că Le Bruchec a mers la groapă în jurul orei 15 sau 16. Dumnezeule, nimeni nu-și poate aminti ora exactă. Nu avem niciun martor care să confirme că Le Bruchec, după cum susține el, a părăsit locul după un sfert de oră.

— Arhitectul așteaptă acolo până când în sfârșit rămâne singur cu Moréas și apoi dă lovitura?

— Cel puțin nu putem exclude acest lucru.

— Asta însă nu poți dovedi.

— Ce e de făcut acum?

— Mi-e sete.

— Te duc înapoi în Gadet, promise Blanc.

— Nu vrei să bei rozé cu mine?

— Soarele e încă sus.

Blanc ocoli cu grijă excavatoarele abandonate ale căror capote pocneau de la căldură. Se gândi la ceea ce îi spusese Aveline Vialaron-Allègre: fără experiență în Midi. „Nu cunoști pe nimeni”, își dădu el seama. Se simțea ca un etnolog european naufragiat pe o insulă din Marea Sudului. Nativii prietenoși îl invitau la fiecare ritual, dar el încă nu înțelegea despre ce este vorba.

— Am nevoie de un informator, anunță el. Un păianjen în pânză care să știe totul. Chiar și ceea ce nu pot citi în documente oficiale sau în ziar.

— „Ziarul” este un bun cuvânt-cheie, zise Tonon cu o dispoziție excelentă. Gérard Paulmier. Un jurnalist pensionat de la ziarul *La Provence*. Cunoaște fiecare familie, fiecare companie, fiecare restaurant, fiecare politician, fiecare fermier de-aici. Mai scrie din când în când pentru ziarul la care a lucrat. Dar se spune că-și petrece cea mai mare parte a timpului lucrând la o cronică a regiunii.

— Un jurnalist care vorbește cu poliția?

— Un pensionar care are prea mult timp. Dă-i un cuvânt-cheie și va începe să pălăvrăgească.

— Unde-l pot găsi?

— Are o căsuță în Caillouteaux.

— Vrei să vii și tu?

— Rezumatul pe care mi-l vei da mâine va fi suficient pentru mine.

În Caillouteaux, Blanc parcă Mégane-ul la periferie, străzile fiind blocate de mașini staționate haotic. Toate cu plăcuțe de înmatriculare cu codul 131. Se auzea zgomot de la distanță, care se tot apropria. Boxe. O voce de femeie. Aplauze. Chiar înainte de a ajunge în piața de lângă biserică, văzu o sută sau două sute de spectatori care stăteau cu spatele la el. Spațiul deschis era plin de oameni deasupra cărora flutura tricolorul, alături de portrete ale Mariannei și lozinci ale Frontului Național. Între pereții luminați puternic de soare se simțea duhoare de transpirație și picnic. Pe un podium de lângă fațada pictată a casei, căpitanul o recunoscu pe acea femeie blondă care zâmbea dintr-un afiș plasat vizavi de primărie. Sistemul de sunet era atât de prost ajustat, încât vocea ei puternică îi provocă dureri în urechi. Blanc înțelese doar

fragmente de cuvinte: „euro… *austérité*… Marseille… Franța” și în cele din urmă: „Kalașnikov”. Persoanele din fața lui cu siguranță nu înțelegeau mai mult decât el, ascultau cu politețe, deși erau prost dispuși. Uneori își fluturau steagurile sau strigau lozinci la fel de neînțelese ca aforismele vorbitoarei. Se simțea de parcă ar fi fost catapultat într-o piesă de teatru suprarealistă, un actor aflat la marginea unei mulțimi care umbla cu gânduri oneste, dar și periculoase. Tinerii muncitori în tricouri alături de însoțitoarele lor în haine strâmte cumpărate din buticuri ieftine, femeile corpolente în vârstă și pensionarii cu ochelari de soare negri și pălării uzate nu păreau să ia imediat cu asalt casele concetățenilor, ținându-și torțele în mână. Blanc literalmente reuși să miroasă dezamăgirea și furia oamenilor și, mai presus de toate, frica lor, frica pentru slujbă, pentru economii, pentru școlile copiilor, frică de tot ce era ciudat, nou, amenințător. „Primarul Lafont are dreptate”, gândi Blanc, „frica este un bun agent electoral”.

Ocoli centrul pe niște străzi pustii. Auzi telefonul mobil șocându-l atât de mult, încât aproape că se aruncă la pământ. Un coleg de la criminalistică: „Au ajuns prea târziu, mult prea târziu, containerul cu deșeuri de metal fusese golit de mult. Data viitoare căpitanul să dea ordinul ceva mai devreme dacă se poate”.

Blanc se abținu să-i dea răspunsul tăios pe care-l pregătea și mulțumi. La scurt timp după aceea stătea în fața adresei pe care i-o dăduse Tonon: o casă îngustă, veche, cu două etaje, înghesuită între două clădiri masive precum un băiețel care este făcut sandviș de frații săi mai mari. Întrucât Blanc nu văzu nicio sonerie, ridică mânerul din bronz și bătu la poartă; se auzi un sunet stins care dudui prin interior.

Îi deschise un bărbat în vârstă de șaizeci și cinci de ani, mic de statură, zvelt, cu părul cenușiu, cu ochii cenușii, cu fața deschisă. Căpitanul se prezentă și explică motivul vizitei.

— Colegul meu, locotenentul Tonon, m-a trimis la dumneavoastră.

— Marius lucrează încă la poliție? Chiar a stat cu trupa în toți acești an, în ciuda vechiului scandal. Cât timp a trecut de-atunci? Zece ani?

Căpitanul, care nu știa despre ce vorbește gazda sa, bombăni

ceva de neînțeles. Paulmier îl conduse într-o sufragerie plină de fotolii de pluș, la care se adăuga o bibliotecă debordantă și o masă de sticlă. Peste tot erau fotografii înrămate care înfățișau copii, femei și bărbați zâmbind, unele luate pe plajă, altele la munte. Într-un colț, un computer zumzăia pe un birou scund. Nu exista vreun televizor.

— Ați fost jurnalist mulți ani, începu Blanc, care se scufundă într-unul din fotoliile moi și se întrebă imediat cum ar putea să se ridice vreodată de acolo.

— Încă scriu pentru vechii mei colegi aproape în fiecare zi, în calitate de jurnalist independent, declară Paulmier mândru.

— Atunci veți fi cunoscând bărbații a căror viață mă interesează, precum Charles Moréas.

Bătrânul râse.

— Nimeni nu-l cunoștea pe Moréas. Adică, desigur, toată lumea din echipa de redacție auzise de numele acesta. E vechea poveste a jafurilor și a turistei moarte. El a fost arestat, dar nu a fost niciodată condamnat. Asta i-a enervat pe polițiști. Dar de atunci? Nu e tocmai persoana care să apară în ziar pe prima pagină.

— Infractor?

— Poate. Dar mai degrabă un pește mic. Furt când se ivea ocazia. Tăinuire de bunuri furate, cam așa ceva. Un sfânt, în comparație cu indivizii din Marsilia.

— Poate că a intrat în relații cu ei?

— Traficanții nu sunt interesați de unul ca Moréas mai mult de cinci secunde. Individul a devenit tot mai ciudat de-a lungul anilor: mergea prin pădure cu motocicleta sa Enduro, îi insulta pe toți cei care îi ieșeau în cale și locuia în cabana lui ca un *clochard*. Am auzit că de câteva ori oamenii i-au oferit bani pentru pământul pe care îl moștenise de la părinți. Nu a vândut niciodată un metru pătrat, deși terenurile din Midi sunt valoroase precum aurul. S-ar fi putut îmbogăți fără un loc de muncă, dar Moréas nu voia asta. Cred că tipul nu era întreg la minte.

— Probabil nu a fost ușor să trăiești lângă el.

— Le Bruchec? Casele sale sunt prea moderne pentru mine, dar în rest e o persoană în regulă. Un pilon al societății. Multe funcții onorifice. Donații.

— E bun la afaceri?

— Foarte bun. Întrucât pământul a devenit așa de scump aici, adesea numai cei cu adevărat bogați își pot permite clădiri noi. Parizieni, ruși, britanici. Oricine este atât de bogat nu mai ține cont de fiecare bănuț când își ia casă. Frumos pentru arhitect.

— Le Bruchec și Moréas erau dușmani?

— Le Bruchec nu are dușmani. Moréas nu avea prieteni.

— Știți dacă Le Bruchec a spus vreodată că se simte amenințat de vecinul său?

Bătrânul jurnalist clătină din cap.

— Nu. Ăla bea vin rozé la festivalul orașului din Gadet, joacă tenis cu prietenii săi și merge la pescuit în Touloubre. Nu sunt tocmai genul de activități pe care le-ar face cineva care se teme pentru viața lui, nu-i așa?

Blanc se aplecă prudent pe spate. Fotoliul nu părea să aibă deloc un spătar ferm.

— Și *monsieur* Fuligni se simțea amenințat? S-a certat cu Moréas pentru un loc în portul Saint-César.

— Ei, prostii. Pascal are atât de multe de făcut. Înjură când cineva îl enervează, iar cinci minute mai târziu uită. A construit jumătate din Caillouteaux împreună cu prietenul său Lafont.

— Primarul?

— Cei doi se cunosc de zeci de ani. În anii șaptezeci-optzeci, Caillouteaux era pe cale să devină un oraș-fantomă. Blocurile turn erau la modă, la fel ca oțelul, aluminiul și sticla. Cine voia să trăiască într-un sat de munte medieval? Lafont și Fuligni au renovat multe case aici sau au convins proprietarii să o facă singuri. Acum nu veți mai găsi o clădire goală aici, pentru că orășelul s-a dichisit.

— Am văzut pictura murală în piață. Și frumusețea goală de bronz.

Paulmier clătină din cap și zâmbi de parcă și-ar fi cerut scuze.

— Lafont exagerează uneori. Mai bine un pic prea mult decât mult prea puțin, nu?

— Trebuie să fi costat mulți bani, și chiar și acum costă mulți bani. Lafont visează la o mediatecă.

— O să-i reușească asta, planul de dezvoltare este expus de mult timp în primărie. Prima lopată va fi dată în curând, la timp,

înainte de alegeri.

Arătă cu mâna afară.

— Va fi totuși palpitant de văzut dacă se poate impune împotriva blondei de la front.

— Dar de unde vin banii? insistă căpitanul.

— „Midi Provence”. Acesta este numele unei asociații alcătuite din mai multe comunități din jurul lagunei Étang de Berre. Se coordonează lucrările pe care un orășel nu le poate face singur: drumuri, rezervații naturale, școli, rute de autobuz, chestii de genul. Și pentru asta curg fondurile. Din Paris. Și din impozitul pe afaceri. Se spune că bugetul anual e de 800 de milioane de euro. Asta înseamnă aproape cinci miliarde de franci, adăugă Paulmier, de parcă acest detaliu ar explica în mod corect dimensiunile.

— Mită?

— Nu neapărat. „Midi Provence” include și Berre și Fos. Sunt fabricile, rezervoarele de petrol, porturile pentru tancuri petroliere. Nici măcar nu știu ce are de făcut cu încasările din impozitul pe afaceri. O parte din acesta se îndreaptă către comunități precum Caillouteaux. Loc frumos, departe de industria urâtă, dar primește bani de acolo; un model perfect.

— Lafont folosește banii rafinăriei pentru a finanța înfrumusețarea orașului său?

Blanc simți că trebuia să existe un număr infinit de modalități de deturnare a banilor.

Paulmier îi ghici gândurile și zâmbi șmecherește.

— Nimeni nu s-a plâns vreodată. A fost suficient pentru toți cetățenii.

Căpitanul se gândi la demonstrația Frontului Național.

— Poate că nu a fost suficient până la urmă, mormăi el. Dar ce legătură ar putea avea asta cu uciderea unui singuratic ca Moréas? S-au luat la harță deseori Fuligni și Moréas?

— Pentru locul din port. La noi asta ține de folclor. Jumătate din Saint-César râde de el din cauza asta. Trebuia să știe că cineva ca Moréas nu va ceda niciodată. Dar Pascal este un capsoman și un ticălos. Probabil că s-a gândit că îi poate convinge pe toți cu zâmbetul său, chiar și pe un vagabond din pădure. Și când asta nu a funcționat, s-a enervat. Mai mult din vanitate rănită decât îngrijorare reală. Mai devreme sau mai târziu, va obține oricum

un spațiu mai mare pentru iahtul său, așa că nu ar fi trebuit să continue să se certe cu Moréas.

— Era foarte furios?

— Nu. Pascal țipă și blestemă ca zidarul care este încă. Și cinci minute mai târziu bea rozé cu tine și vorbește cu entuziasm despre ultimul joc olimpic. Nici nu se poate plânge de ceva.

Paulmier formă cu mâinile sale silueta unei femei atrăgătoare.

— Nastasia Constantinescu?

— Mulți bărbați de-aici ar dori să aibă o secretară româncă, chiar dacă nu dețin un birou.

— *Madame* Fuligni nu spune nimic despre asta?

— Oho, nici Miette nu duce lipsă, răspunse jurnalistul, dar se opri să dezvăluie mai multe.

— *Merci*, spuse Blanc opintindu-se să se ridice din fotoliu și simțind dureri de parcă și-ar fi luxat ceva.

Paulmier, care sărise de pe scaun fără dificultate, îl însoți până la ușă.

— De altfel, ciudată coincidență că vă interesați de Moréas, spuse el dezinvolt. Acum câteva zile, cineva a apărut la vechii mei colegi din *La Provence*, în redacție, și a dorit să afle de la ei ce știau despre Moréas.

— Cine? întrebă Blanc, oprindu-se brusc în prag.

Vocile din boxe încă se auzeau pe străduțe. Un bărbat, acum, mai agresiv, mai tare.

— Celălalt vecin al său, pictorul ăsta german.

— Monsieur Rheinbach.

Blanc simți furnicături sub scalp. Germanul în arhiva orașului. Germanul la ziar. Cu câteva zile înainte de crimă.

— Ce a vrut să afle de la colegii dumneavoastră?

Paulmier ridică din umeri.

— Nu mi-au spus asta. S-au debarasat de acest Rheinbach cu câteva banalități politicoase, nu suntem un birou de informații. Nu cred că a aflat ceva despre Moréas de-acolo.

1. Cod specific regiunii Bouches-Du-Rhône, Marsilia (n.t.).

Un pictor curios

Târziu, după amiază, Blanc se-ntoarse la vechea sa fabrică de ulei. Nimeni nu intrase acolo prin efracție. Scoase un scaun din casă, se așeză la umbra platanilor și deschise o sticlă de vin Rosé de Bernard. Duse cu grijă paharul la gură. Amintirea neplăcută a copilăriei îl copleși, era cât pe ce să bea tot vinul dintr-o înghițitură, ca pe un medicament, doar ca să scape de el. Dar își învinse impulsul și luă o înghițitură mică. Rece. Proaspăt. Ușor acru. Se lăsă pe spate, ușurat că șocul din anii trecuți nu revenise. „O băutură bună care taie setea. Trebuie să fiu atent", se gândi el, „sau într-o zi voi ajunge ca Marius. Următoarea înghițitură."

Rheinbach și Moréas. De ce se interesase pictorul german despre vecinul său? Auzise el de vechea poveste despre jafurile de mașini? Poate că știa ceva despre Moréas? Poate că întâmplător observase ceva ciudat, ceva pentru care căuta o explicație? Sau era și altceva la mijloc, posibil un mic șantaj între vecini? Acest artist nu părea să fi devenit deosebit de bogat cu imaginile sale pentru puzzle-uri. Poate că era suficient de sărac pentru a șantaja un tip ca Moréas cu un detaliu revelator din trecutul acestuia? Pe de altă parte: dacă pictorul era șantajist, de ce să-și împuște victima? Nu avea niciun sens.

— Mâine îi voi face o vizită lui *monsieur* Rheinbach, se adresă căpitanul sticlei de vin și, ca măsură de precauție, îi puse dopul înainte de a se pierde în conversații cu el însuși.

A doua zi dimineață îl luă cu el în mașină pe Tonon de la secția de jandarmerie. În drumul spre pictor, îi povesti colegului său ceea ce aflase despre cercetările germanului. Tonon nu mai trebuia să-i arate drumul, avea traseul în cap.

— Gonești deja ca un nativ, observă Marius.

Blanc își aminti zvonurile despre accidentul colegului său și încetini atât de mult, încât chiar și un fermier dintr-un R4 antic claxonă în spatele lor. Jandarmii îl ignorară și virară în cele din urmă spre casa pictorului.

— Ești sigur că e aici? îl întrebă locotenentul. Parcă voia să-și picteze câmpurile de lavandă.

— Poate că și-a dat seama între timp că n-au înflorit încă.

Blanc arătă cu mâna dreaptă către Clio-ul care era parcat în fața ușii de la intrare.

Chiar pictorul însuși le deschise ușa.

— Ce frumos că v-ați întors atât de repede de la Luberon, îl întâmpină căpitanul.

— Am pictat doar câteva acuarele acolo, răspunse germanul privindu-i foarte atent. Studii preliminare într-o anumită măsură. Urmează în curând lucrurile cu adevărat importante.

— Înțeleg, spuse Blanc pe un ton care arăta clar că nu crezuse niciun cuvânt al celeilalte persoane. Aveți cinci minute pentru noi, *monsieur* Rheinbach?

Vrând, nevrând, pictorul își pofti oaspeții în atelierul său. Blanc observă pe o masă o sticlă de rozé pe jumătate goală. Destul de devreme pentru o astfel de băutură. Se așezară pe trei scaune dure din lemn.

— *Monsieur* Rheinbach, de ce nu ne-ați spus ultima dată că ați solicitat informații despre vecinul dumneavoastră Charles Moréas de la redacția ziarului *La Provence* cu câteva zile înainte de crimă?

Fața artistului se-nroși.

— E acesta un motiv care mă face suspect acum?

— Sunt doar curios.

Rheinbach se juca agitat cu un tub de vopsea cu ulei verde, își dădu seama ce făcea și puse repede vopseaua pe o măsuță pe care erau depozitate diverse lucruri.

— Mi-a fost frică, spuse în cele din urmă cu o voce rușinată. Frică de tipul ăsta. L-am întâlnit rar, din fericire. Dar s-a întâmplat de două-trei ori când stăteam în pădure și pictam copaci să apară acest Moréas și, ei bine, să mă amenințe cumva.

— Cum?

— Nu pot spune exact.

— A tras cu arma? V-a înjurat? Și-a bătut joc de dumneavoastră? Ceva trebuie să vă fi speriat, *monsieur* Rheinbach.

— Chiar nu-mi dau seama, *mon capitaine*. Ei bine, adică nu a tras cu arma și nici nu m-a luat la bătaie. Ori de câte ori alerga prin pădure cu pușca sa de vânătoare, mă ignora. Și, strict vorbind, abia dacă mi-a spus un cuvânt. De fapt, e vorba de privirea lui. Se uita la tine ca un lup. Un prădător care își studiază prada.

— De ce nu v-ați dus la jandarmerie?

— Cu o astfel de afirmație? Cei de-acolo m-ar fi luat drept nebun.

— În schimb, v-ați dus la jurnaliști.

— Nici lor nu le-am spus nimic despre asta. Am vrut doar să știu cine este de fapt acest Moréas. Voiam doar să aflu dacă locuiam lângă o bombă umană sau doar lângă un nebun inofensiv. Se poate înțelege asta, nu-i așa?

— Și ați aflat ceva?

Pictorul își lăsă mâinile să coboare fără vlagă.

— Nimic. L-am căutat pe Google. Există sute de articole despre bărbați cu acest nume în Franța, dar, din câte-am văzut, niciunul despre individul de alături. Un Charles Moréas de la Caillouteaux pur și simplu nu există pe internet. M-a neliniștit cumva chestia asta. Întrucât nu mi-a mai trecut nimic altceva prin cap, am mers cu mașina până la ziar. Dar nici redactorii de-acolo nu mi-au dezvăluit nimic. Am avut impresia că le era frică.

Blanc se lăsă pe spate și închise ochii pentru câteva clipe. Această poveste fu atât de jalnică, încât era posibil să fie adevărată. Atunci cercetările lui Rheinbach nu ar fi altceva decât încercarea unui om speriat de a se proteja. Un bărbat atât de speriat încât să tragă cu pușca fără avertisment în presupusa „bombă” umană la o groapă de gunoi? Ar vrea să arunce o privire prin casa aceasta fără să fie deranjat. Poate mai târziu.

Căpitanul se ridică și-și luă la revedere printr-o clătinare a capului. Când ajunse la ușă, se întoarse din nou.

— Ce v-a făcut de fapt să mergeți la arhiva orașului Caillouteaux în ziua de miercuri, 26 iunie?

Tonon îl privi fix, surprins de această revelație. Fața lui

Rheinbach, care căpătase între timp o culoare pe jumătate normală, se făcu din nou roșie.

— Biserica veche, se bâlbâi el în cele din urmă.

Nu întrebă cum de știa Blanc despre vizita în arhivă.

— Saint-Vincent. Secolul al XII-lea. Am vrut să o pictez. Trebuie să livrez însă și câteva rânduri de text clienților mei, pe care editorii le vor imprima ulterior pe cartonul puzzle-urilor. Așa că am făcut câteva cercetări în arhivă. Intră în atribuțiile mele.

Tonon nu spuse nimic decât atunci când se așezară amândoi în mașină.

— Cum ai aflat? întrebă el imediat ce trânti portiera din dreptul său.

Căpitanul se bătu cu degetul în vârful nasului.

— Instinct, răspunse el zâmbind.

— Nu vorbi prostii.

Blanc râse și porni motorul. Apoi raportă despre coincidența care îl adusese pe această pistă.

— Este ciudat, trase el concluzia, că Rheinbach a petrecut șase ore și jumătate în arhive pentru câteva rânduri de text despre o biserică veche și uitată.

Înainte să iasă de pe drumul de țară și să vireze spre drumul departamental, Blanc apucă stația radio și contactă jandarmeria. Întrebă dacă judecătoarea de instrucție îl poate primi.

— Astăzi lucrează de-acasă, la Caillouteaux, răspunse o voce care, printre pocniturile statice ale stației radio, părea plictisită. Brigadierul Barressi.

— Dați-mi adresa, ceru căpitanul nerăbdător. De ce totul aici trebuie să progreseze atât de lent?

— 5, Rue du Passe-Temps.

— Nu poți merge acolo cu mașina, explică Tonon. Ne oprim în piața din fața bisericii, tu faci ultimii pași pe jos.

— Mergem pe jos.

— Voi sta în mașină. Nu am chef să beau o cafea la *Madame le Juge*.

Blanc nu răspunse și acceleră. Colegul său se temea de această femeie. Treaba putea să devină frumoasă de tot. Urcară cu mașina de patrulare dealul ce ducea la Caillouteaux și parcară la

umbra clopotniței. Biserica Saint-Vincent. Frumos motiv de puzzle. Dacă s-ar ivi ocazia pentru Rheinbach să-l picteze.

Tonon își desfăcu centura de siguranță, se așeză confortabil pe scaunul pasagerului și arătă cu mâna spre un Citroën C5 albastru metalizat și perfect lustruit.

— Mașina lui *madame* și *monsieur* Vialaron-Allègre.

— Mașina de serviciu?

— Plătită din banii tăi dați pe impozite.

Rue du Passe-Temps era o potecă pavată cu dale de piatră lustruite care se întindea din piață în direcția sud-est: case de piatră pe partea stângă, un zid mic pe partea dreaptă, în spatele căruia dealul se înclina abrupt spre câmpie în direcția lagunei Étang de Berre. Blanc se simțea de parcă ar fi mers pe centura de ziduri a unei cetăți medievale. La numărul 5 era o casă burgheză veche, cu două etaje, pereții din piatră naturală erau bine periați, ferestrele și obloanele din lemn erau vopsite în mov și străluceau în lumina soarelui. O sonerie modernă stătea ascunsă într-o firidă de lângă ușă, iar deasupra ei era montată discret o cameră de supraveghere. Căpitanul ridică din umeri și apăsă butonul.

Însăși judecătoarea de instrucție îi deschise ușa. Purta blugi Pierre Cardin de culoare deschisă și o bluză de culoare ocru, iar fumul de țigară se ridica în forme ondulate dintre degetele subțiri ale mâinii stângi. De data aceasta, un ceas greu din oțel, tipic pentru scafandri, îi înfășura încheietura, un model pentru bărbați care arăta la fel de brutal pe antebrațul ei subțire ca o cătușă. Blanc se forță să nu se holbeze. Îl conduse printr-un hol luminos, pe pereții căruia atârnau gravuri de lemn japoneze, către un birou cu o fereastră orientată spre o curte interioară în care o mică piscină strălucea într-o culoare albăstruie. De undeva se auzea încet muzică de pian. Chopin? Liszt?

Aveline Vialaron-Allègre îi oferi un loc pe un fotoliu club englezesc cu piele parfumată. Biroul ei Empire din lemn de culoare închisă era acoperit cu dosare și hârtii.

— Ați progresat, *mon capitaine*?

— Am găsit câteva lucruri care mă irită, începu el. Ar putea fi piste. Sau doar banalități.

Blanc se opri. Întotdeauna era atent cu primele piste. „Nu te angaja niciodată prea devreme într-o anumită versiune a

cursului evenimentelor, a motivului, a suspectului. Rămâi deschis. Să nu-ți închizi niciodată ochii și urechile înainte de vreme.” Judecătorii de instrucție, superiorii și colegii săi din Paris își dădeau de multe ori ochii peste cap într-un mod teatral și oftau din greu ori de câte ori aveau de-a face cu modul prudent al lui Blanc de a lucra. Femeia vizavi de el, însă, rămase calmă și îl privi cu atenție. Împotriva voinței sale, simți cum respectul față de *Madame le Juge* se intensifica. Așa că raportă despre antreprenorul în lucrări de construcții Fuligni, care se certase cu Moréas în port. Despre arhitectul Le Bruchec care se simțise amenințat, care putea să mânuiască o armă, care fusese văzut lângă victima crimei la groapa de gunoi. Și despre *monsieur* Rheinbach și cercetările sale ciudate legate de viața vecinului său.

— Fiecare dintre cei trei bărbați ar avea un motiv, conchise Blanc. Dar niciun motiv nu este cu adevărat convingător. O dispută cu privire la un loc de acostare a unei bărci? Suspiciune privind spargerea unei case și privind furtul unor echipamente sportive? Amenințarea vagă a unei priviri „de lup”? Este de la sine înțeles că există deja cazuri în care oameni au fost uciși în situații comparabile. Dar o execuție cu sânge rece cu o armă cu foc rapid și în final incendiere de cadavru? Până acum nu-i cred în stare pe niciunul din domnii aceștia de așa ceva.

Aveline Vialaron-Allègre îl privi gânditoare.

— Deci, la urma urmei, o reglare de conturi între traficanți?

— Posibil, dar puțin probabil. Departamentul de criminalistică a cercetat casa lui, toate proprietățile sale, i-au verificat motocicleta și barca veche; totul era curat. Fără droguri, fără sume mari de bani. Colegii din Marsilia au întrebat peste tot: nimic. Nimeni nu vorbește acolo despre Charles Moréas, nimeni nu pare să fie nici măcar interesat de acest fapt.

— Și ce intenționați să faceți acum?

Blanc observă ironia din întrebare. Dar părea să fie adresată într-adevăr cu seriozitate.

— Am nevoie de un mandat pentru percheziționarea casei lui Rheinbach.

Judecătoarea de instrucție se așeză pe spate și trase cu patos din țigară.

— Să confiscați un Kalașnikov aflat sub patul unui pictor de

puzzle-uri?

De data aceasta întrebarea era pusă în zeflemea.

Căpitanul inspiră adânc.

— Ceva nu este în regulă cu acest artist. Cine merge la redacția locală a unui ziar pentru a se interesa de vecinul său?

— Acest fapt nu reprezintă nicidecum un motiv suficient pentru a suspecta pe cineva. Omul v-a dat o explicație pentru asta. Dumneavoastră nu-l credeți. *Eh bien,* asta e problema dumneavoastră. Nu poți scotoci prin casa lui invocând doar acest motiv.

— Nu vreau să scotocesc prin casa lui, vreau doar…

Blanc ezită. Să găsească un Kalașnikov? Absurd. Să găsească altceva, ceva suspect? Dar ce?

— Uitați de chestia asta, spuse el învins.

— Din ceea ce mi-ați raportat, probele îl indică cel mai probabil pe Le Bruchec ca posibil făptaș, zise judecătoarea de instrucție. La urma urmei, e ultima persoană care a fost văzută împreună cu victima. Dar îl cunosc pe Lucien de o jumătate de eternitate. Am fost prietenă cu soția lui.

Clătină din cap. Preț de o secundă masca eleganței reci se dizolvă și Blanc își dădu seama că era tristă.

— Simplul fapt să crezi că un om ca Lucien se afișează cu un Kalașnikov în mod ostentativ este grotesc. Să nu mai vorbim că ar fi executat pe cineva cu sânge rece. Admir rezultatele investigației dumneavoastră, *mon capitaine*, dar mă tem că nu mi-ați adus încă un suspect. Căutați în continuare!

Merse înaintea lui pe hol și deschise ușa. Imediat priviră panorama largă până la orizontul albăstrui. Era ca și cum ai păși din cochilia de piatră protectoare a casei direct în cer.

— Poarta către lume, spuse Blanc impresionat.

Pentru prima dată Aveline Vialaron-Allègre zâmbea, chiar dacă se întâmplă pentru o clipă.

— Provence este o regiune frumoasă. Și o regiune dură, chiar dacă îți ia puțin mai mult să vezi asta. Și oamenii de aici se potrivesc cu locul.

De data aceasta ea îi strânse mâna când își luaseră rămas-bun.

— Nu trebuie să-mi spui nimic, mormăi Tonon somnoros când

Blanc se întoarse la mașina de patrulare. Câștigătorii arată cu siguranță altfel la față.

— *Madame le Juge* m-a ascultat cel puțin, se apără căpitanul.

— Și ce urmează acum?

— O vom lua de la capăt.

— Îți spun: te-a trimis la plimbare.

— Știai că judecătoarea de instrucție este prietenă cu unul dintre suspecții noștri?

— Cu arhitectul Le Bruchec. Da. Și mai mult, cu defuncta lui soție. Unul dintre motivele pentru care aș prefera să mă prăjesc la soare în mașină decât să mă prăjească femeia.

La secția de jandarmerie Nkoulou îl chemă pe Blanc la el în birou.

— Ați făcut progrese?

Era clar că voia să știe tot ce știa și *Madame le Juge*. Căpitanul își învinse nerăbdarea și repetă tot ceea ce îi spusese deja lui Aveline Vialaron-Allègre.

— Și acum?

— Voi continua să caut.

— Mi-aș dori ca *Madame le Juge* să vă fi dat mandatul de percheziție. Poate că am fi putut chiar să-l arestăm pe pictor.

Blanc își dădu brusc seama la ce se gândea superiorul său: un artist oarecum excentric care trăiește singur în pădure, un străin; nimeni nu ar face plângere dacă Rheinbach ar ajunge în închisoare. Niciun politician. Niciun demnitar care să fi trăit în Midi de veacuri. Caz închis, reputație crescută. Realiză că judecătoarea de instrucție era chiar mai precaută decât el. Că a văzut cât de gravă ar fi situația pentru pictor dacă s-ar termina așa. Că nu se poate ajunge mai departe de-aici cu lipsa de atenție tipic pariziană. *Merde,* femeia trebuie să-l fi luat drept un tâmpit fără tact.

— O să prindem criminalul, îl asigură el. Monsieur Rheinbach nu este singurul pe care îl avem în vizor.

— Să ai o țintă în vizor și să nu apeși pe trăgaci este o prostie, zise Nkoulou.

„Cel mai bun pistolar din jandarmerie. *Merde*”, gândi Blanc.

Când se întoarse la biroul său, Fabienne îl surprinse pe hol și-l

trase după ea pentru a-i arăta ceva pe ecranul computerului.

— După ce am aflat că Fuligni s-a certat cu Moréas, l-am luat în vizor pe antreprenor, a început ea.

Arătă pe monitor un document PDF care avea un aspect oficial.

— Planul de dezvoltare a mediatecii, lămuri colega sa. Client: comunitatea Caillouteaux cu fonduri de la „Midi Provence". Director general: Pascal Fuligni. Costuri estimate de construcție: opt milioane de euro.

Blanc șuieră printre dinți.

— Comandă bănoasă, mormăi el.

— Cea mai mare pe care Fuligni a pus mâna vreodată.

— Există în comunitate alte firme de construcții care ar fi putut solicita o licitație?

— Nu, într-un oraș cum este Caillouteaux, Fuligni e singurul care ar putea construi așa ceva.

— Cu alte cuvinte: dacă i-am trimite citație lui Fuligni în cazul de crimă sau dacă l-am aresta chiar, atunci primarul Lafont nu mai are pe nimeni care să-i poată construi mediateca mult râvnită la timp pentru alegeri.

— Primarul va face tot posibilul pentru a-și proteja vechiul prieten de noi.

— *Merde*.

— Înjurătură incorectă, îl corectă Fabienne și zâmbi batjocoritor. Se spune *putain*[1] aici, în sud.

— Curvă în loc de rahat?

— Noi avem priorități diferite față de Paris.

Blanc se ridică și se uită pe fereastră.

— *Madame* Vialaron-Allègre mi-a dat de înțeles acum o jumătate de oră că îl va proteja pe Le Bruchec. Lafont îl protejează pe Fuligni. Bietul pictor Rheinbach. Pe el nu-l protejează nimeni.

— Un motiv în plus pentru a-l aresta?

— Un motiv mai puțin.

Fabienne se ridică și ea și îl sărută rapid pe obraz, surprinzându-l.

— Vom face o echipă bună, anunță ea. Cei trei șerifi drepți din Gadet.

— Doi șerifi drepți și un ajutor de șerif nu tocmai drept, replică Blanc, reușind un zâmbet strâmb.

Arătă cu mâna afară. Din biroul lui Fabienne îl văzură pe Tonon mergând spre strada principală. Dispăru într-unul din baruri.

— Marius a avut probleme de la accidentul său de mașină de anul trecut, spuse ea cu tristețe.

Căpitanul își luă rămas-bun și întră în biroul său. Accidentul de mașină de anul trecut? Jurnalistul Paulmier îl menționase pe Marius și vorbise despre un „vechi scandal", susținând că a fost acum zece ani. „Aș vrea să știu ce are Tonon la activ", gândi Blanc. „Sau poate aș prefera mai degrabă să nu știu."

Seara, Blanc trase o privire în jurul casei sale. Scăpase deja de prima șarjă de vechituri. Acum începu lucrarea grea: acoperișul. Pereții. Liniile electrice. O bucătărie nouă. Niște internet n-ar fi rău. Cum stă treaba cu sistemul de încălzire? Îl luară amețelile. „O să trudesc aici toată viața", se gândi el, „iar această fabrică de ulei nu va fi niciodată complet renovată". Cum reușeau unii să facă asta, cu conacele lor din Midi perfect construite care erau lăudate în revistele decorative pe care Geneviève le citea cu plăcere? În special parizienii sau englezii care petreceau puțin mai mult de câteva săptămâni pe an în Provence. Decise să iasă afară și să facă niște pași pe cele două străzi din Sainte-Françoise-la-Vallée și apoi poate să mai meargă încă puțin prin pădurea din spate. I-ar face bine. Și poate că în timpul drumeției o să-i vină niște gânduri noi care să facă lumină peste caz. Ceva de genul acesta nu a funcționat niciodată la Paris, dar când a avut vreodată timp pentru așa ceva acolo?

Traversă podul, trecu pe lângă gospodăria lui Douchy, apoi făcu stânga și urmă drumul ce ducea peste deal, o duzină de case înguste de ambele părți. Automobilul Alpine al lui Riou stătea parcat într-un garaj plasat între două clădiri, iar un câine lătra undeva. Ultima casă. Drumul îl purta prin curbe ușoare între câmpuri, în dreapta gâlgâia șanțul de drenaj al unui câmp de grâu. În cele din urmă, Blanc ajunse la o barieră, loc unde se termina asfaltul. În spatele ei era o pădure rară, cu pini înalți de cinci până la zece metri, stejari, tufișuri, în pământul nisipos,

roșu-ocru, pietre cenușii străluceau ca vârfurile ruinelor scufundate. Trecu de barieră și urmă o potecă de pădure. Cicade. Căldură. Mirosul de pin îl învăluia ca o eșarfă de mătase. Ziduri vechi de sprijin făcute din pietre gălbui pe versanții dealurilor. De capătul tufelor stăteau lipiți sute de melci albi de mărimea unui ac cu gămălie. Un șarpe lung cât un antebraț, cu pete maronii, care își găsi refugiul sub un tufiș de spini înainte ca Blanc să ajungă la el. O grămadă de pietre în formă de con care arăta ca ruina unei structuri dărăpănate. Învelișuri roșii și albastre de plastic ale unor cartușe de alice pe pământ, urmele unui vânător. În ce ar fi putut să tragă? Blanc nu putea distinge nici iepuri, nici păsări, se simțea ca și când ar fi fost singura ființă mai mare din această pădure liniștită.

Drumul îl ducea din ce în ce mai în sus, tot mai adânc în verdele argintiu al frunzelor, acelor dure și al trunchiurilor noduroase. În cele din urmă, Blanc ajunse la un vârf de deal, de unde își putea vedea fabrica de ulei de pe malul opus. Cât de mică. Pitoresc dărăpănată. Pe vârful dealului văzu o suprafață circulară de asfalt în pământ, pe care cineva scrisese „328” cu vopsea albă pe bază de ulei. Cercetă uimit zona și descoperi un capac metalic de mărimea unui cap de om – „poate un rezervor de apă”, bănui el. Văzuse la televizor știrile despre incendiile din pădurile din Provence și știa că acolo s-au construit între timp rezervoare de apă peste tot. Se gândi și la pompierii care așteptaseră la umbră lângă drumul spre Gadet. Trebuiau totuși să lupte cu ceva împotriva flăcărilor în caz de urgență.

Dincolo de vârful dealului cărarea nisipoasă îl purtă din nou în jos printre tufișuri și stânci, și brusc se deschise o vale, în partea dreaptă, în care lumina de seară aurită se revărsa peste lungi șiruri de viță-de-vie. Era o adâncitură între crestele dealurilor, lungă și lată de câteva sute de metri, un loc fermecat, ascuns în spatele zidurilor de pin și stejar. Din depărtare Blanc auzi un țipăt dureros și văzu un păun care-și desfăcea aripile. O altă pasăre pășea greoi prin vie și-și trăgea penele după ea ca și cum ar fi avut o coadă, o a treia cocoțată pe un zid de sprijin din piatră la marginea viței-de-vie. La capătul opus al văii, greu de recunoscut din cauza soarelui coborât, stăteau câteva siluete. Blanc strânse din ochi. Cineva mersese prin vie și venea direct la

el. Sylvie Micheletti.

— Ați descoperit Domaine de Bernard! strigă ea făcându-i semn cu mâna.

O pălărie de paie sfâșiată îi proteja fața îngustă și gâtul lung, blugii îi erau pătați de dungi roșii de pământ; în mână ținea un emondor lucrat în filigran.

— Nu aș fi bănuit că există o podgorie în mijlocul pădurii, mărturisi el.

— Oaza din deșert! zise ea râzând. Solul este bun, soarele strălucește toată ziua deasupra văii, pietrele și copacii protejează vița-de-vie de mistral.

— Și păunii?

— Flori cu pene. Trebuie doar să te obișnuiești cu țipetele lor.

Mai pălăvrăgiră câteva minute. Blanc văzu că Sylvie Micheletti era fericită și bronzată. Dar sub zâmbetul și tenul ei se ascundea altceva. „Poate durere", bănui el, „sau epuizare nelimitată". Pe tot parcursul lungului drum înapoi nu se gândi la cazul său de crimă, ci la vecinii săi din acea vale ascunsă din pădure.

A doua zi dimineață, nu cocoșul lui Douchy îl trezi, ci zdrăngănitul obloanelor. „Spărgători", gândi Blanc, sări din pat, își luă pistolul și se repezi la ușă. Afară, doar vântul îl lovi ca o furtună de gheață. Rafale vuiau în jurul casei, frunzele platanilor foșneau ca o cascadă, cicadele amuțiseră. În ciuda orei matinale, un cer senin se arcuia peste el. În lumina pură, fiecare cărămidă și fiecare reflecție de pe suprafața încrețită a râului Touloubre îi apărură atât de clar, de parcă ar fi luat droguri.

Blanc se retrase în casă. Groaza resimțită în momentul trezirii și frigul îi spulberaseră oboseala din corp. Își puse pe el echipamentul de antrenament și își scoase vechii pantofi de alergat. Înainte de micul dejun avea să alerge pe același traseu pe care îl făcuse aseară în timpul plimbării.

Câteva minute mai târziu se afla din nou în pădure. Vântul continua să bată la fel de tare. Smulse ace de pin și crenguțe uscate de pe coroane și le gonea pe pământul nisipos. În aer nu se mai simțea parfum. Soarele ardea deja pe piele, dar fluxul puternic de aer ștergea fiecare picătură de sudoare. Vârfurile copacilor foșneau atât de tare, încât Blanc nu auzi calul galopând

prin tufișurile din spatele lui și apropiindu-se rapid.

— V-a trezit vântul și pe dumneavoastră?

Paulette Aybalen, călare.

Blanc tresări când ea ajunse brusc lângă; se liniști când calul începu să meargă la trap.

— Acesta este celebrul mistral? întrebă el.

— Rău famatul mistral. Va urla așa toată ziua acum, dacă avem noroc. Sau următoarele trei zile. Sau șase. Sau nouă. În orice caz, un număr divizibil cu trei dacă nu se epuizează în prima zi.

— Asta e o certitudine sau o superstiție?

— Superstiție. Dar ar trebui să credem în asta. Apropo, e destul de periculos să te prindă mistralul în pădure. De fapt, este interzis să fii aici în iulie și august. Nu sunteți tocmai un exemplu strălucitor.

— O să-mi cadă copacii în cap din cauza vântului?

— Nu. Dacă un foc izbucnește undeva aici, va devora lemnul uscat ca un monstru frenetic. Flăcările sunt mai rapide decât dumneavoastră. Nu vreau să ajungeți ca tipul ăla din groapa de gunoi.

Blanc fu atât de surprins, încât aproape că se-mpiedică.

— Ce știți despre investigațiile mele?

— Am citit *La Provence*. Prezintă în principal povești despre Olympique Marseille și toate detaliile înfiorătoare ale tuturor crimelor din sud. L-ați interogat chiar și pe Pascal cu privire la cazul de crimă.

— Nu l-am interogat pe *monsieur* Fuligni. L-am întrebat doar. De unde știți? Asta nu s-a scris în ziar.

— L-au pândit practic în fața portului Saint-César. Ceva de genul acesta nu mai trebuie să fie în ziar, că toată lumea află. Sărmanul are destule griji.

— Locul său de acostare?

— Soția lui.

Blanc se gândi la secretara româncă îmbrăcată sumar și dădu din cap.

— Îi face zile fripte?

— Îi pune coarne. Tocmai cu un bărbat pentru care Pascal a construit deseori case. Lucien Le Bruchec.

Blanc se opri, nu numai pentru că nu era în formă, ci și pentru că poteca urca abrupt.

— Cei doi formează un cuplu? Cine mai știe despre asta?

Paulette râse.

— Toată lumea care o cunoaște. Chestia se-ntâmplă deja de ceva vreme. Lucien este singur pentru că soția lui a murit. Miette este singură pentru că..., ei bine, probabil că ați văzut-o deja pe secretara lui Pascal. Nu ești niciodată prea bătrân pentru a avea o mică aventură.

Ea îl privi cu o urmă de provocare.

Gândurile lui Blanc goneau: Moréas aflase cumva despre aceste relații și îl batjocorise pe Fuligni pentru asta până ce acesta din urmă s-a răzbunat teribil? Sau singuraticul îl amenințase pe Le Bruchec că va divulga faptele și fusese astfel redus la tăcere? Pe de altă parte, dacă Paulette Aybalen știa despre aceste lucruri pe care i le-a spus atât de dezinvolt, nu știa toată lumea de-aici despre ele? Chiar însuși Fuligni, care agățase cu undița și o tânără romăncă? Așadar, doar o aventură mică, nesemnificativă, pentru care nu trebuia să curgă niciun strop de sânge?

— Mulțumesc pentru aceste informații, spuse el, gâfâind încă de la efort.

— Nu spuneți nimănui că ați aflat acestea de la mine?

— Beneficiați de protecție pentru martori.

— Deja mă simt mai bine. Îmi voi lăsa sălbaticii să mai galopeze puțin, strigă Paulette. Din cauza mistralului animalele sunt agitate.

Lovi calul cu călcâiele, îi făcu semn cu mâna de rămas-bun și dispăru. Blanc încheie traseul de alergat, confuz din mai multe motive.

Mai târziu, Blanc se târa prin Gadet. Îmbrăcase o jachetă ușoară peste un tricou alb, deoarece vremea se răciseră mult din cauza rafalelor. Frunze și pungi de plastic mici și transparente dansau pe trotuare în bătaia mistralului. De-a lungul străzii principale înguste, mașinile stăteau parcate la fel de strâmb ca și cum ar fi fost zguduite de un cutremur, femei și bărbați cu coșuri și cărucioare traversau strada fără să acorde atenție autovehiculelor și scuterelor. Acolo îl văzu pe Tonon pe trotuar și

coborî fereastra.

— Ce te gonește afară din casă atât de devreme?

— Vinerea se ține piața în Gadet.

Locotenentul gras ridică un coș de răchită gol.

— Parchează-ți mașina la jandarmerie și întoarce-te. Mergem la cumpărături.

— Păi mâncarea se strică până diseară.

— Avem un frigider în biroul nostru, în caz că nu ai observat. Nu trăiesc aici de ieri.

Blanc oftă, dar se gândi că e mai bine să cedeze dorinței colegului său. Oricum Tonon nu va lucra în următoarele ore. Așa că, zece minute mai târziu, umbla agale pe lângă Tonon prin piața aglomerată din spatele restaurantului. O tarabă de pește cu o copertină cu dungi albastre și albe umflată de vânt. Munți de legume. Borcane cu miere. Examină deliciile, însă rămase indecis și puțin intimidat, în timp ce gospodinele energice și pensionarii care râdeau treceau pe lângă el și se îndreptau cu intenție către anumite tarabe, unde erau întâmpinați cu sărutări pe obraz. Bursa de bârfe din regiune, fabrica de zvonuri din Gadet. Să fie oare Tonon jandarmul care îi divulgase informații lui Paulette Aybalen?

— Nu se face așa, anunță colegul său care își umpluse deja tot coșul.

Luă o pungă de plastic de la o tarabă.

— Voi face cumpărături pentru tine, hotărî el.

Marius îi puse sub nas o brânză învelită în frunze verzi uscate de copac.

— Banon, a explicat el, se maturează în frunze de stejar.

Veniră la rând măsline negre, roșii, un pepene din Carpentras, o pungă cu cireșe. Blanc se aștepta ca punga de plastic să explodeze în orice moment.

— Deci, acum vom lua niște baghete proaspete și apoi mergem acasă la tata Nkoulou.

Blanc preferă să nu-și imagineze ce s-ar întâmpla dacă superiorul lor i-ar prinde la secția de jandarmerie încărcați de cumpărături. Sau felul în care trăsăturile faciale i-ar sări de pe șine, dacă cineva i s-ar adresa cu apelativul „tată”. Nu spuse însă nimic, se grăbi spre biroul lor și îndesă lucrurile într-un frigider

de camping care bâzâia sub masa lui Tonon.

În acel moment ușa fu deschisă brusc și brigadierul Barressi se forță să intre cu corpul său masiv în cameră.

— Am zis că poate vă interesează, anunță el, bătând cu degetele pe o bucată de hârtie pe care o ținea în mâna stângă. A venit tocmai de la Saint-César: Pascal Fuligni este mort.

1. Sensul de bază al cuvântului *putain* din limba franceză este „curvă”, „prostituată”, însă poate fi folosit și cu sensul de „la dracu’”, „la naiba” (n.t.).

Un accident naval fatal

Blanc porni girofarul albastru și anvelopele scârțâiră când ieși din parcare.

— Vrei să mergi după Fuligni pe lumea cealaltă? se tângui Tonon, care încerca în zadar să pună centura de siguranță în încuietoarea din Renaultul care se tot clătina. Nu-l vei aduce înapoi dacă șofezi ca nebunul! Mesajul mai spune că a fost un accident. Un pescar a văzut iahtul lui Fuligni plutind fără cârmă în laguna Étang de Berre. Și lângă vas, în apă, se afla proprietarul înecat – cu o umflătură mare la ceafă.

— Cum poți să te capeți cu o umflătură în spatele capului când ești pe o ambarcațiune cu vele? Cineva trebuie să-l fi lovit în cap.

— Nu era nimeni pe *Amzeri* când a ajuns pescarul. Niciun suflet la bord. Nicio altă barcă în zonă. Niciun înotător în apă.

Blanc trecu în viteză prin Gadet și viră pe drumul departamental 16. Depăși câteva mașini și un camion, ceea ce echivala cu traficul de la ora de vârf din fiecare zi de vineri din această zonă.

— Navighezi cu barca, Marius? întrebă el cu buzele apăsate.

Nu-și luă privirea de pe strada îngustă.

Tonon ridică din umeri.

— Din când în când, un prieten mă ia cu el la Calanques. Dar cu o barcă cu motor. Nu am înțeles niciodată pe deplin cum funcționează treaba asta cu vântul, pânzele și cârmele. Dar tu?

În nord, toată lumea era pe apă, cu cât era mai furtunoasă și mai rece, cu atât mai bine. Blanc, care își ura originile, nu pusese niciodată piciorul pe un vas cu pânze numai din acest motiv. Clătină din cap.

Tonon se scărpină pe bărbie mirat.

— Cu toate acestea, acum, când mă gândesc la asta, îmi aduc aminte că bărcile cu pânze de obicei rămân în port când bate mistralul. Vântul este mult prea puternic și mult prea rece.

— Poate Fuligni a făcut o mică excursie și a plecat în larg ieri seară?

Căpitanul se gândi la vremea blândă din timpul drumeției sale la podgoria Bernard.

— Azi dimineață mistralul l-a luat prin surprindere.

Drumul îi purta la vale spre Saint-César. Se uitară peste acoperișuri la laguna Étang de Berre. Valuri mici și abrupte dansau deasupra suprafeței sale, spuma apei se desprindea de pe crestele valurilor, lacul de apă sălcie arăta de parcă ar fierbe sub soarele aprins. În portul de iahturi, rafalele de vânt urlau în sarturile bărcilor cu pânze care se legănau încolo și încoace în danele lor, o cacofonie accentuată de scârțâitul surd al cocilor de plastic și de oțel care se loveau de debarcaderele din lemn. Blanc frână în parcare, moment în care pietricele fură împroșcate de cauciucuri. Recunoscu imediat Mercedes-ul Coupé de culoare argintie al lui Fuligni. Apoi rămase încremenit. Un Audi Q7 alb era parcat lângă el. Lafont? Totuși, nu-l văzu pe primarul din Caillouteaux nicăieri. În port nu se întâmpla mare lucru așa de dimineață, doar pe un singur debarcader stăteau polițiști, bărbați în costume de protecție albe, doi fotografi care pentru căpitan păreau fotojurnaliști. La capătul punții, doi brigadieri transpirați ridicau voinicește o prelată pe post de protecție împotriva vântului, dar din cauza mistralului flutura așa de mult, încât se vedea tot. În spatele ei, o femeie îngenunchease pe platforma de lemn și se apleca deasupra a ceea ce părea un pachet umed de prosoape. Doctorul Fontaine Thezan își împinse ochelarii de soare voluminoși în păr și examina corpul cu un dispozitiv pe care Blanc nu-l recunoscu. Coborî în grabă pe debarcader și rămase în picioare în fața cadavrului antreprenorului în lucrări de construcții.

Fuligni era îmbrăcat cu pantaloni de vară și cu un tricou, încă murdare și pline de umezeală. Era desculț, o plantă maronie se înfășurase în jurul antebrațului stâng. Avea ochii închiși, gura lui era nefiresc de larg deschisă. Blanc îl privi pe doctorul Thezan examinând cu atenție corpul. Mirosul marijuanei era amestecat

cu duhoarea apei sălcii și cu altceva. Putrefacție. Făcu un pas înapoi.

— Un pescar ne-a sunat la 9:31, raportă un brigadier care-și scosese notițele și studia acum informațiile scrise. Ne-a sunat de pe telefonul mobil chiar din laguna Étang de Berre. Tocmai îl trăsese pe Fuligni în barca lui. Apoi a fugit până aici și pentru început am așezat cadavrul pe debarcader.

— Există martori care au văzut când Fuligni a plecat în larg cu iahtul său? Era singur?

Brigadierul clătină din cap.

— Am intervievat comandantul portului și puținii oameni care sunt deja pe bărcile lor. Nimeni nu a văzut nimic. Comandantul portului se află la postul său din jurul orei 8; l-ar fi observat pe Fuligni dacă ar fi părăsit portul Saint-César după acel moment. Deci trebuie să fi plecat în larg foarte devreme.

Blanc se uită la Tonon și-i arătă cadavrul.

— Tricou, pantaloni de vară, fără jachetă, fără încălțăminte. Îmbrăcat destul de puțin pentru cineva care vrea să navigheze pe timp de mistral.

Așteptă ca medicul legist să-i facă semn cu mâna ca să se apropie.

— Întâi foc, acum apă, îl întâmpină ea. Sunteți un om al elementelor.

— Vorbiți de parcă i-am ucis eu pe acești oameni.

— Ar fi ceva nou.

Ea îi zâmbi repede, apoi redeveni serioasă, atinse cu grijă capul mortului și îl întoarse, astfel încât Blanc să poată vedea partea din spate a craniului. Acolo pieptănase părul rar al lui Fuligni într-o parte și arătase spre o umflătură bombată sub piele.

— Un hematom, explică ea. Cu siguranță că a fost o lovitură destul de grea.

— Lovitură mortală?

— Atât de puternică nu a fost. Nu voi ști sigur decât atunci voi face autopsia, dar bănuiesc că oasele au rămas întregi. Probabil s-a înecat. Un accident tipic de navigație, am avut deja câțiva căpitani amatori cu aceleași răni pe masa de disecție. *Morbus nauticus*[1].

Blanc o privi uimit.

— Cu umflături la cap?

— De cele mai multe ori la ceafă. Câteodată la frunte sau la tâmple.

Fontaine Thezan își puse ochelarii de soare la loc și se ridică.

— Înainte de toate, ghiul se trage în jos când vântul e puternic.

Când observă privirea goală a căpitanului, arătă spre o barcă ancorată în apropiere.

— Este bara lungă perpendiculară pe catarg, care are un capăt în partea de jos a catargului. Acolo este fixată vela principală. Când bat vânturile puternice, mai ales dacă nu acorzi o atenție deosebită cursului, se poate întâmpla ca vântul să sufle în pânză și ghiul să străbată barca dintr-o parte în alta. Dacă nu ești foarte atent și nu-ți apleci capul ca să te ghemuiești, te va lovi puternic în cap, cu două consecințe fatale: din cauza loviturii cazi la podea inconștient și, în același timp, ghiul te aruncă peste bord. Cazi în apă leșinat și te înneci dacă nu ai pe tine o vestă de salvare. Sau dacă nu ești suficient de norocos ca cineva să te scoată din apă imediat. Ceea ce este destul de puțin probabil pentru cei care navighează singuri.

— Vreți să spui că moartea lui Fuligni a fost un accident?

Ea ridică din umeri.

— Îmi pare rău dacă vă stric distracția, *mon capitaine*. Dar așa pare să fie acum, la început, din punct de vedere pur medical. Veți primi raportul meu, bineînțeles.

Doctorul Thezan își puse toate lucrurile în geantă, făcu agale câțiva pași pe debarcader, ignoră întrebările celor doi reporteri și urcă în jeepul ei boțit.

— *Merde*, înjură Blanc încet.

— *Putain*, îl corectă Tonon.

Părea să fie într-o dispoziție bună și făcu un semn cu mâna către echipa de criminaliști care veneau în direcția lor de pe vasul *Amzeri*.

— Ciudată coincidență, nu?

— A naibii de ciudată.

Îi spuse locotenentului că aflase despre relația dintre Miette Fuligni și Lucien Le Bruchec. Nu menționă de la cine aflase.

Tonon ridică din umeri indiferent.

— Auzi una și alta, mormăi el. Miette nu este o femeie căreia

să-i placă să fie neglijată.

Blanc se gândi la propria căsătorie și spuse încet:

— Și eu am învățat lecția asta.

— Crezi că Le Bruchec i-a tras una-n cap lui Fuligni și apoi l-a aruncat peste bord? întrebă Tonon. Pe propria barcă?

— Se poate să se fi întâmplat așa, ca un amant să scape de soțul incomod.

— Și înainte de asta, Le Bruchec l-a executat pe Moréas și i-a dat foc? Arhitectul se transformă brusc într-un criminal în serie după șaizeci de ani trăiți în liniște și onoare?

— Poate că cele două cazuri nu au nicio legătură unul cu celălalt.

— Poate că nu este deloc un caz, este un accident. Doctorul Thezan măcar ți-a dat puțină speranță.

Blanc îi chestionă pe pescarul care recuperase corpul lui Fuligni, dar și pe comandantul portului, dar nu află nimic ce nu știa deja. Marius îi dădu un ghiont și-i arătă o barcă cu motor mică, albă, care se lupta clătinându-se peste valuri până ce ajunse la farul minuscul de pe debarcaderul exterior și apoi coti în apa mai liniștită a portului. În ciuda urletului mistralului, auziră zgomotul înăbușit al unui motor exterior greu. Două lansete de pescuit în larg stăteau lângă motor în ambele colțuri ale pupei. La cârmă, în mijlocul bărcii deschise, înfășurat în haine impermeabile albastre și albe, se afla Marcel Lafont.

— Primarul va face acuși infarct când va afla că vechiul său prieten, cu care vrea să construiască iubita mediatecă, s-a înecat.

Tonon zise asta calm, dar Blanc simți tensiunea din vocea colegului său.

Lafont observă jandarmii și jurnaliștii de pe debarcader. Acceleră și se repezi direct spre ei cu un val mare de provă.

— Ce s-a întâmplat? strigă el înainte să acosteze.

— Coborâți mai întâi din barcă, *Monsieur le Maire*, răspunse Blanc calm.

Două minute mai târziu, Lafont se uita fix la corpul umed al prietenului său. Nu spuse nimic, dar toată culoarea i se scursese de pe față și buza de jos îi tremura. Jandarmii i-au acordat timp și s-au retras discret câțiva pași.

— Ce s-a întâmplat? șopti în cele din urmă primarul, zdruncinat.

— Nu știm încă, spuse căpitanul cu prudență. Este posibil ca domnul Fuligni să fi fost victima unui accident.

Îi relată ceea ce suspecta medicul legist.

— Cu toate acestea, era îmbrăcat cu puține haine pentru o vreme de mistral. Dumneavoastră sunteți înfășurat bine.

Lafont își pipăi absent îmbrăcămintea impermeabilă și grea.

— Am plecat la ora trei dimineața, zise el. Ca să pescuiesc, acolo lângă Istres. Îmi place să fac asta înainte de muncă. Nu dorm niciodată mult.

Arătă spre malul deluros, verde, împădurit de vizavi de Saint-César.

— Eram acolo într-un mic golf în spatele capului pe care nu îl poți vedea de aici. Frumos și liniștit, peștilor le place să muște. Atunci era încă liniște, dar la Météo-France au avertizat despre vânt. Pe la ora cinci, vremea a devenit neplăcută și mi-am tras îmbrăcămintea impermeabilă.

— L-ați văzut pe domnul Fuligni când ați ajuns noaptea în port?

Primarul clătină din cap.

— Mercedesul lui, da. Pascal vine deseori aici seara cu mașina și înnoptează pe barca lui. Este un fel de casă de vacanță pentru el. Dar pe iahtul lui era întuneric, așa că nu l-am trezit.

— Deci *Amzeri* era încă la debarcaderul ei la ora trei când ați ajuns?

— Da, ca întotdeauna. Cine navighează noaptea, mai ales sub amenințarea mistralului?

— Monsieur Fuligni nu navighează niciodată când bate mistralul?

Lafont vru să răspundă, ezită și-apoi făcu un gest vag.

— Mă rog, nu pe o distanță mare. Cu toate acestea, ori de câte ori reparase ceva la bord sau dacă avea o jucărie nouă, niște vele noi de tipul Genua, o ecosondă nouă, ce știu eu, naviga întotdeauna câteva minute în apropiere de port ca să le probeze chiar și atunci când ploua cu găleata. Poate că în dimineața aceasta a ieșit în larg pentru scurt timp pentru a testa ceva.

— Asta ar explica de ce avea atât de puține haine pe el. Și de ce

a procedat atât de neglijent, spuse Tonon cu empatie, dar și cu o notă de batjocură.

Lafont se ridică.

— O moarte stupidă și nevrednică, aveți dreptate. Dar tot moarte e. Încercați să nu-i provocați familiei prea multă suferință.

— Un incident tragic, dar nu un scandal, asigură Blanc.

Îi era clar că primarul nu dorea ca el să investigheze prea amănunțit acest accident, astfel încât membrii familiei să nu fie împovărați și de anchetă. Oare văzuse și altceva din barca lui de pescuit, cât era acolo în larg? Sau a vrut doar să-i împiedice pe Miette și Pascal Fuligni să intre sub lumina reflectoarelor jandarmeriei cu problemele lor conjugale?

— Ce se va întâmpla cu mediateca dumneavoastră, *Monsieur le Maire*? întrebă el întâmplător.

Politicianul se scărpină în cap, aruncă o ultimă privire către prietenul său mort și-apoi își întoarse privirea către Blanc.

— Va fi construită, mormăi el. Acum mai presus de toate.

— Aceasta nu este o crimă, declară Nkoulou când, mai târziu, cei doi stăteau în picioare în biroul său prezentându-și ancheta.

— Acest lucru nu a fost încă dovedit, a protestat Blanc. Poate că are legătură cu cazul de omucidere în care Moréas e victimă. Este totuși o coincidență ciudată că…

— Nu complicați inutil lucrurile. Vă aruncați într-un al doilea caz presupus de crimă, deși nu l-ați rezolvat încă pe primul. Cumva pentru că nu-l puteți rezolva?

Blanc îl fixă cu privirea pe superiorul său. Mușchii maxilarului îi erau atât de tensionați, încât îl dureau tâmplele. Cu siguranță Nkoulou putu să vadă asta. „Relaxează-te.”

— Nu ar fi bine să așteptăm rapoartele medicului legist și ale departamentului de criminalistică?

— Desigur. Aceasta este regula.

Comandantul dădu din cap scurt și le făcu semn să plece.

— Lafont l-o fi sunat din nou pe șef? șopti Tonon când ajunseră la adăpostul biroului lor.

Blanc ridică din umeri.

— Poate. Poate că Nkoulou crede de fapt că suntem niște ratați

și astfel nu are încredere în noi să facem mai multe investigații în același timp. Voi vorbi cu judecătoarea de instrucție.

— Fără să-i spui comandantului?

— I-am promis lui *madame* Vialaron-Allègre că o voi ține la curent cu toate lucrurile. Și asta o să fac. Dacă ea consideră, precum Nkoulou, că moartea lui Fuligni e un accident, atunci am ghinion. Totuși, dacă are altă părere, o să discute despre asta cu stimatul nostru comandant.

— Se pare că ești pe cale să-ți faci prieteni. De altfel, *Madame le Juge* lucrează astăzi de acasă.

— Vii cu mine de data asta, Marius?

— Ți-o las pe doamnă în seama ta.

Blanc apucase deja mânerul ușii când se întoarse din nou.

— Nu ți se pare ciudat că *monsieur* Lafont a luat cu el două undițe la ora trei dimineața, într-un loc în care peștii sar la momeală, și, când se întoarce în port dimineața, nu are niciun pește în găleată?

Tonon îl privi cu milă.

— Fă-ți o favoare și nu-i spune judecătoarei de instrucție că-l consideri pe primarul orașului ei suspect pentru că peștii nu i-au sărit la undiță.

Cineva îl sună pe Blanc pe telefonul mobil în timp ce se deplasa spre judecătoare. Trase mașina la marginea drumului la umbra unui pin și răspunse. Un coleg de la criminalistică. Rafalele smulgeau ramurile uscate și le făceau să danseze pe asfalt, vârfurile copacilor foșneau atât de tare, încât abia putea înțelege ce spunea specialistul:

— O mulțime de amprente la bordul bărcii *Amzeri*. De la Fuligni și de la alte câteva persoane. Ar putea fi oaspeți din vizitele anterioare, colegi navigatori, comandantul portului, soția sa, oricine. Va fi greu de aflat.

— Semne că ar fi fost o luptă?

— Nu. Nu există urme de sânge.

— Nici măcar pe acea bucată de lemn de la velă?

— Ghiul? Nu. Apropo, la barca aceasta ghiul este făcut din aluminiu.

Căpitanul dădu din cap. Chiar ar fi fost prea frumos. Fuligni

avea un cucui, nu o rană deschisă. Se gândi la ceea ce spusese Lafont despre prietenul său.

— Ați văzut ceva pe barcă, ceva care să arate nou? Întrebă el. Ceva ce Fuligni voia să testeze?

Colegul tăcu o clipă. Blanc auzi un urlet. Omul trebuia să fie la bordul iahtului, mistralul cânta în sarturi.

— Nu. Mă uit din nou în jur. Trinca încă este complet înfășurată în prelată, vela principală flutură deasupra ghiului, dar vela nu este nouă. Busolă, radio, GPS, totul pare destul de uzat. Se pare că Fuligni a luat micul dejun sub punte, a urcat pentru o clipă pe punte și, pac, ghiul a căzut și l-a lovit.

— A luat micul dejun?

— Sunt firmituri de croasant pe masă în salon. În dulap se află o cană veche în care cineva a turnat cafea, zațul de cafea este încă umed. *Putain!*

Brusc Blanc nu mai putu auzi vocea specialistului.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Blanc în continuare.

— Și în chiuvetă sunt două pahare de cafea.

— Două pahare?

— Sunt un idiot. Ar fi trebuit să observ asta imediat. Vom lua amprente.

— Aștept cu nerăbdare următorul apel.

Blanc închise. Două pahare. Începea să-i placă treaba asta.

În timp ce se pregătea să vireze din nou pe stradă, un Citroën C5 albastru închis se repezi la vale. Femeia de la volan nu văzu mașina de patrulare care oprise la umbra copacilor, dar căpitanul o recunoscu femeie. *Madame le Juge*. Înjură și acceleră. Însă Aveline Vialaron-Allègre cunoștea mai bine decât el traseul șerpuit și îngust de pe drumul departamental, iar ea conducea ca o nebună. După trei curbe, o pierdu din vedere. Blanc scoase telefonul mobil în timp ce conducea și tastă ceva pe el, Mégane-ul albastru se legăna de la o margine de drum la alta, iar pneurile scârțâiau.

— Marius? urlă în telefonul Nokia.

— Brigadierul Barressi, la telefonul locotenentului Tonon.

— *Merde*. Îmi pare rău. Unde este Tonon?

— Nu e aici.

— Era de așteptat. *Connard*. *Madame* Vialaron-Allègre așteaptă la dumneavoastră?

— *Madame le Juge* a fost informată despre nefericitul accident al lui *monsieur* Fuligni.

— Nu a fost un accident. Și cine a informat-o?

— Habar n-am. În orice caz, ea a vrut să-și facă singură o imagine asupra situației.

— Spuneți-i că voi fi în biroul ei peste câteva minute și că îi voi furniza informații.

— *Madame le Juge* nu a vrut să intre în birou. Voia să vadă barca. Și cadavrul nefericitului *monsieur* Fuligni.

Blanc apăsă frâna la timp pentru a intra pe drumul departamental 70D, care ducea la Saint-César. Aveline Vialaron-Allègre a aflat de la cineva despre moartea lui Fuligni. Voia să vadă singură locul morții și victima. De ce? Pentru că nu-l credea pe Blanc în stare să lucreze corect? Sau avea un motiv complet diferit?

Câteva minute mai târziu parcă mașina de patrulare în port, lângă C5-ul de culoare întunecată. Pe debarcader, cei din echipa criminalistică stăteau cu halatele albe de lucru deschise și fumau; își puseseră deja echipamentele la loc în genții le lor speciale. Brancardierii de la morgă ridicau o targă acoperită. Judecătoarea de instrucție stătea într-o parte, pe marginea debarcaderului, și se uita fix la apă. Blanc trecu repede pe lângă iahturi și se opri pentru scurt timp la specialiștii de lângă barca *Amzeri*.

— Există detalii noi privind paharele de cafea? întrebă el.

— Nimic.

Tânărul specialist, deja chel, pe nume Hurault, care examinase și camera lui Moréas, clătină din cap. Căpitanul recunoscu vocea pe care o auzise la telefonul mobil.

— Vom trimite obiectele la laborator, dar mi se par atât de curate, de parcă cineva le-ar fi curățat în apă fiartă.

— La bordul unei nave cu vele?

Specialistul arătă spre cambuză.

— Acolo e un aragaz cu două ochiuri. Este suficient pentru a fierbe câțiva litri de apă în câteva minute.

— Există indicii că s-a întâmplat acest lucru?

— Asta nu putem determina. Vă pot spune doar că există o butelie obișnuită cu propan, e încă destul de plină și e conectată. Deci este posibil din punct de vedere tehnic.

— Îți fierbi ceștile de cafea dimineața, *monsieur* Hurault?

Tânărul îl privi surprins și clătină din cap.

— Pui un strop de detergent, sub jet de apă caldă și le lași apoi să se usuce. Toată lumea face asta.

— Cu excepția cazului în care vrei să ștergi urme, murmură Blanc. Atunci s-ar putea să simți că nu ajunge să le clătești ca un burlac.

— Și de ce sunt paharele încă în chiuvetă? Dacă cineva vrea să șteargă urme, atunci le pune la loc în dulap.

— Poate că domnul nostru X nu a mai avut timp pentru asta. La urma urmei, trebuie să-i fi luat câteva minute să încălzească apa și să le spele. Sau poate că i-a fost frică să atingă din nou paharele curățate pentru că se temea să nu lase și alte urme?

— Cu siguranță asta e problema dumneavoastră, replică uscătivul Hurault, scoțându-și costumul de protecție. Vă voi contacta de la laborator dacă apare ceva interesant.

Blanc se apropie de capătul debarcaderului. Ezită să facă ultimii pași și preferă să aștepte până când judecătoarea de instrucție îi simți prezența și se întoarse spre el. „Plânge”, se gândi el uimit.

— Tocmai veneam să vă văd, spuse el, prefăcându-se că nu observase că se afla în stare de șoc.

— Monsieur Fuligni era un vechi prieten al răposatului meu tată. Făcea oarecum parte din familie, explică ea, întrucât observase cât de surprins era Blanc.

Apoi își întinse gâtul și îi aruncă o privire provocatoare.

— Sunteți aici pentru că nu credeți că a fost un accident?

— Îndoiala mea se bazează pe două pahare de cafea remarcabil de curate.

Îi explică ce descoperise.

— Și acum credeți că *monsieur* Fuligni nu ieșise deloc în larg pe vremea asta, concluzionă Aveline Vialaron-Allègre. A stat sub punte, a luat micul dejun și a avut un musafir.

— Un oaspete care ulterior și-a șters cu atenție urmele.

— Pentru că l-a doborât pe Pascal, a slăbit frânghiile și a aruncat victima inconștientă peste bord în fața portului?

— Ar fi posibil.

— Dar când pescarul a găsit iahtul și mortul, nu mai era nimeni pe *Amzeri*.

— Poate că făptașul a sărit în apă și a înotat la țărm.

— Pentru asta nu aveți niciun martor.

— Din păcate nu.

Împotriva voinței sale, Blanc simți că îi plăcea felul în care ea îl provoca.

— Și ce motiv ar trebui să fi avut ipoteticul nostru criminal?

Blanc ezită o clipă și se întrebă dacă ar fi o idee bună să-i spună judecătoarei de instrucție că stimabilului ei prieten de familie i-au fost puse coarne de către soția lui. *Merde alors*. Făcu un rezumat de câteva cuvinte al zvonurilor despre aventura lui Miette Fuligni cu arhitectul Le Bruchec. Aveline Vialaron-Allègre nu părea șocată. Nu era prima dată când auzea această poveste.

— Îl numiți pe Lucien Le Bruchec suspect în cazul Moréas. Și câteva zile mai târziu îl numiți din nou, de data aceasta ca ucigașul lui Pascal Fuligni. Se vede că nu sunteți de aici. Cineva care îl cunoaște pe Lucien nu ar crede asta vreodată. E absurd să crezi că un om ca el împușcă mai întâi pe cineva care-i sparge casa și numai câteva zile mai târziu ucide un rival într-o aventură de dragoste.

— Nu dau vina pe nimeni. Nu vreau să arestez pe nimeni.

Simți cum pulsul său accelera.

— M-ați rugat să vă dau un posibil motiv, v-am prezentat un posibil motiv. Cel mai vechi din lume: pasiunea.

— Cel mai vechi motiv al crimei este lăcomia, răspunse rece judecătoarea de instrucție.

— Nici eu nu exclud asta.

— Dacă există ceva de care să ne agățăm din ceea ce sugerați dumneavoastră, este că ambele crime au fost comise de același făptaș. Dar nu avem niciun motiv și niciun suspect pentru asta.

Blanc era cât pe ce să explodeze de furie, dar ea îl reduse la tăcere cu un gest al mâinii drepte.

— Explicați-mi diferitele moduri de operare: un om este împușcat cu un Kalașnikov și apoi ars. Nu prea faci asta dacă vrei

să ascunzi o crimă. Celălalt este lovit în cap și aruncat în apă lângă iahtul său care plutește în laguna Étang de Berre. Paharele sunt spălate în apă fiartă. Acesta din urmă e un act prin care cineva încearcă să-și ascundă urmele. Acesta este opusul a ceea ce s-a întâmplat la groapa de gunoi. Primul arată ca o execuție, al doilea ar trebui să arate ca un accident.

— Și totuși există similitudini: sângele rece. Eficiența. Făptașul își adaptează metoda în funcție de circumstanțe. Într-o groapă de gunoi care este zgomotoasă și plină de praf și în care există cu siguranță momente în care aproape nimeni nu trece pe-acolo, o salvă dintr-o armă cu foc rapid este eficientă, rapidă și relativ discretă. În plus, făptașul se protejează de o persoană violentă precum Moréas de care este periculos să te apropii: el ucide fără avertisment și de la o distanță mai mare. Cu toate acestea, în portul Saint-César, toți oamenii care dormeau pe bărcile lor s-ar fi ridicat în picioare în cabine după primul foc. O lovitură în ceafă, posibil aplicată sub punte, nu deranjează pe nimeni. Și aici criminalul își asumă un risc cât mai mic atacând din spate. Iar în ambele cazuri, făptașul nostru își acoperă urmele: prima dată prin foc, a doua oară prin înscenarea unui accident.

— Și prin spălarea paharelor de cafea?

— Are ochi pentru detalii.

Vialaron-Allègre își aprinse un Gauloises.

— Ce părere are superiorul dumneavoastră despre asta?

— Comandantul Nkoulou crede că a fost un accident.

— Voi vorbi cu el, spuse ea și-și luă la revedere plecându-și ușor capul.

— Acum arată a investigație, nu-i așa? strigă Blanc confuz în urma ei.

— Desigur, răspunse ea.

Și pentru o clipă își zâmbiră reciproc, de s-ar fi putut spune că sunt prieteni.

Blanc se uită prin telefonul său mobil. De fapt, ar fi trebuit să discute cu Miette Fuligni, să-i transmită veștile cumplite și, în același timp, să o tragă discret de limbă ca să afle lucruri secrete. Însă voia mai întâi să-l chestioneze pe arhitectul Le Bruchec, înainte ca detaliile despre moartea lui Fuligni să se răspândească.

„Mai bine să-l interoghezi acum când nu are timp să se pregătească.” Așa că sună mai întâi la jandarmerie, dar Tonon tot nu răspunse. Apoi pe Fabienne Souillard. Nu părea entuziasmată, dar promise că se va deplasa la casa văduvei. Trecu apoi ceva timp până ce ajunse la Le Bruchec. Arhitectul era acasă.

— Vreau să vă mai pun câteva întrebări, anunță Blanc, deliberat vag.

— Grăbiți-vă. Sunt pe cale să mă văd cu cineva la tenis.

„Poate cu Miette Fuligni?”, se întrebă Blanc. Pe de altă parte, Le Bruchec nu părea să știe deja că soțul amantei sale fusese pescuit mort din laguna Étang de Berre.

— Navigați, *monsieur* Le Bruchec? întrebă un sfert de oră mai târziu când stătea în curtea casei moderne.

— Ca un adolescent. Cu un 470.

— Sună ca o armă.

Arhitectul a râs.

— Pare să fie și așa. 470 este o iolă olimpică de curse. Foarte sportivă. O oră cu vânt bun pe această bestie și te vei simți ca un călăreț de rodeo după spectacol.

— Acum nu mai navigați?

Clătină din cap.

— Uneori merg la pescuit cu barca cu motor a unui prieten. Dar sunt prea bătrân pentru iolele mici și nu am timp pentru un iaht mare. Pentru fiecare oră de navigare, petreci două ore în port. Există întotdeauna ceva de reparat, de cârpit, de curățat. Groaznic. Mai bine tenis.

Le Bruchec era deja îmbrăcat într-o cămașă albă de tenis Lacoste, cu niște pantaloni asortați și doar flip-flops în picioare.

— Care e rostul acestor întrebări?

— Monsieur Fuligni a fost ridicat din apă de lângă iahtul său în această dimineață, în fața portului Saint-César. S-a înecat.

Le Bruchec îl privi o clipă cu privire goală. Apoi fața i se zvâcni, pleoapa stângă îi tremură.

— *Mon Dieu*[2], mormăi el. Ce s-a întâmplat?

— A fost lovit în ceafă și a căzut peste bord. Posibil să fi fost un accident tragic.

— Miette știe deja?

— Colega mea o informează în acest moment.

— Ghiul, spuse arhitectul, mai mult pentru el însuși, o singură greșeală involuntară și chestia aia cade. Navigatorii cunosc asta.

— Trebuie luat în calcul că mistralul bate și există posibilitatea ca *monsieur* Fuligni să nu fi navigat deloc. Poate că cineva i-a cauzat lovitura fatală. Cineva care era la bord cu el, explică Blanc calm.

Arhitectul îl privi iritat.

— De ce spuneți asta? De ce ați venit la mine și îmi puneți întrebări de genul acesta? repetă el.

— Pentru că aveți o relație cu *madame* Fuligni.

Le Bruchec deschise gura ca și când ar fi vrut să urle, dar apoi o închise din nou, se ridică și umblă înainte și înapoi prin curtea interioară precum un tigru într-o cușcă.

— Mă acuzați de crimă?

— Deci nu negați că aveți o aventură cu *madame* Fuligni?

— Asta nu înseamnă absolut deloc că sunt un criminal.

— Unde ați fost noaptea trecută? Și azi dimineață?

— E absurd.

Le Bruchec își trecu mâna dreaptă peste capul chel care acum era acoperit de picături de transpirație.

— Vă rog să-mi răspundeți la întrebare, spuse Blanc, neclintit.

— Am fost aici. În casa mea. De ieri după-amiază.

— Există martori pentru asta?

Arhitectul îl privi fix.

— Nu. Femeia care face curat a avut liber ieri. Și nu a venit nimeni în vizită.

Se așeză.

— Ascultați, *mon capitaine*. O cunosc pe Miette de mult, mi-a plăcut întotdeauna. Eram prieteni doar, nimic mai mult. Când soția mea a murit în urmă cu jumătate de an, atunci…

Își pierdu glasul și tăcu pentru o clipă.

— Ei bine, în orice caz, m-am simțit singur. Miette a avut o experiență similară. Pascal o neglijează de mult. Romînca aceasta pe care a angajat-o pe post de secretară. Un scandal și, colac peste pupăză, o situație ridicolă! Miette și cu mine ne întâlneam în mod regulat la clubul de tenis și iată că s-a întâmplat într-un final. Dar este doar o aventură, nimic mai mult. Ne-am alinat durerea unul altuia, într-un fel. A fost întotdeauna clar pentru amândoi că

Miette nu-și va lăsa soțul pentru asta. Și nu am vrut nimic mai mult decât ceva din când în când… – căuta cuvântul potrivit –, o oarecare singurătate în doi, termină el fără putere în glas.

Blanc îl privi fix pe arhitect. Le Bruchec nu avea alibi, avea un motiv pentru crimă, indiferent ce poveste i-ar fi spus. Era încă destul de tânăr pentru a căuta o nouă parteneră după moartea soției sale. Dar era cunoscut în regiune. Trebuia să acorde atenție bunei sale reputații dacă dorea să primească în continuare comenzi. O aventură i-ar aduce daune pe termen lung, iar majoritatea oamenilor păreau deja să știe despre asta. Cu toate acestea, dacă Miette ar deveni văduvă printr-un accident tragic, atunci ar putea oficializa relația, ca să spunem așa. După o perioadă de grație, ar putea chiar să se căsătorească. În plus, bănuia căpitanul, cineva care joacă tenis de ani buni poate lovi tare, suficient de tare cât să doboare un bărbat cu un baston sau cu alt obiect solid cu o singură lovitură în ceafă.

— Vă rog să-mi spuneți modelele, culorile și numerele de înmatriculare ale tuturor mașinilor dumneavoastră, solicită el.

Poate că una dintre mașini fusese văzută în portul Saint-César.

Câteva clipe mai târziu își luă rămas-bun. Nu s-a ales decât cu o vagă suspiciune. Cu asta nu ar primi nici măcar un mandat de percheziție, darămite un mandat de arestare.

— *Au revoir*[3], spuse el într-un fel care ar trebui să pară o amenințare.

Le Bruchec îi strânse mâna absent și se uită fix la geanta de tenis din hol, în fața ușii. Pe fața lui se putea citi că nu avea să mai joace tenis chiar acum.

În jandarmerie o întâlni pe Fabienne în biroul ei. Tânăra lui colegă era palidă.

— A fost prima dată când a trebuit să transmit cuiva vestea despre moartea unui membru de familie, șopti ea.

Blanc era recunoscător că Fabienne nu părea să-l învinovățească pe el pentru că nu și-a asumat el această sarcină.

— Cum a primit vestea *madame* Fuligni?

— Era teribil de calmă. Cred că, dacă ar fi țipat sau s-ar fi prăbușit la podea, mi-ar fi fost mai ușor. Aș fi putut-o consola sau aș fi chemat ambulanța sau ceva. Dar stătea pur și simplu pe loc

și s-a uitat la mine, mi s-a părut o veșnicie. Nu știam ce să mai fac.

— Ai putut să-i adresezi niște întrebări?

— Da, mai târziu. *Madame* Fuligni a vorbit la telefon cu o prietenă veche. Când aceasta a ajuns, *madame* Fuligni s-a trezit din amorțeală. A mărturisit că soțul ei s-a dus la barca lui aseară. Voia să-și petreacă noaptea acolo, lucru pe care probabil îl făcea adesea. În orice caz, nu i s-a părut neobișnuit, s-a uitat la televizor o vreme și apoi s-a culcat.

— Martori?

— Ea spune că a fost singură tot timpul.

— Ar fi fost prea frumos dacă ar fi existat martori.

— Crezi că *madame* Fuligni l-a trimis pe soțul ei în laguna Étang de Berre?

— Cu mare plăcere aș fi vrut să exclud această posibilitate pe baza unei mărturii solide și frumoase. La urma urmei, ea are un motiv. În plus, cunoaște portul și barca, astfel încât să se poată mișca acolo discret. Și este și sportivă, suficient de sportivă să dea o lovitură în ceafă.

— Statisticile sunt împotriva ta: în nouă din zece cazuri de crimă autorii sunt bărbați.

— Dar femeile sunt prinse mai rar.

— Și paharele de cafea spălate cu apă fiartă? Miette Fuligni ar fi trebuit să pună vasele în dulap. Dacă cineva ar găsi urme ale ei acolo sau oriunde altundeva la bordul iahtului, asta ar fi perfect normal. A fost pe *Amzeri*, așa și? Ea este soția lui, cu siguranță a fost acolo de o sută de ori.

— Poate că e înnebunită după curățenie.

Fabienne râse brusc și îi arătă câteva foi de hârtie scoase de la imprimanta computerului.

— Când erai în port, au venit astea de la criminalistică. Raportul privind gloanțele care au fost folosite pentru a-l ucide pe Moréas.

Blanc fluieră printre dinți după ce citise primele rânduri.

— Nu provin din arma pe care am scos-o de sub patul lui Moréas, ci de la o armă care lasă dâre de fum, șopti el. Gloanțele cu calibrul de 7,62 milimetri provin de la un Zastava M70, o replică iugoslavă a Kalașnikovului. Tuburile cartușelor arată urmele caracteristice ale ejectorului, componenta care scoate

tubul gol din pușca de asalt după ce se trage. Unele tuburi de cartușe prezintă două semne de ejecție, probabil că au fost deja încărcate o dată, ulterior au fost descărcate din nou, apoi reîncărcate și trase. Cartușe cu aceleași urme fuseseră găsite cu un an înainte într-unul din cartierele din nordul orașului Marsilia, în scara unei clădiri în paragină în care cineva împușcase un traficant din Africa de Nord. Această crimă nu a fost încă rezolvată până azi. Avem de-a face cu același făptaș? întrebă el.

Colega lui clătină din cap.

— Pun pariu pe salariul meu lunar că arma a fost vândută ieftin la Marsilia. Asasinii își fac rost de o armă nouă după fiecare crimă, Kalașnikovurile sunt ieftine. Deci, nu se poate dovedi niciodată că ei comit o crimă, chiar dacă e să confiscăm o armă de la ei. În orice caz, colegii din Marsilia nu au putut găsi nicio legătură între traficantul împușcat și Moréas. Traficantul de droguri sosise din Alger doar cu trei luni mai devreme. Nu știa zona, făcea niște afaceri pe teritoriul unui clan corsican. Probabil că acesta e un motiv suficient să se trimită un ucigaș la casa lui.

— Cine cumpără astfel de arme de la ucigași după aceea?

— Profesioniști din Balcani cărora nu le pasă dacă poliția franceză a înregistrat deja o armă. Sau niște fanfaroni tineri care iau cele mai ieftine produse pe care le pot găsi. Criminali ocazionali care nu știu că sunt duși de nas cu o armă care lasă dâre de fum.

— Asta restrânge cercul suspecților noștri.

— Glumești.

— Vorbesc serios: acum putem fi destul de siguri că traficanții de droguri din Marsilia nu au nimic de-a face cu problema, chiar dacă ucigașul le-a copiat tehnica. Poate că a vrut chiar să ne înșele în mod deliberat.

Blanc se gândi brusc la Fuligni mort în laguna Étang de Berre. Și acest act fusese aranjat în așa fel încât urmele să indice un anumit mod de operare, deși probabil totul se întâmplase destul de diferit.

— Cineva chiar își dă toată silința, mormăi el.

Citi restul raportului: din Kalașnikovul pe care îl găsiseră în casa Moréas nu s-a mai tras un foc de ani de zile. Niciodată nu

fusese remarcat de polițiștii din Marsilia sau de oriunde din Franța. O mașină de ucis virgină.

Ușa se deschise și brigadierul Barressi își băgă capul în birou.

— Oamenii cărora le-am dat detaliile cu privire la mașinile lui Le Bruchec au fost trimiși în portul Saint-César.

Jandarmul gras se uită la o listă din mâna lui transpirată și dădu din cap aprobator.

— Sănii frumoase. Chiar și eu le-aș fi observat. Dar atât comandantul portului, cât și celelalte persoane care se aflau pe bărci atunci nu le-a văzut. Deci arhitectul nu a fost în port.

Fabienne Souillard îi aruncă o privire nimicitoare.

— Le Bruchec nu are nicio barcă în port, spuse ea cu răceală, și astfel nu are vreun cod pentru bariera către parcare. Dacă era în Saint-César, atunci trebuie să-și fi parcat una dintre mașini pe aleile din jur. Ai întrebat și tu pe-acolo?

Barressi dispăru fără să spună un cuvânt.

— Am altceva pentru tine, spuse Souillard. Despre acest pictor german. Posibil să nu conteze deloc.

În acel moment, Tonon intră cu un croasant mușcat în mâna stângă și un pahar de carton cu cafea în mâna dreaptă.

— Deci, aici te ascunzi, îi spuse el lui Blanc în timp ce o săruta pe Fabienne pe obraz. Este mai plăcut aici decât în camera noastră de burlaci.

Un CD-player portabil, vechi, argintiu atârna de centura pistolului, din care pleca un cablu subțire de căști până în urechile sale păroase.

— Stimulator cerebral? îl întrebă indignată Fabienne.

Tonon își scoase un dop din ureche și se auzi o muzică seacă ce acoperea zumzetul ventilatoarelor computerelor din cameră. Lui Blanc i se păru că auzise vocea de bețiv a lui Serge Gainsbourg.

— Unul dintre copiii mei îl deținea la un moment dat. Am uitat care. L-am găsit în timp ce făceam curățenie.

— Parc-ai fi din anii nouăzeci.

— A fost cel mai bun deceniu al meu.

— Ce ai vrut să-mi spui, Fabienne? întrerupse Blanc discuția.

Nu era tocmai încântat că partenerul său își făcu apariția abia

acum și se comporta ca și cum ar fi în concediu.

— A sunat Gérard Paulmier, fostul jurnalist din *La Provence*. A spus că a vorbit din nou cu foștii săi colegi despre vizita domnului Rheinbach. Spune că informațiile te-ar devasta și crede că ai vrea să afli mai multe despre asta.

— Un cunoscător de oameni.

— Voi, bărbații, sunteți ușor de citit. Ei bine, în orice caz, acest Rheinbach pare să fi întrebat despre Moréas și despre implicarea sa în jafurile de mașini asupra turiștilor.

Tonon, care tocmai își sorbea cafeaua, se înecă, iar când tuși, stropi maronii săriră pe birou. Souillard dădu ochii peste cap și-și șterse rapid computerul și iPad-ul cu un șervețel Kleenex.

— Ce anume voia să știe domnul Rheinbach?

— La început părea că voia să citească articolele despre seria de jafuri și despre arestările ce au avut loc după moartea turistei. La acea vreme, erau destul de multe articole despre acest subiect. Chiar și despre arestarea lui Moréas. Numele său nu a fost menționat niciodată, s-a vorbit doar despre „suspectul din Caillouteaux". Dar dacă știi povestea, atunci știi că este vorba de Moréas. Cu toate acestea, după cum s-a dovedit la scurt timp, Rheinbach părea să fi citit deja articolele. De fapt, el a vrut să afle mai multe, așa cum s-a dovedit ulterior: de exemplu, cine a scris articolele la acea vreme. Se părea că încerca să obțină informații care nu erau în ziar în acel moment. Dar jurnaliștii i-au făcut vânt.

Blanc se uită la colegul său. Tonon devenise palid, paharul din carton îi tremura în mână.

— Povestea aceea veche, mormăi el, povestea aceea nenorocită și veche.

Pentru o clipă, Blanc vru să-l roage pe Tonon să nu se implice în chestiunea asta. Dar apoi reflectă. Marius nu părea încântat să cerceteze vechiul caz.

— Te ocupi tu de asta? o întrebă el pe Fabienne. Încearcă să afli de ce îi pasă unui pictor de puzzle-uri de această chestiune veche și murdară. De ce se agață acest Rheinbach de Moréas. Încerca să-l șantajeze cu chestiunea de atunci? A aflat ceva ce ne-a scăpat nouă din vedere în toți acești ani?

Tonon pufni indignat.

— A încercat Rheinbach să se apere doar pentru că se simțea amenințat de Moréas? continuă Blanc fără să se descurajeze. Sau îl amenința el însuși pe acest Moréas? Poate că sunt undeva documente care să ateste că dorea să pună mână pe proprietatea vecină. Poate că una dintre doamnele care a trăit cu Rheinbach doar o perioadă scurtă de timp a căutat să intre într-o legătură cu Moréas într-un fel?

— Moréas pur și simplu l-a deranjat pe acest artist intimidat în timp ce-și mâzgălea picturile, mormăi Tonon. Și apoi s-a informat să vadă cu cine are de-a face. Asta e tot.

— Nu m-am dus niciodată la ziar ca să descopăr chestiuni despre vecinul meu încheiate de ani buni, replică Blanc. E suficient pentru a intensifica ancheta.

— Să o facem discret, ceru Tonon. Foarte discret.

Blanc și Souillard încuviințară, deși amândoi habar nu aveau ce voia colegul lor să știe într-o manieră atât de discretă în timpul acestei investigații.

— Vino să cinăm la mine acasă în seara asta, îl invită Blanc pe Marius când stăteau mai târziu în fața computerelor învechite din biroul lor.

Tonon părea să fie agitat despre ancheta cu privire la vechile jafuri. „Probabil”, bănuia Blanc, „pentru că a resimțit totul ca pe un reproș: a dat-o-n bară în acel moment și nu a putut niciodată să-l țintuiască pe Moréas. Acum, un polițai parizian și o tânără lesbiană au venit și s-au băgat în toată problema. Dacă ar găsi ceva ce nu găsise el în toți acești ani?”

— Mă duc să aduc niște lucruri, ca să nu fim nevoiți să mâncăm din conserve, zise Tonon, încercând să zâmbească.

Nkoulou își făcu apariția.

— Voi doi veți continua să investigați moartea lui Fuligni. Judecătoarea de instrucție insistă, anunță el. Aveți timp până ce raportul de autopsie este redactat. Dacă nu aveți nimic până atunci, îi voi spune lui *madame* Vialaron-Allègre că cineva de aici a tras o alarmă falsă.

Comandantul trânti ușa în urma lui.

— Se va albi de la furie dacă vei continua așa, șopti Tonon.

Blanc ridică telefonul.

— Ai numărul medicului legist?

— Apelare rapidă, tasta opt. Vrei să pui presiune pe doctorul Thezan?

— Dimpotrivă: să-și dedice cât mai mult timp posibil pentru raportul ei.

Dacă Fontaine Thezan fu surprinsă de această solicitare, acest lucru nu se lăsă observat.

— Voi începe autopsia astăzi, anunță ea. Probabil că nu vom găsi nimic mai mult decât ceea ce știm deja. Dar pot să trimit mostre de sânge și de țesut la laborator în vederea detectării de droguri și de alte substanțe asemănătoare. Asta poate dura ceva timp.

— Vă rămân dator cu o cafea, spuse Blanc.

— Beau ceai verde, replică medicul legist și închise.

Blanc petrecu restul zilei scriind un raport pentru dosar. Tonon dispăru la un moment dat.

— Mă duc să cumpăr ingrediente, anunță el. Ne vedem diseară. Să spunem ora 20?

Seara devreme, căpitanul închise computerul și se ridică de pe scaun. Nu mai era nimic de făcut pentru astăzi. Sentiment neobișnuit. Se hotărî să plece acasă, să facă ordine și să se relaxeze. Telefonul său mobil nu avea semnal în vechea fabrică de ulei, dar putea stabili o conexiune slabă dacă se plimba puțin sub platani. Navigă un pic pe internet, sperând să primească noutăți de la copiii săi. Pe Facebook primi de fapt o cerere de prietenie de la Fabienne Souillard, pe care a confirmat-o. Alți trei colegi parizieni dispăruseră deja din lista lui de prieteni care era deja subțire. Iar fiica lui postase ceva: două fotografii de la o petrecere cu niște oameni pe care nu îi văzuse niciodată. Nimic despre fratele ei. Însă, i-a urat mamei sale multă distracție în vacanță în Martinica. Ce făcea Geneviève în Caraibe? Era deja plecată sau voia doar să ia avionul în curând? Era acolo cu noul tip? Își închise din nou nenorocitul de Nokia. Pe malul opus, Serge Douchy huruia prin dreptul casei lui cu tractorul său astmatic și îl întâmpină cu un semn din cap. Lui Blanc i se părea că fermierul de capre îl batjocorea, dar probabil doar își închipuia asta. Își ridică și el mână și îl salută. „Nu-ți plânge de milă”, își zise.

Un vechi Fiat Marea boțit, model break, viră spre fabrica de ulei. Tonon claxonă și se chinui să-și scoată corpul masiv afară din mașină. Purta pantaloni de in de culoare deschisă, o cămașă havaiană albastră și galbenă și își ascundea ochii în spatele ochelarilor de soare ultramoderni cu lentile zimțate.

— Ai putea juca în următorul film al lui Dany Boon, îl întâmpină Blanc.

— Pe plan profesional, ar fi o îmbunătățire, bombăni Marius. Ajută-mă, te rog.

Deschise hayonul.

— Cari cu tine un tun?

— Un grătar.

— Arată de parcă ar trebui aruncat la containerul de deșeuri voluminoase.

— E al tău acum.

Tonon așeză dispozitivul masiv și ruginit în fața fabricii de ulei și apoi luă din Fiat un sac de cărbune, o pungă de plastic din care picura grăsime, o plasă de vinete și un sac mic de cartofi.

— Te invit la masă și tu cari toate lucrurile după tine! se plânse Blanc cu jumătate de gură.

Îi chiorăiau mațele de foame.

— Egoism pur. Nu am încredere în abilitățile tale de bucătar.

În cele din urmă, ca prin minune, Marius scoase o altă sticlă de Ricard dintr-o pungă de plastic pe care erau imprimate cuvintele *Géant Casino*.

— Te relaxezi mai bine cu pastís decât cu yoga.

Blanc scoase afară din casa o masă și două scaune, târâindu-le, în timp ce colegul său turna cărbunele în grătar și aprindea focul. Turnară pastís de lățimea degetului în două pahare de apă, adăugară gheață și apoi apă deasupra. Tonon ridică paharul în cinstea lui Blanc. Blanc mirosi parfumul migdalelor și luă o înghițitură, pastísul îi clăti gura. Avea gust de lemn dulce și alcool și îi potoli setea. Tonon își goli paharul dintr-o singură înghițitură și îl umplu din nou.

În următoarea oră, Tonon prăji o duzină de cârnați Merguez pe care îi scosese din punga cu grăsime de pe grătar. Împunse o furculiță în cârnații de miel. Grăsimea se scurse la scurt timp din găurile formate de furculiță și se evaporă șuierând la contactul cu

cărbunele; cârnații Merguez se transformară în bețe tari și negre. Marius înveli vinetele și cartofii în folie de aluminiu în care puse și niște cimbru și rozmarin și îi aruncă pe grătar. Tonon îi spuse lui Blanc că avea doi copii adulți.

— Băieții sunt atât de stângiști, încât le este rușine că tatăl lor este polițai! repeta mereu râzând.

Nu era deloc clar dacă țineau legătura. Blanc se gândi la copiii săi și la faptul că Facebookul era singurul lor cordon ombilical și decise mai degrabă să nu-i ceară lui Tonon prea multe detalii. Luă înghițituri mici din paharul său de pastís, în timp ce mirosul de carne și mirodenii îi dădu o stare de euforie ușoară. Sticla Ricard era deja goală. Deschise o sticlă de vin rozé de la Bernard și se întrebă cum va conduce colegul său mai târziu când va pleca acasă.

Savurară cârnații Merguez picanți, apoi vinetele, cartofii, o baghetă cu brânză, vinul.

— Nu se dau stele Michelin pentru asta, dar spune-mi, ai mâncat vreodată mai bine la Paris? întrebă Tonon.

— Ești un artist, recunoscu Blanc și umplu paharele.

Ar putea improviza cumva un pat de oaspeți pentru Marius. Vor mai goli încă o sticlă de rozé și cu siguranță nu vor mai merge nicăieri în această seară.

Deodată se auzi sunetul de apel din telefonul Nokia care rămase afară. Souillard.

— Fabienne, nu-mi spune că lucrezi și-acum? exclamă Blanc, simțindu-se ușor cu conștiință vinovată.

— De fapt, doar am navigat puțin pe internet la birou, deoarece prietena mea nu e acasă astăzi, a răspuns ea încet. Dar tocmai a apărut o femeie.

— Pe internet?

— Nu, așteaptă în biroul de alături. O menajeră care a făcut curat în casa șefului ei în această după-amiază. De ani buni, șeful ei îi lăsa mereu banii într-un plic pe masa din bucătărie, dar de data asta nu. Frigiderul a fost decongelat, lipseau unele geamantane. Nu a văzut niciodată așa ceva cât a lucrat acolo. S-a mirat, dar și-a făcut treaba în continuare. Mai târziu, a vrut să ia legătura cu șeful ei cel puțin la telefon, acasă la ea, în birou, de pe telefonul ei mobil. Doar mesageria vocală. În seara asta a vorbit

cu soțul ei despre asta, iar acesta a convins-o să meargă mai degrabă la jandarmerie și să dea o declarație despre persoana dispărută.

Blanc bănuia ce avea să urmeze.

— Cine este acest șef dispărut? întrebă el, încercând să rupă pâcla alcoolului din capul său.

— Arhitectul Lucien Le Bruchec.

1. Rău de mare (n.t.).
2. Dumnezeule (în orig., în fr.) (n.t.).
3. La revedere (în orig., în fr.) (n.t.).

Ultimul SMS

— Trebuie să mergem la jandarmerie. Conduc eu, strigă Blanc către colegul său.

Tonon își goli calm paharul de vin.

— Sper că nu o să vedem ceva care să-mi scoată din nou cârnații din stomac.

Se așezară în Espace, dar acesta scoase doar un scheunat când Blanc întoarse cheia în contact.

— Ai uitat să pui benzină? întrebă Tonon.

— Am luat mai mult decât suficient combustibil în seara asta, mârâi Blanc. O să mergem cu rabla ta.

Colegul său îi azvârli cheia, dar aruncă la câțiva metri distanță de el, astfel încât trebui să bâjbâie pe jos, înjurând în întuneric, până când o găsiră din nou. Blanc se chinui să intre în mașina scundă, se așeză pe scaunul șoferului și reglă oglinzile retrovizoare.

— De unde se aprinde lumina?

Dar Marius stătea deja întins pe scaunul pasagerului cu capul lăsat în spate și sforăia. *Merde*. Pipăi dispozitivele din mașină până găsi întrerupătorul. I se păru că trecuse o jumătate de oră de la apel, când ajunseră în cele din urmă pe strada principală. Conducea pe mijlocul drumului departamental pentru că nu voia să aterizeze în șanț. Mai târziu, parcă în fața jandarmeriei și-l scuturară pe Tonon. Abia atunci și-a dat seama că acesta nici măcar nu întrebase despre motivul pentru care era necesar să se întoarcă acolo la acea oră.

— Le Bruchec a dispărut! strigă direct în urechea locotenentului. Deschide ochii și pornește-ți creierul!

Îl întâmpină pe brigadierul de serviciu din tura de noapte și se

grăbi să ajungă în biroul lui Souillard, trăgându-l pe adormitul de Tonon ca pe o remorcă.

— Am trimis-o pe menajeră acasă, e târziu deja, i-a salutat ea pe amândoi. *Mon Dieu*, dar ia te uite cum arăți, Marius!

— Am făcut un grătar, răspunse Blanc.

— Ce facem? Îl dăm în urmărire pe Le Bruchec?

— Nu, nu avem suficiente dovezi pentru asta. Și durează prea mult pentru a obține o hotărâre judecătorească. Trimitem notificare de persoană dispărută și prezentăm descrierea persoanei căutate tuturor secțiilor de jandarmerie și de poliție din departament. Și la secțiile de la frontiera cu Italia, Elveția și Spania. Și în aeroportul din Marsilia și în marile gări feroviare. Avem o fotografie cu el?

— Există zeci de fotografii pe internet. Voi descărca una și apoi voi redacta raportul. Ești sigur că asta e o cale legală?

— Din declarația menajerei vom face un anunț de dispariție, apoi va arăta oficial, răspunse Blanc. Mergem pe scurtătura canalelor oficiale.

— Nu e de mirare că cei de la Paris te-au luat în șuturi!

— Între timp, vom arunca o privire prin casa lui Le Bruchec.

— Am rugat-o pe menajeră să-și lase cheia acolo.

— Te voi propune pentru promovare!

— Judecând după cum se uită Nkoulou la tine, orice laudă de-a ta înseamnă sărutul morții pentru cariera mea. Vrei să-l iei pe Marius cu tine?

Fabienne arătă spre Tonon care ațipise pe un scaun.

— Te deranjează dacă stă acolo?

— Atâta timp cât nu sforăie, poate să rămână.

Blanc dădu din cap recunoscător.

— Nu voi sta mult. Apoi mă voi întoarce și voi fi șofer de taxi pentru Marius.

Fabienne își ațintise din nou privirea în monitor când Blanc ieși din birou.

Ramurile dansau purtate de mistral. Blanc vedea doar umbre. Freamătul din jurul lui semăna cu zgomotul din centrul unei cascade. Pădurea era plină de demoni. În timp ce se apropia de casa lui Le Bruchec, luminile cu halogen instalate în podea se

aprinseră, declanșate de senzori de mișcare invizibili. Acestea scăldau casa într-o lumină albă. Blanc se gândi la nava spațială din „Întâlnire de gradul trei”. Deschise ușa de la intrare, apăsă pe comutatorul de lumină și se plimbă din cameră în cameră. Curat. Ordonat. Prea ordonat. Găsi dormitorul. Un dulap mare prins pe cel mai lung perete, un monument din aluminiu și oglinzi. Ușile glisante alunecau ușor fără zgomot în timp ce le mișca ușor cu un deget. Rafturi cu tricouri polo frumos împăturite, pantaloni, lenjerie intimă. Unele teancuri de tricouri erau mai puțin înalte decât altele. Un rând de valize în compartimentul inferior, un spațiu între ele. Noptieră goală. La prima vedere nu exista telefon mobil în casă, nici notebook, nici documente, nici numerar, nici carnet de cecuri, nici ochelari. În bucătărie, ușile unui imens frigider american erau deschise, interiorul era decongelat.

Blanc se duse la garajul de vizavi și deschise porțile. Văzu Range Roverul, un Porsche, un BMW. Un loc de parcare era gol. Căpitanul își scoase telefonul mobil și o sună pe Fabienne.

— Trimite-mi lista tuturor mașinilor lui Le Bruchec.

Câteva clipe mai târziu știa că arhitectul luase cea mai mică și mai discretă mașină din parcul său de mașini, mașina soției sale decedate. Un VW Polo. Roșu. Blanc își aminti ce declarase fermierul care fusese la groapa de gunoi în ziua morții lui Moréas: era parcată acolo o mașină roșie și mică. Apoi, însă, își aminti că acest fermier îl văzuse pe Le Bruchec cum urcase răcnind în Range Rover. „Am băut prea mult vin”, își spuse Blanc. După o oră, termină de cercetat casa și garajul și porni cu mașina lejer și lent, de frică să nu ajungă în șanț.

La jandarmerie, Fabienne îi zâmbi când îl revăzu. Era încă alarmant de vioaie.

— Jumătate din Franța îl urmărește cu atenție pe Le Bruchec.

— Iar cealaltă jumătate doarme, mârâi Blanc, arătând spre colegul său, care nu se mișcase de pe scaun.

Îi ordonă brigadierului să vină și cu ajutorul său îl târî pe masivul Tonon, mirosind a pastís, rozé și sudoare, în Fiat, pe scaunul din față de lângă șofer.

— Mergeți înainte la casa locotenentului Tonon, ordonă Blanc.

Urmări mașina de patrulare până la Saint-César, unde parcară la umbra unuia dintre stâlpii puternici care se ridicau deasupra

orașului și care propteau viaductul peste acoperișuri la o înălțime absurdă. Casa lui Tonon era îngustă și părea să fi fost inserată ulterior între două clădiri vecine mai mari: două etaje, o ușă veche, obloane din lemn, tencuială ușoară de o culoare indefinibilă.

— Șandramalei ăsteia i-ar prinde bine o renovare, gâfâi brigadierul în timp ce îl conduceau pe locotenent spre ușă.

Blanc găsi cu greu cheia din buzunarul colegului său și reuși să deschidă ușa fără să-i dea drumul brațului acestuia. După alte câteva minute de înjurături, Marius era întins pe pat în uniformă, dar fără pantofi.

— Acum am să-ți arăt o casă care chiar are nevoie de renovare, îi spuse Blanc brigadierului. Duceți-mă la Sainte-Françoise-la-Vallée.

Când ajunse în sfârșit în fața vechii fabrici de ulei și când văzu luminile roșii ale mașinii de patrulare stingându-se, își dori doar să doarmă. În întuneric behăiau niște animale din turma vecinului său, unul dintre ele lovi cu picioarele o poartă de lemn. Tresări când auzi o voce răgușită de pe malul celălalt al râului Touloubre:

— Data viitoare să aveți mai multă grijă de blestemații de cărbuni! Grătarul încă strălucește. Bate mistralul pe-aici, *putain*! O scânteie și toată valea este în flăcări.

— Atunci vom avea capre la grătar! strigă Blanc înapoi.

Nenorocitul de Douchy. Intră înapoi în casă, clătinându-se. Cocoșul lui Douchy îl trezi. Mistralul zguduia unul dintre obloane. Dimineața, într-o sâmbătă, în iulie. Ar trebui să doarmă acum până târziu într-un pat mare și moale. Ar trebuie să inspire parfumul lui Geneviève și să-i simtă pielea moale sub vârful degetelor. În schimb, se ridică de pe salteaua de camping care, fiind plasată pe un cadru de fier, era cam la fel de confortabilă precum o canapea dintr-o închisoare preventivă. Un duș rece. O cafea tare. După aceea, celulele creierului său se vor trezi la viață, bâlbâindu-se.

Mai târziu se târî în Espace, care porni imediat. Totuși, Blanc era încă prea obosit pentru a fi uimit de această schimbare de mentalitate a mașinii. După două sau trei curbe, sună telefonul mobil. Viră spre marginea drumului, bâjbâi în buzunare, frână,

și-apoi Nokia lui căzu în spațiul dintre pedale. Înjură, pescui telefonul dintre pantofi și nici măcar nu se uită pe ecran pentru a vedea de la cine ratase apelul. Mai târziu. Merse cu mașina la jandarmerie, unde Fabienne îi zâmbi, arăta atât de revigorată de parcă ar fi dormit zece ore. Tonon nu era de găsit pe nicăieri.

— Tocmai am încercat să te sun, îl salută ea.

— Telefonul meu mobil și-a căpătat independența la mine în mașină.

— Le Bruchec a fost găsit.

Blanc se trezi instantaneu.

— Unde? Cine?

— La stația Péage de pe A7, în afara Lyonului, în jurul orei 3 dimineața. S-a întâmplat să fie acolo o patrulă pe motociclete de la *Sécurité routière*. Ofițerul a observat, VW-ul Polo roșu. Le Bruchec nu părea surprins când colegul nostru i-a făcut semn să iasă afară din vehicul. Se află în drum spre secția noastră și ar trebui să ajungă aici într-o jumătate de oră. Voiam doar să mă asigur că și tu vei fi în birou până atunci.

— Îmi merge minunat, minți Blanc. Nkoulou știe deja despre asta?

— Comandantul abia așteaptă să afle rezultatul interogării tale.

Să o sune și pe *madame* Vialaron-Allègre? Se hotărî să nu facă asta. Mai bine să-l interogheze mai întâi pe arhitect. „Să vedem ce-o să iasă din treaba asta.”

— O jumătate de oră este suficient pentru o cafea, exclamă el și merse la unul dintre barurile din Gadet pentru a se delecta cu al doilea drog din acea zi.

Exact treizeci și șase de minute mai târziu, stătea în fața lui Le Bruchec. Arhitectul era palid și nebărbierit și părea cu zece ani mai în vârstă față de ultima lor întâlnire. Blanc adusese trei căni de cafea de la bar și una dintre ele i-o dădu arhitectului. A doua i-o servi lui Fabienne care redacta procesul-verbal. A treia ceașcă o luase pentru Marius, dar acesta nu apăruse încă. Așa că dădu el pe gât minunatul amestec amar.

— Cu siguranță ați făcut lucruri mai inteligente în viață decât să vă treziți taman acum să vă faceți dispărut, începu Blanc.

— Ați observat bine. Ar trebui să raportați la poliție, replică Le

Bruchec.

Cafeaua părea deja să funcționeze pentru el.

— Unde ați vrut de fapt să plecați? În străinătate?

— Prostii. Spre Paris. Am prieteni acolo din facultate. Voiam doar să… – căută cuvântul potrivit – să-mi trag răsuflarea. Să-mi limpezesc mintea. Doar nu e interzis așa ceva.

— Desigur că nu. Dar dumneavoastră trebuie să fi știut că acest gen de plecare ne va alarma: ați dispărut pur și simplu fără să-i spuneți un cuvânt, nici măcar menajerei dumneavoastră.

— Am vrut să am liniște.

— Monsieur Le Bruchec, să ne întoarcem la duminica în care l-ați întâlnit pe Charles Moréas la groapa de gunoi.

Arhitectul oftă.

— Asta e ca la dentist.

— Dentistul nu vă poate aresta, spuse Blanc cu blândețe. Așadar: susțineți că l-ați întâlnit pe Moréas acolo în jurul orei 15 și că ați schimbat doar câteva cuvinte cu el. După un sfert de oră ați părăsit groapa de gunoi, iar Moréas era încă acolo.

— Pot dovedi asta, zise Le Bruchec pe un ton mai degrabă resemnat decât încrezător.

— Ultima dată ați declarat că nu există niciun martor pentru afirmația dumneavoastră.

— Ultima dată nu știați nimic despre viața mea privată. *Madame* Fuligni era cu mine. M-a sunat în timp ce eram încă la groapa de gunoi. Soțul ei plecase cu mașina la barca lui cu vele. Ne-am dat întâlnire la ora 15:30.

Blanc mâzgăli o notă pe o bucată de hârtie și o împinse către Souillard: „*Verifică datele telefonului mobil ale lui Le B. și M.F. Conversația de duminică, în jurul orei 15:15?*” Colega lui dădu din cap și se întoarse spre computer.

— Cât timp a rămas *madame* Fuligni cu dumneavoastră?

— Până cu puține minute înainte de ora 20. Voia mereu să fie înapoi la timp pentru știri. În cazul în care soțul ei se-ntorcea.

Căpitanul închise ochii. Simțea cum îi zvâcneau tâmplele, stomacul îi ardea de la cantitatea mare de cafea băută și se simțea totuși încă obosit.

— Acesta este mistralul, spuse Le Bruchec cu o notă de bucurie răutăcioasă în voce. E la fel ca vinul: unii oameni îl suportă, în

timp ce alții se capătă cu o durere de cap.

Blanc își adună gândurile. O să verifice povestea arhitectului. Dacă e adevărat, ar avea un alibi până la ora 20 pentru ziua de duminică. Poate că asta va fi suficient pentru a-l scoate de pe lista suspecților. Cu siguranță va fi suficient ca să fie eliberat. Niciun judecător nu va emite un mandat de arestare după aceea, iar *madame* Vialaron-Allègre i-ar scoate ochii chiar și dacă ar sugera așa ceva. Privind cel de-al doilea deces, nu au făcut oricum niciun pas înainte: nimic nou în cazul lui Pascal Fuligni.

— Puteți pleca. Vă rog să scuzați neplăcerile, spuse el istovit. Cu toate acestea, am fi recunoscători dacă data viitoare ne-ați informa despre viitoarele dumneavoastră călătorii, atât timp cât acest caz nu a fost încă soluționat. Este posibil să avem nevoie de mai multe dovezi de la dumneavoastră, în calitate de martor. S-ar putea să fiți ultima persoană pe care Charles Moréas a văzut-o în viață. Înainte de criminalul său.

Căpitanul se gândi pentru o clipă să-i ordone unui brigadier să-l ducă la casa lui Fuligni cu mașina. Dar apoi decise că era suficient de în formă pentru a sta el însuși la volan. Luă Espace-ul pentru că nu voia să meargă la o femeie care tocmai devenise văduvă în Mégane-ul albastru al jandarmeriei. Interogatoriul avea să fie suficient de dificil.

Când ajunse cu mașina în fața casei, văzu cum cineva parcă un taxi. Șoferul ridica o valiză veche și o pungă de plastic albastră de la Ikea pentru a le pune în portbagaj. Nastasia Constantinescu stătea lângă mașină, îmbrăcată cu o bluză subțire și o fustă scurtă din piele neagră. Ochelarii ei mari de soare ascundeau parțial faptul că plânsese.

— Părăsiți casa, *mademoiselle*?

Încercă să schițeze un zâmbet.

— Acum că Pascal…, că *monsieur* Fuligni nu mai e printre noi, nimeni nu știe ce se va întâmpla cu compania. În orice caz, *madame* nu mai are nevoie de mine. Mă duc la sora mea din Toulon.

Blanc își notă numele și adresa. Nu credea că tânăra românca are vreo legătură cu cele două decese, dar mai bine să fie sigur.

— *Au revoir*, spuse el, făcându-i semn de rămas-bun cu mâna.

Ușa era deschisă. Bătu și intră. În casă o întâlni pe Miette Fuligni într-o bucătărie mare; ea stătea la o masă de stejar deschisă la culoare. Dintr-un bol se ridicau aburii unei *café au lait*, iar într-un alt bol se aflau iaurt și cireșe care fuseseră amestecate înainte. Fructele trasaseră dungi roșii prin cremă, arătau ca niște pete de sânge. *Madame* Fuligni purta pantaloni de in de culoare albastru deschis și sandale din piele; unghiile de la picioare erau vopsite în roșu. Cei doi nasturi din partea superioară a scurtei bluzei albe erau deschiși, dezvăluind curba sânilor ei perfect formați. „Bun chirurg estetician", se gândi Blanc privind afară.

Salută cu o aplecare a capului.

— Regret că trebuie să vă pun câteva întrebări delicate, începu el.

— Sunteți rafinat în exprimarea de modă veche, *mon inspecteur*. Lucien m-a avertizat totuși în privința asta.

Arătă spre un iPhone de pe masă.

— Tocmai m-a sunat, mi-a zis că a fost musafirul dumneavoastră.

Blanc își drese glasul.

— Asta mă scutește de explicații plictisitoare, mormăi el.

În același timp, era supărat pe el însuși. Cei doi avuseseră timp să convină asupra unei povești.

— Ați fost duminica trecută la *monsieur* Le Bruchec?

— Sper că standardele dumneavoastră morale nu sunt la fel de demodate ca modul de exprimare.

— La ce oră?

Ea ridică din umeri.

— După-amiază, zise ea gândindu-se la asta. Lucien a spus că se va întoarce pe la trei și jumătate. Deci atunci trebuie să fi fost. Am stat cu el până cu puțin înainte de știri. Așa ne-a fost înțelegerea.

Nu părea a se simți deloc jenată.

— Ați stat cu *monsieur* Le Bruchec și joi seara? Și vineri dimineață?

— Vrei să știi dacă am fost alături de amantul meu când a murit soțul meu?

— Asta ar simplifica unele lucruri.

— Nu. Eram singură. L-am sunat pe Lucien joi în jurul prânzului. Dar nu avea timp. Trebuia să termine o comandă, mi-a spus el. Așa că am jucat tenis la club și apoi am stat acasă în fața televizorului.

Blanc se forță să-și ignore durerea de cap. Dacă Lucien Le Bruchec și Miette Fuligni ar fi planificat împreună să-l lichideze pe Pascal Fuligni, atunci aceasta ar fi fost ocazia ideală de a născoci un alibi: *madame* Fuligni, care știa deja că polițaiul fusese informat despre afacerea lor, ar fi trebuit doar să pretindă că a petrecut timpul în cauză cu amantul ei. Astfel ar fi avut fiecare un alibi pentru celălalt. Cum să contracarezi asta? Într-adevăr, niciunul dintre ei nu a avut un martor pentru ceea ce făcuseră împreună de joi seara până vineri dimineață. Ceea ce, paradoxal, ar putea fi un indiciu că niciunul dintre ei nu avea nimic de ascuns. Așadar, să fi fost un accident la urma urmei? Sau un alt făptaș complet diferit s-a amestecat aici? I se făcu rău.

— Doriți o *café au lait, mon inspecteur*? Sau mai degrabă un pastís?

Miette îl privi puțin îngrijorată, puțin în batjocură. Chiar și în acel moment ea era încă o femeie seducătoare.

— Cafeaua mi-ar provoca un infarct miocardic, iar pastísul un infarct cerebral, răspunse el. Dar vă mulțumesc oricum pentru ofertă.

— *Inspecteur!* strigă după el când ajunse la ușă. Când va fi eliberat corpul soțului meu de către cei de la medicina legală?

— De ce vreți să știți asta?

— Ca să pregătesc înmormântarea.

— *Pardon*, se bâlbâi el, jenat brusc. Voi întreba și voi solicita să se încheie examinările cât mai curând posibil.

Este uimitor cât de ușor este să minți când capul îți bubuie și vrei doar puțin aer curat. În acel moment cineva îl sună pe mobil.

— *C'est moi*[1], auzi vocea lui Fabienne Souillard. Am aflat repede misterul despre apelul pe mobil: duminică a fost efectuat un apel de pe telefonul mobil al lui *madame* Fuligni către numărul lui Le Bruchec, la ora 15:11, durata: un minut și jumătate. Acest lucru sporește credibilitatea lui Le Bruchec.

— Din păcate.

— Nici următoarea veste nu te va bucura: niciuna din mașinile

arhitectului nu a fost văzută vineri în Saint-César. Cea mai mare parcare din apropierea portului, care poate fi folosită de oricine, se află în fața *Office du Tourisme*, o biserică veche transformată. Au o cameră video acolo. Pe înregistrările de joi seară până vineri dimineață nu apare niciuna dintre mașinile care ne interesează.

— Imaginile de la o singură cameră nu sunt o dovadă. Ar fi putut parca în altă parte fără ca cineva să observe. Iar un arhitect, în special, va acorda atenție unor detalii precum camerele de supraveghere montate pe clădiri. Nu și-ar fi parcat niciodată mașina acolo.

— Totuși, nu avem nimic care să atace declarația lui Le Bruchec, dimpotrivă. Dovezile sunt mai degrabă de partea lui.

— Nu poți fi întotdeauna norocos.

— Nu credeți că soțul meu a fost victima unui accident, nu-i așa? îl întrebă Miette Fuligni când Blanc încheiase conversația.

Ea stătea în prag. Căpitanul, aflat deja la doi pași afară, simți că mistralul trăgea de jacheta lui.

— Nu exclud nimic, *madame*, răspunse el precaut.

— Soțul meu nu avea dușmani. Chiar și eu l-am iubit, în ciuda căsătoriei noastre… dificile.

Părea brusc epuizată, ca o actriță care fusese pe scenă prea mult timp.

Blanc făcu încă un pas mai aproape.

— Soțul dumneavoastră nu se simțea amenințat?

— Deloc. Acest Moréas îl enerva. Și era teribil de furios pe dumneavoastră după ce l-ați acuzat mai mult sau mai puțin că îl ucisese pe individ la groapa de gunoi.

Blanc încercă să o contrazică, însă ea îl opri cu un gest.

— Pascal a fost întotdeauna așa: irascibil și nedrept. Dar totdeauna uita de ranchiună foarte repede.

— Vi s-a părut ceva neobișnuit în zilele dinaintea morții sale?

— Ce înseamnă *neobișnuit* pentru dumneavoastră? Că Pascal îi spunea pe față vorbe dulci stricatei lui din România în casa noastră și că trebuia să mă și uit la spectacol? Așa au decurs lucrurile timp de câteva săptămâni.

— Soțul dumneavoastră era agitat? Neliniștit? De exemplu, petrecea mai mult timp pe barca sa cu pânze decât de obicei? A stat departe de casă mai mult decât de obicei?

— Rutina sa zilnică a fost aceeași ca întotdeauna. Foarte previzibilă.

Blanc își aminti că Miette Fuligni punea capăt întotdeauna întâlnirii cu Le Bruchec în așa fel încât să fie acasă la timp pentru știrile de seară. O viață de familie regulată, într-o anumită măsură.

— A primit dumneavoastră vreun vizitator neobișnuit în ultima vreme?

Ea clătină din cap.

— Prietenii obișnuiți. Lafont. Câțiva navigatori. Antreprenori constructori.

— Obiecte neobișnuite trimise prin poștă? Vreun pachet? Vreo scrisoare?

— Cine mai scrie scrisori astăzi? Nu, cel puțin nu știu nimic despre asta.

Căpitanului îi trecu prin minte priveliștea din port după ce îl chestionase pe Fuligni pentru prima dată: antreprenorul în construcții vorbise cu cineva pe mobil. Însă echipa de la criminalistică nu găsise vineri nicăieri telefonul mobil. Posibil să fi căzut peste bord cu el și acum se afla undeva pe fundul noroios al lagunei Étang de Berre.

— Telefonul mobil al soțului dumneavoastră este aici? întrebă el la noroc.

— Poate, spuse Miette Fuligni într-o doară. Pascal îl uita mereu. Îi spun de fiecare dată că…

Se opri, dându-și seama că nu va mai putea vorbi vreodată cu soțul ei.

— Mă voi uita pe noptieră, șopti ea și dispăru în interiorul casei.

După câteva clipe, se-ntoarse cu un iPhone în mână.

— E al lui, afirmă ea.

Blanc îi luă iPhone-ul din mână. Era blocat.

— Cunoașteți din întâmplare codul?

— 0308, răspunse ea. Ziua nunții noastre.

Ea se clătină deodată.

Blanc văzu cum îi curgeau lacrimile.

— M-ați ajutat enorm, *madame*, spuse el repede.

Fu inundat de un val de afecțiune, ceea ce îl surprinse de-a

dreptul. Afecțiune pentru această femeie care, în felul ei, a luptat în tăcere și curaj împotriva bătrâneții, împotriva umilinței, împotriva singurătății și acum împotriva durerii.

— Totul va fi clarificat, spuse el, referindu-se la moartea soțului ei, precum și la reproșurile nerostite aduse amantului ei.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Încercă să zâmbească și-i făcu semn cu mâna înainte de a închide ușa.

Blanc plecă de-acolo fără să se uite în oglinda retrovizoare. Nu putea, însă, să reziste de nerăbdare până la secția de jandarmerie; parcă după câțiva metri pe marginea drumului și scoase telefonul mobil al lui Fuligni. Codul era corect. Se uită prin lista apelurilor primite, dar numerele nu însemnau nimic pentru el. Ar trebui ca Marius să se ocupe de asta. Sau Fabienne, așa ar fi mai rapid. Mesajele SMS: o întâlnire, aparent cu un consilier bancar. O adresă la care un anume Luca trebuia să ducă un încărcător frontal. O comandă pentru o grilă de fier forjat de trei metri lungime și un metru șaizeci înălțime. Trei sau patru mesaje vulgare către o doamnă pe care Fuligni o numea *ma chatte*[2], un termen de alintare în spatele căruia aproape sigur nu se ascundea *madame* Fuligni. Și un ultim SMS, trimis joi după-amiază, la ora 16:25, câteva rânduri către Marcel Lafont: *Totul va ieși la lumină. Va curge sânge până ce tot portul va fi inundat.*

Blanc se uită multă vreme afară, prin parbriz. Primarul din Caillouteaux. Vântul rupea ramurile pinilor cu o forță constantă, astfel încât părea că vârfurile copacilor dansau înainte și înapoi într-un balet absurd. Vechiul prieten. Aerul era atât de limpede, încât fiecare culoare – maroniul taluzului, griul asfaltului, roșul macilor – strălucea de parcă era acoperită cu vopsea transparentă. E omul care fusese în laguna Étang de Berre la ora morții lui Fuligni, așa cum spunea el, ascunzându-se pe malul opus. Un corb zbură dintr-un stejar schilodit, bătu din aripi cu furie împotriva mistralului și se prăbuși înapoi în desiș.

Porni motorul și lăsă Espace-ul să se deplaseze agale. Avea nevoie de timp pentru a-și planifica următorii pași.

La secția de jandarmerie o salută pe Fabienne Souillard cu o aplecare ușoară a capului. La Paris, chiar și la sfârșit de

săptămână, se simțea ca și cum toți colegii săi își știau locul și poziția. Acum era singur alături de un brigadier adormit la poartă și de tânăra colegă.

— Trebuie să dau două telefoane, îi explică ei, zâmbind cu scuze. Apoi am o poveste pentru tine.

Închise ușa biroului său și se uită fix la telefon. Pe cine să sune mai întâi? Pe judecătoarea de instrucție, apoi pe șeful lui. Ar trebui să menționeze ultimul SMS de pe iPhone-ul lui Fuligni? Se lupta cu el însuși. Asta era o pistă. Dar avea deja atât de multe probleme, ca și când ar fi avut plumb în pantofi, încât nu mai voia să se ia la harță și cu primarul. Mai întâi trebuie să afle mai multe. Discret.

Formă numărul judecătoarei de instrucție. Răspunse un bărbat. „Weekend", gândi Blanc, „*merde*". Era secretarul de stat. Se prezentă și întrebă dacă se poate vorbi cu *madame* Vialaron-Allègre.

— O sunați pe soția mea sâmbătă la amiază?

Vocea nazală era la fel de indignată, pe cât era de batjocoritoare.

— Este vorba despre cazul pe care îl investigăm.

— Spuneți.

Gândurile lui Blanc se repezeau în toate direcțiile. E ceva confidențial. Dar dacă ar refuza să vorbească, cel mai probabil ar fi mutat în Lorena în curând. Relată cât de succint posibil despre cele două decese și despre arhitectul care dispăruse și reapăruse în stația Péage.

— Situația pare confuză. Vă descurcați?

Vialaron-Allègre părea că ar cunoaște deja răspunsul, dar nu ar vrea să-l audă.

Blanc simți cum îi accelerează pulsul. „Nu te lăsa provocat!"

— Trebuie să discut următorii pași cu *Madame le Juge*. L-am percheziționat pe Le Bruchec, l-am reținut la secție, apoi l-am eliberat. Nu am vrut ca doamna judecător să afle aceste lucruri abia luni. Eventual din ziar.

Tăcere la celălalt capăt al liniei.

— Aveți dreptate, spuse din nou secretarul de stat, chiar dacă din vocea acestuia reieșea că ar fi preferat să spună contrariul. Soția mea va veni imediat la telefon.

Blanc se simți relaxat când auzi vocea judecătoarei de instrucție. Absurd. Rămase cu ochii-n patru și relată pentru a doua oară faptele dezvăluite în ultimele ore.

— Nu avem destule dovezi pentru a-l aresta pe *monsieur* Le Bruchec, spuse ea cu certitudine.

— Nu.

— A fost corect că l-ați dat în urmărire. Dar a fost la fel de bine că l-ați eliberat pe Lucien repede.

— Mai există și alte piste pe care le urmăresc.

— La sfârșit de săptămână?

— Din păcate.

— Sunați-mă când aveți ceva nou.

Urmă o pauză scurtă.

— Și vă mulțumesc că m-ați ținut la curent chiar și într-o zi de sâmbătă.

Blanc închise telefonul și privi pe fereastră. „Putea să iasă rău treaba asta", gândi el, „mult mai rău".

Era ușor euforic și, prin urmare, mai puțin atent decât de obicei, în timp ce tasta al doilea număr. Nkoulou. Blanc vru să dea un raport scurt de tip militar, luă o gură de aer, auzi vocea de la capătul celălalt și nu fu în stare să rostească niciun cuvânt când o femeie întrebă: *„Allô? "*. O voce tânără. Un accent pe care Blanc nu reuși să-l clasifice, cuvinte estompate, de parcă cineva ar vorbi cu o limbă grea. Alcool, droguri, un handicap?

— Cine e la telefon? întrebă ea indignată. *Putain*, e sâmbătă!

— Căpitanul Blanc la telefon. Este acesta numărul comandantului Nkoulou?

Blanc simțea că e un idiot mare de tot.

Se auzi un pocnet, de parcă cineva ar arunca telefonul.

— Hei, Nicolas! se auzi comandatul, ca și cum vorbea de la mare distanță.

Destul de vulgar. Blanc se gândi la vorbăria colegilor săi despre viața privată inexistentă a lui Nkoulou și la pariul în care fusese implicat, așa cum cerea datoria, încă din a doua zi în jandarmeria din Gadet. „Se pare că am o șansă", își spuse. Și în același timp nu putea face nicio legătură de vreun fel între superiorul său excesiv de corect și această femeie nepoliticoasă.

— Nkoulou.

Părea un pic fără suflare, ca și cum ar tremura. Poate simțea frică. Poate furie.

Pentru a treia oară, Blanc povesti despre dispariția și reapariția lui Le Bruchec.

— Și mă sunați pentru motivul ăsta de rahat?

Blanc ținu receptorul departe de ureche. Nu se gândise că șeful ar putea să urle așa.

— Omul își dezgheață frigiderul și dumneavoastră îl dați în urmărire în toată Franța?

— Nu a fost vorba de o urmărire, ci…

— Cum numiți dumneavoastră această acțiune mă interesează la fel de mult ca produsul intestinului meu gros! Fără un motiv întemeiat ați oprit pe autostradă un cetățean respectat ca pe un jefuitor de bancă fugar! L-au cărat 280 de kilometri noaptea într-o mașină de patrulare și l-au pus într-o cameră de interogare! Ca apoi să-i dea drumul după cinci minute? *Pardon*, oare a fost totul doar o neînțelegere?

— Ar fi trebuit să nu fac nimic după ce am aflat despre dispariția lui Le Bruchec?

— Nu ar fi trebuit să mergeți cu plugul prin Franța ca armata germană! Se poate opera mai elegant. Ce facem dacă domnul Le Bruchec face plângere împotriva noastră?

„Face plângere la secretarul de stat Vialaron-Allègre, probabil”, se gândi Blanc resemnat. „Nu ar înțelege niciodată Midi-ul.”

— Mă voi ocupa de asta.

O propoziție cu care promise totul fără să fie nevoie să se țină de cuvânt în nicio privință. Blanc nu avea chef să se scuze față de Le Bruchec. Nu-l scosese încă de pe cârlig.

— Nu-mi stricați weekendul, *mon capitaine*, ca am să vă stric fiecare nenorocit de weekend din următorii douăzeci de ani de serviciu!

Se auzi un pocnet uscat, Nkoulou trimisese apelul în nirvana. Blanc ascultă tonul de apel, apoi lăsă receptorul în furcă atât de atent, de parcă ar fi conținut nitroglicerină. Se întrebă dacă accesul de furie al șefului său are de-a face doar cu progresul mediocru al anchetei. Sau cu faptul că s-a întâmplat să discute cu o femeie cu care nu ar fi trebuit niciodată să vorbească.

— Arăți de parcă ai fi mâncat mâncare chinezească, îl salută Fabienne când intră în biroul ei.

— Ai tură de weekend? mormăi el.

— Ore suplimentare voluntare. Imediat mă voi cocoța pe motocicleta mea Ducati.

— Poate a ta pasăre a tunetului să mai aștepte încă cinci minute?

Blanc scoase telefonul mobil al răposatului Fuligni și îi arătă colegei lui ultimul SMS al antreprenorului de construcții.

— Poezia lui nu este la fel de convingătoare precum arhitectura sa, șopti ea. *Va curge sânge până ce tot portul va fi inundat*. Are vreo legătură asta cu locul de acostare pentru barca lui sau pentru barca lui Moréas?

— Dar ce nu ar trebui să iasă la lumină? Și de ce trimite acest SMS către Lafont?

— Nu știm ce înseamnă acest mesaj. Și nu știm dacă are vreo legătură cu moartea lui Fuligni. Este foarte posibil să fi fost un accident, să nu uiți asta.

— Ai primit vreodată un SMS în care să scrie că sângele se va revărsa în tot portul? Și nu este o întâmplare ciudată faptul că, ceva mai târziu, expeditorul acestor rânduri plutea mort în apa unui port?

— Nkoulou știe deja despre asta?

— Șeful nu vrea să fie deranjat. Are o întâlnire.

Ea îi aruncă o privire nimicitoare, motiv pentru care el își ridică mâinile în semn de scuze și explică în câteva cuvinte că avea undă verde de la comandant ca să avanseze.

— Vom păstră telefonul mobil al lui Fuligni ca dovadă, conchise el. Vom pune SMS-ul la dosar. În afară de noi doi, nimeni nu știe asta încă.

— Asta înseamnă că dacă Nkoulou te va freca la melodie, o pățesc și eu odată cu tine?

— Este atât de reconfortant gândul că nu trebuie să merg singur în Lorena.

Souillard râse.

— Cu Ducati-ul meu ajung în Metz înaintea mașinii de familie! strigă ea, întinzându-și mâna spre cască. Ne vedem luni.

Distrează-te cu dosarul tău secret.

După ce-și termină treaba, Blanc se urcă la volanul Espace-ului și conduse fără țintă prin împrejurimi. Alături, pe un drum departamental, se ridicau cu o demnitate sfidătoare ruinele unei case țărănești odinioară splendide. Pereții galbeni de piatră erau acoperiți de viță sălbatică, printre grinzile înnegrite și despicate ale șarpantei acoperișului se forțau să intre crengile unui stejar precum degetele unui prizonier dintr-o temniță. La Radio Nostalgie se dădea un cântec de la Bee Gees și apoi *Joe Le Taxi*. Înăbuși vocea de Lolită a Vanessei Paradis închizând radioul. Lăsă fereastră jos, dar mistralul sufla atât de glacial, încât îl dureau urechile. Parcă la umbra în formă de sabie a unui chiparos și privi albastrul grandios de deasupra lui. Lumină. Vânt. Ținutul pictorilor. Chiar și un van Gogh și-ar pierde mințile aici, d-apăi un polițai? Blanc își dădu seama că se temea că weekendul nu-i va aduce nimic.

Nu avea de gând să facă glume cu copiii săi în seara asta și să planifice o excursie duminicală. Nu va lua masa cu prietenii. Nu avea de gând să se scufunde în pat lângă o femeie. *Merde*, nici măcar nu s-ar uita la un film prost pentru că nu avea televizor în ruina sa și probabil că nu ar prinde niciun semnal dacă ar fi avut unul. Casă dărăpănată. Casa lui s-ar transforma în cele din urmă într-o grămadă de pietre, dacă ar înceta să mai lucreze la ea precum lucrase înainte. Și mai erau de făcut mult mai multe. „Mai bine așa decât să stai într-un monovolum șubred și să te holbezi prin parbriz.”

Blanc continuă să țină curba de-a lungul drumului până ce ajunse la un sens giratoriu ale cărui indicatoare îi arătau drumul spre Salon. După zece minute ajunse la o periferie care era despicată precum un zid de o șosea folosită pentru circulație rapidă. Un supermarket gigantic. Traficanți auto de ambele părți. Și într-o fundătură sărăcăcioasă de lângă autostradă: *Bernard Philibert – Matériaux et Bricolage*, o clădire verde-galben-albă cu o gamă largă de pietre, gresie și saci de beton lângă parcare.

— „*Voilà*”, mormăi el, „weekendul meu este salvat”.

Blanc se opri în fața magazinului de bricolaj, înșfăcă un cărucior de cumpărături, îl împinse printre culoare și puse în el

lucruri alese aproape la întâmplare. O bormașină care arăta la fel de malefic precum o mitralieră. Un ciocan cu care ai fi putut răpune un bou. Șurubelnițe care arătau ca niște lănci. Un clește lung cât un antebraț. Glazură pentru lemn sau lac pentru lemn? Pur și simplu cără ambele găleți de tablă de zece litri în mașină. Bidinele de toate dimensiunile. Folii de plastic. Un sac prăfuit de mortar. Mistrii. Blanc nu renovase niciodată o cameră în viața sa. Femeia grasă de la casa de marcat, care nu mai era tocmai tânără și care vorbea atât de încrezătoare cu meșteri murdari de vopsea și cu pensionari duri, ca și cum ar fi construit singură deja o duzină de case (ceea ce probabil era și adevărat), se uită la cumpărăturile sale debordante ca și cum ar fi fost o câștigătoare a Turului Franței și avea în fața sa bicicleta ultra-ușoară de curse a unui ciclist amator care dă ture după serviciu.

— Nu ați uitat nimic, *monsieur*?

Îmbufnat, apucă un metru pliant de pe un raft de lângă casa de marcat și îl puse deasupra. Plăti cu un cec de la banca sa din Paris. Trebuia să schimbe sucursala. Ar trebui să facă asta în timpul săptămânii. Cândva. *Merde*.

Când se-ntorsese în Sainte-Françoise-la-Vallée, își depozită prada în bucătărie. Oare să lustruiască podeaua? Să curețe și să vopsească pereții? Tavanul? Ce poți face oare cu un tavan vechi de lemn? Sau mai degrabă să reparare ramele ferestrelor? Să verifice cablurile electrice? Se simți epuizat, umilit, învins. Până la urmă simți amenințarea unui weekend plictisitor.

Deodată auzi sunetul unui motor de mașină. Ieși pe ușă și clipi. Vechiul Peugeot 504 albastru se opri în fața casei sale și Bruno Micheletti coborî geamul lateral.

— Hei, vecine! strigă el. Ce-ai spune dacă ai lua cina cu noi poimâine seară?

Blanc se bucură instant precum un copil.

— Ce să aduc?

— Să n-aduci vin! răspunse Micheletti râzând și acceleră.

Mai târziu, Blanc stătea întins în pat și se gândea. Primarul Lafont. Vechiul prieten al lui Fuligni. Omul care se aflase în apropiere de el în dimineața morții sale. Ce ar trebui să însemne acest SMS? Un avertisment? O amenințare? Și această frază

despre portul inundat? A fost doar metafora eșuată a unui scriitor neexperimentat? Sau chiar are ceva de-a face cu portul Saint-César? Portul, însă, nu aparținea deloc comunității lui Lafont. Toate acestea l-au adus oare cu un pas mai departe în ancheta cazului Moréas? Nu. Acestea au fost totuși cele mai importante investigații. Iar Nkoulou îl avea deja în vizor. Dacă ar face o treabă de mântuială, familia Micheletti nu ar mai avea șansa de a-și invita noul vecin.

A doua zi dimineață, telefonul mobil îl trezi dintr-un somn profund. Era duminică, dar uitase să-și dezactiveze alarma. Apăsă pe ecranul tactil până când melodia încetă și observă că ieri primise un SMS, atunci când făcea cumpărături ca un maniac la magazinul de bricolaj. Era de la Fabienne: *Scuze că te deranjez. Am avut o stare de neliniște și, drept urmare, m-am agățat de vechile cazuri de jaf, după cum s-a discutat. Știu numele turistei moarte. Ar trebui să vorbim. Mâine?*

1. Sunt eu (în orig., în fr.) (n.t.).
2. Pisicuța mea (în orig., în fr.) (n.t.).

O turistă moartă şi o maşină roşie

Espace-u nu porni. Blanc deschise capota și se uită la desișul de metal, cabluri și furtunuri de cauciuc. Ieri cumpărase instrumente care ar fi putut fi folosite pentru a construi o fortăreață, dar niciunul dintre ele nu era suficient de ușor de mânuit pentru a fi introdus în acest spațiu misterios. Să nu mai vorbim de faptul că nici nu știa unde să mestereasc㠎. Auzi deodată motorul unui vehicul vuind din stradă și îi mulțumi lui Dumnezeu pentru această coincidență. Alergă, învârtind ciocanul grotesc de mare, pe drumul departamental și se opri gesticulând sălbatic în fața vechiului Alpine albastru care frână cu pneurile scârțâind la câțiva centimetri de tibia sa.

— Ați schimbat partea? gâfâi Jean-François Riou. De la polițist la ucigaș cu ciocanul? Sau vreți să vă sinucideți? Atunci mai degrabă aruncați-vă în fața trenului decât în fața mașinii mele de epocă!

Blanc inspiră mirosul de ulei fierbinte și de benzină pe care-l emitea mașina sport.

— Încercam doar să imit faptele dumneavoastră eroice, mărturisi el.

— Aveți de gând să reparați un Renault Espace?

Riou râse de parcă ar fi fost cea mai bună glumă pe care o auzise în ultimii ani.

În timp ce vecinul său se scufunda în măruntaiele monovolumului, Blanc se uită la mașina Alpine cu o anumită invidie, deși această mică meschinărie îl făcu să se rușineze.

— Aveți un hobby extravagant, observă el.

Riou ridică privirea, încuviință din cap și zâmbi jenat.

— În fiecare duminică dimineață mă duc să fac o mică

plimbare cu mașina asta uzată. Astfel nu-i stau soției în cale cât timp gătește prânzul.

— O oră mergeți cu mașina, apoi lucrați încă una cu șurubelnița.

— O, nu, zise vecinul cu adevărat revoltat. Acele mașini vechi sunt mult mai fiabile decât computerele pe roți care vă sunt impuse astăzi. Și, de fapt, sunt destul de ieftine. Cel puțin mai ieftine decât mașinile care se conduc pe-aici.

Blanc era pe cale să răspundă cu niște cuvinte pretențioase care să-l facă să tacă pe Riou, când îi apăru în minte Range Roverul lui Le Bruchec. Și Audi-ul Q7 al lui Lafont.

— Alpine-ul este mai ieftin decât aceste vehicule noi de teren imense?

— *Bien sûr*[1]. Monștrii cu patru roți pot costa cu ușurință o sută de mii de euro dacă le mai pui și câteva accesorii. În toate privințele, îți devastează portofelul mai mult decât un Alpine bine îngrijit. Și atunci trebuie întotdeauna să-ți mai cumperi o mașină mai mică. Pentru că nu te încadrezi cu ele în parcările din Marsilia sau din Aix-en-Provence. Trebuie să ai un șef care să îți scrie un cec de salariu foarte generos. Sau să tranzacționezi cocaină în Marsilia.

Blanc nu mai spuse nimic, dar se uită peste umărul lui Riou și încercă să vadă ce șuruburi învârtea vecinul său.

— Bun. Gata. Până la următoarea defecțiune.

Riou se șterse pe mâini și trase în jos capota dotată cu mecanism cu resort. Treizeci de secunde mai târziu era așa de departe, încât Blanc nu-l mai putu vedea; în urmă rămăsese doar o urmă în pietriș și un miros de benzină în aer.

— Mereu mă scoate din sărite! zise Paulette Aybalen, domolindu-și calul care fornăia neliniștit înainte de a-l lăsa să meargă la trap spre casa lui Blanc.

În spatele ei, alte două animale, pe care stăteau fiicele Paulettei, tropăiau pe marginea drumului. Ca o trupă de amazoane care galopează printr-o fereastră în timp dintr-o epocă arhaică în secolul al XXI-lea, gândi Blanc.

— Nu faceți jogging în pădure azi?

— Trebuie să merg la serviciu.

— Niciodată nu sunteți în uniformă.

— Trebuie să fac câteva ore suplimentare neplanificate.

Căpitanul încă mai avea în minte cuvintele lui Riou despre vehiculele de teren scumpe. Vecina lui, pe de altă parte, știa discuțiile din oraș; la urma urmei, ea fusese prima care îi povestise despre relația dintre Miette Fuligni și Lucien Le Bruchec.

— Pot să vă pun o întrebare?

— Oficială sau personală?

— Oficială.

Pentru o secundă, o umbră de dezamăgire traversă fața Paulettei Aybalen, apoi dădu din cap, parcă mirată de ea însăși, și se-ntoarse spre fiicele ei.

— Mergeți înainte. O să vă ajung din urmă.

Fata mai mare râse.

— Ești prea lentă pentru noi, *maman*!

— Atunci așteptați-mă pe deal lângă pinul ars.

Fetele plecară de-acolo.

Paulette Aybalen se ridică din șa și se uită la Blanc cu o privire cercetătoare.

— Sunteți un vânător, constată ea. Un copoi. Ceva nu vă dă pace. Acesta este motivul pentru care și duminica sunteți pe drumuri. Ați fost transferat aici de la Paris pentru a rezolva un caz deosebit de dificil?

— Am fost transferat pentru că la Paris am rezolvat un caz deosebit de dificil. Așa ceva nu ar trebui să se mai întâmple acolo.

Ea tăcu o clipă și apoi zâmbi.

— Întrebarea dumneavoastră, *mon capitaine*?

— Ce face *monsieur* Lafont pentru a-și câștiga banii?

Paulette Aybalen îl privi câteva secunde, poate uluită, poate speriată; Blanc nu-și dădea seama care din două.

— Vreți să îl măcelăriți pe cel mai mare taur de pe pășune? Nu e de mirare că vi s-au făcut complimente când ați părăsit capitala.

— Nu vreau să măcelăresc pe nimeni. Pur și simplu pun o întrebare.

— Aici lumea vorbește încet și cu respect despre Marcel Lafont sau nu vorbește deloc despre el. Cel mai bine deloc.

— Se pare că e naș.

— E primar din ce-mi amintesc. A făcut multe pentru

Caillouteaux. Locul ar fi putut, de asemenea, să cadă în paragină. Aruncați o privire la Berre din când în când: a fost un orășel minunat direct lângă lagună. Astăzi, acest corp de apă nu ar mai fi numit după această localitate, ar fi penibil. Berre este acum copleșit de tancurile gigantice ale rafinăriilor, focurile ard cu vălvătaie prin coșuri toată noaptea, iar aerul este atât de greu de la vaporii de benzină, încât ți se face rău. Toate acestea s-ar fi putut întâmpla și aici. Lafont a găsit o cale mai bună.

— Deci toată lumea este mulțumită de el.

— Este mereu reales.

— Poate că n-o să mai fie.

Auzind asta, Paulette Aybalen făcu un pas mai aproape. El inspiră mirosul ei, iar ea își coborî vocea.

— În comparație cu Lafont, această prostănacă de la Frontul Național este dirijoarea unui cor de copii. Se zvonește că stimatul nostru primar a avut o tinerețe foarte sălbatică.

— În Corsica? În Marsilia?

— Nimeni nu știe exact. Dar una nu o exclude pe cealaltă. Poate că are prieteni vechi în Corsica și în Marsilia?

— Prieteni care ar fi extrem de nepoliticoși dacă l-aș călca pe domnul Lafont pe picioare?

— M-am obișnuit cu tine. Chiar ar fi păcat dacă ați pleca de-aici așa repede, spuse Paulette Aybalen.

Fără să zâmbească îi atinse mâna în semn de rămas-bun, o mișcare foarte formală. Apoi sări pe spatele calului Camargue.

— Să nu faceți prea multe ore suplimentare, *mon capitaine*. Lumea nu face asta în Midi.

Lovi cu călcâiele în burta animalului și plecă.

Blanc o privi plecând și încercă să se concentreze asupra a ceea ce îi spusese. Dar peste aceste gânduri se transpuneau imagini cu Paulette Aybalen sărind pe cal cu o indiferență de felină. Nu ar fi întâlnit niciodată o femeie de genul acesta la Paris.

Blanc îl sună pe Marius în timpul scurtei călătorii înapoi. Auzi piuitul unui robot telefonic. Lăsă un mesaj scuzându-se și îl rugă să vină la birou. Nu putea decât să spere că Tonon își va verifica mesageria vocală la un moment dat în timpul zilei. Când intră în secția de jandarmerie, brigadierul de serviciu nu-l privi în ochi.

În clădire dăinuia o liniște ieșită din comun, în același timp Blanc simți aproape fizic o tensiune în aer, ca într-o criptă în care stă la pândă o fantomă. Pe holul de la primul etaj toate ușile biroului erau închise, cu excepția camerei în care se instalase *madame* Vialaron-Allègre. În mod surprinzător, se simțea încântat s-o vadă pe judecătoarea de instrucție pe neașteptate în weekend, se apropie și-și băgă capul pe ușă.

— Sunteți prea curios de-o să vă fie rău, *mon capitaine*.

Secretarul de stat.

Blanc s-ar fi luat singur în șuturi de furie.

— Mă așteptam să o văd pe *Madame le Juge* în biroul ei, spuse el cu blândețe.

— Soția mea taie trandafirii din grădina noastră. Îi place să decapiteze flori frumoase.

Căpitanul nu știa ce să răspundă la o astfel de remarcă, se uită doar la persoana de vizavi și tăcu.

— Acum, că sunteți aici, așezați-vă, continuă Vialaron-Allègre.

Blanc luă loc și simți că se află pe partea greșită a mesei de interogare.

— Eu și soția i-am făcut aseară o vizită prietenului nostru, Marcel. Nu l-am putut consola.

— Primarul Lafont?

„Totul merge în direcția greșită”, se gândi Blanc alarmat.

— El face parte din familie, ca să zic așa. Și este un prieten de partid.

Vialaron-Allègre urmări să vadă efectul cuvintelor sale. Nu prea părea mulțumit.

— În curând vor fi alegeri. Marcel este puțin îngrijorat. Griji complet nefondate, cred, dar așa e Marcel: un om precaut care se teme întotdeauna de ceea ce e mai rău. Eu voi face tot posibilul pentru a preveni ca acest lucru îngrozitor să se întâmple. Cel puțin atât pot face ca prieten, într-o astfel de situație.

— Monsieur Lafont se poate considera norocos să aibă un astfel de prieten.

Pleoapele secretarului de stat tremurară o clipă, după care acesta zâmbi rece.

— Știți cu siguranță că ridicarea unei mediateci ar îmbunătăți semnificativ perspectivele electorale ale lui Marcel.

— Primarul a transmis acest lucru fără niciun dubiu.

— *Bon*. Din păcate, din cauza unui accident tragic, chiar omul care trebuia să înființeze această mediatecă a fost scos din peisaj. Marcel trebuie acum să găsească rapid un înlocuitor. Și asta în mijlocul verii și la începutul campaniei electorale. Ca să nu mai vorbim de faptul că sarcinile sale obișnuite îl țin suficient de ocupat.

— *Monsieur le Maire* nu-și ia concediu?

— În aceasta situație? Nu sunteți un om de politică, *mon capitaine*.

Secretarul de stat își drese glasul.

— Oricum, sper că Marcel nu trebuie, în cadrul acestei situații delicate, să piardă timp și energie pentru investigațiile inutile ale poliției.

— Cercetările noastre nu sunt niciodată inutile.

— De fapt, mă aștept ca Marcel să rămână neatins. Ne-am înțeles, *mon capitaine*?

— Absolut, *monsieur* Vialaron-Allègre.

Blanc se bucură când i se permise să părăsească biroul. Se întrebă dacă *Madame le Juge* bănuia că propriul soț blochează investigațiile poliției. Abia de stătuse pe scaun în biroul său cinci minute, când ușa se deschise și Tonon intră. Purta un tricou de la Olympique Marseille, al cărui albastru original se estompase într-un fel de turcoaz după prea multe ore de expunere la soare și prea multe cicluri de mașină de spălat. Mai purta niște pantaloni trei sferturi de culoare kaki cu buzunare laterale largi și încălțăminte de navigație cu tălpi rupte în călcâie. Părea că dormise îmbrăcat așa.

— Sper că ai un motiv bun să-mi faci asta într-o zi de duminică, mormăi el.

În mâna dreaptă ținea o pungă cu croasanți parfumați; punga subțire prinse o culoare întunecată de la grăsimea lor. Nu-i oferi niciun croasant colegului său.

— Rămâne de văzut dacă motivul este suficient de bun, mărturisi căpitanul.

Închise ușa biroului pe care Tonon o lăsase deschisă.

— Am fost vizitați, explică el, de către secretarul de stat.

— *Putain!* Încă un motiv ca să nu-mi fac apariția aici!

— Vialaron-Allègre vrea să-l lăsăm în pace pe Lafont. Eu, însă, aș vrea să-l iau la rost pe primar.

— N-ar fi trebuit să-mi verific rahatul de robot.

— Lafont miroase a bani murdari.

— Așa miros toți politicienii aici. Dar tu nu investighezi cazuri de corupție. Rezolvăm o crimă. Sau două crime, dacă cineva l-a lovit pe Fuligni peste cap pe iahtul său.

— Păi asta e! Ultimul mesaj text al antreprenorului a fost trimis către Lafont: *Totul va ieși la lumină. Va curge sânge până ce tot portul va fi inundat*.

Marius se gândi o clipă.

— Mesajul unui om care se descurcă mai bine cu mistria decât cu cuvintele.

— Amenințarea unui om care se simte la strâmtoare. Sau cel puțin un avertisment drastic. Ceva l-a îngrijorat pe Fuligni atât de mult, încât i-a scris un SMS lui Lafont. Ce va ieși la lumină? A amenințat Fuligni că va scoate el ceva la lumină? Sau se temea de asta? Oricum, la câteva ore după trimiterea acestui mesaj către primar, Flugni plutea mort în laguna Étang de Berre. Și primarul nostru apare imediat de după colț în barca lui cu motor.

— Poți să-i trimiți citație lui Lafont. Cel mai bine astăzi, când secretarul de stat este încă aici. Orașul Gadet va fi zdruncinat din temelii cum n-a fost niciodată. Și, la final, plutim ca niște norișori de cenușă peste Touloubre.

— Tocmai de aceea ți-am stricat duminica. Așa procedam la Paris: de îndată ce observi că o persoană foarte puternică intră în vizorul tău, trebuie să te coordonezi discret cu colegii tăi. Trebuie să fii atent.

— De aceea ai avut atât de mult succes.

Blanc ignoră ironia.

— Trebuie să ne ținem scai de Lafont, continuă el implorând. Numai că el nu trebuie să știe asta. Nimeni nu are voie să știe. Cel puțin nu acum. Săpăm pe ascuns până găsim o mină de aur.

— Este mai probabil să găsești rahat îngropat la Lafont.

— Ce au în comun Lafont și Fuligni? Ce secret îi leagă pe cei doi?

— Mediateca. Cei doi au construit jumătate din Caillouteaux. Noul proiect este cea mai bănoasă sarcină pe care Lafont i-a dat-o

vreodată pe sub mână prietenului său.

— Da, dar acesta este un proiect public. Oricine poate afla detaliile tranzacției dacă vrea: o comandă de opt milioane de euro pentru Fuligni. O clădire de prestigiu pentru Lafont, care îi dă siguranța că va fi reales. Poate că bugetul este puțin prea ridicat, poate că sincronizarea este puțin suspectă, dar întregul proiect este legal. Nu ar exista nici un motiv pentru care una dintre cele două părți implicate ar trebui să-i trimită celeilalte un SMS morbid.

— *Eh bien*?

— Așadar, trebuie să fi existat o altă poveste între Lafont și Fuligni. Poate ceva în port, la urma urmei, amândoi au o barcă în Saint-César. Sau poate un alt proiect de construcție? Precum renovarea primăriei, când Lafont a înșfăcat toate antichitățile publice? Sau poate o altă afacere? Fuligni nu ratează nicio ocazie. Nici soția lui nu duce lipsă de distracții. Poate că nu doar o secretară romăncă și un arhitect văduv au dansat în acest cerc, ci și un primar? Sau soția lui?

Tonon îi aruncă o privire compătimitoare și începu să tasteze pe computer.

— *Voilà*, anunță în cele din urmă. Carole Lafont.

Blanc văzu un articol mai vechi din ediția online a ziarului *La Provence* despre o serbare la școala primară din Caillouteaux. Într-o fotografie apărea soția primarului alături de niște copii zâmbitori și două tinere profesoare cu priviri dezorientate. *Madame* Lafont era o matroană în vârstă de cincizeci și cinci de ani, cu părul cenușiu prins, cu obraji cărnoși și sâni imenși.

— Nu e tocmai tipul lui Fuligni, dacă e să vorbesc cu atenție, mormăi Tonon.

— Nu e o doamnă cu care vrei să ai probleme, replică Blanc, care nu voia să se lase descurajat. Poate că Lafont s-a folosit de niște servicii ale secretarei romănce a lui Fuligni. Fuligni a tolerat acest lucru pentru a nu-și pune în pericol sarcinile de lucru. Dar, la un moment dat, devine prea mult pentru el. Amenință să-i divulge aventura lui Lafont soției acestuia, după care primarul, pentru a evita un scandal, vine pe iaht seara și…

— Poți trimite scenarii la televizor cu povestea asta. Fuligni a fost prea vanitos pentru a-și împărți tânăra amantă cu încă

cineva. Și Lafont poate avea multe defecte, dar nici măcar cei mai înverșunați adversari politici ai săi nu au afirmat în ultimii treizeci de ani că aleargă după fustele altor femei.

Blanc se uita în continuare la fotografie. Ceva din fotografie îl alarmă, dar nu putea să-și dea seama ce anume: Carole Lafont? O doamnă opulentă în costum gri, cu o eșarfă de culoare roșu aprins și un zâmbet simpatic. Profesoarele intimidate și copiii? Examină cu atenție fiecare chip. Nu-i văzuse niciodată. Ce se putea observa la clădirea școlii? Un perete galben tencuit, cu o placă de bronz a cărei inscripție era ilizibilă în fotografie. O poartă din fier forjat deschisă, în fundal o parcare cu un Peugeot 106 boțit, un Mini roșu, o camionetă albă de transport. Ramura cu frunze a unui copac care intra în imagine din partea dreaptă, probabil un platan. O bucată de cer de un albastru profund. Blanc mări fotografia până când tot ecranul se umplu de pixeli monstruoși. Plăcuța era încă ilizibilă. Se uită la fețele tuturor, la mâini, chiar și la pantofi. Totul inofensiv, normal, nimic care să atragă atenția. Blanc ridică din umeri resemnat și închise fotografia printr-un click.

— Șeful știe despre cercetările tale? dori să știe Tonon, care îl privise tot timpul cu plictiseală, timp în care își mâncase ultimul croasant.

— Am vorbit cu Nkoulou la telefon. Dar părea să aibă alte griji. Ar fi bine să nu-l deranjăm cu asta.

— Măcar aici suntem de aceeași părere.

De-afară se auzi un motor duduind, zgomotul crescu în intensitate când cineva apăsă pedala de accelerație și apoi motorul se-necă. Blanc se duse la fereastră: o motocicletă se mișca în fața jandarmeriei, rezervor roșu tipic de Ferrari, ghidon mic, jante vechi din sârmă. Două siluete în costume de piele neagră, căști integrale, vizoare întunecate, păreau personaje din filmul *Survivor*. Șoferul își scoase casca și își scutură părul lung și castaniu în vânt. Fabienne. În spatele ei, o stătea o femeie înaltă și subțire care își dădu și ea casca jos. Părul ei era blond și ras.

— Așa ar trebui să arate o lesbiană, murmură Marius, care venise lângă colegul său.

— Ar trebui să i-o spui în față.

— Ca să-mi spargă fața? Garantat face karate sau alte arte

marțiale sângeroase.

— Te pricepi la femei.

— Cel puțin la fel de bine ca tine.

Fabienne ajunse la ei câteva clipe mai târziu.

— Roxane Chelle, zise ea, făcându-le cunoștință cu prietena ei.

Avea ochii de culoarea unei piscine și un maxilar precum *Gânditorul* lui Rodin. Nu-i salută pe bărbați cu un sărut pe obraz, așa cum făcu Fabienne, ci le strânse mâinile atât de puternic, încât Blanc suspectă că Marius ar putea avea dreptate.

— Să mergem la computerul din biroul meu, zise colega lor. Este mai rapid decât televizoarele astea mici și vechi pe care le aveți voi.

Puțin jenată, îi explică lui Tonon, care o urmă confuz pe hol, că în noaptea precedentă se ocupase de vechile jafuri de mașini în care fusese implicat Moréas.

Marius se făcu palid.

— Ce înseamnă asta? Crezi că poți faci progrese în cazul ăsta nenorocit dacă navighezi un pic pe internet înainte să te duci la discotecă?

— Ai făcut tot ce ai putut, interveni Blanc, liniștindu-l. Dar, uneori, o privire din afară ajută la depistarea unor noi contexte.

— Sună de parcă aș sta întins pe canapea la psihiatru.

— Dezumflați-vă ego-urile, spuse Fabienne conciliant.

Prietena ei zâmbi batjocoritor, iar Tonon părea atât de intimidat, că renunță să mai dea un răspuns.

— Mai bine aruncați o privire la asta, continuă colega lor, arătând spre monitor. Turista care a fost atunci lovită cu mașina și ucisă era cetățean german: Claudia Meier. Poți verifica asta chiar și în vechile articole din ziare. Am fost naivă și la început am căutat numele pe Google. Dar jumătate din toate femeile de pe partea cealaltă a Rinului par să aibă acest nume.

— Oricum nu contează, mârâi Tonon. Turista a murit într-o vreme în care internetul nu exista cu adevărat.

— Internetul absoarbe trecutul. Când am constatat că obțin un milion de accesări atunci când caut pe Google numele „Claudia Meier”, condusă de un impuls modest de ingeniozitate, am introdus pur și simplu și numele „Lukas Rheinbach” în motorul de căutare. Amândoi sunt germani, nu-i așa? Și pictorul s-a

interesat de accidente, nu-i așa? *Voilà*, dintr-odată apar doar câteva rezultate, majoritatea sunt de doi bani. Dar ajungi și aici: aceasta este o pagină în care poți să-ți cauți foștii colegi de școală. Pui online fotografii vechi din școală. Ca de exemplu aceasta.

Făcu imaginea mai mare.

— Iată o fotografie a clasei absolvenților de liceu de la o școală din apropiere de Köln.

Blanc văzu în jur de o sută de tineri, femei și bărbați, îmbrăcați într-un stil de care își amintea vag; toate persoanele stăteau aliniate în fața unei clădiri urâte din beton. Avu nevoie de doar câteva clipe până când îl recunoscu în fotografie pe pictorul german, pe vremea când avea douăzeci de ani. Sub imagine se afla o listă de nume și acolo era și numele „Claudia Meier", a opta persoană din stânga. Blanc numără persoanele: o fată drăguță cu părul lung, blond închis, care strălucea în fotografie. Stătea chiar lângă Lukas Rheinbach. Avea brațul în jurul umărului ei.

— *Putain*, înjură Tonon.

— Ar trebui să ne mai uităm o dată cu atenție asupra vechilor dosare de anchetă ale jafurilor auto, murmură Blanc, simțindu-se inconfortabil.

— Sunt toate aici, răspunse încet colegul său, arătând spre un dulap de dosare din colț. Mereu îmi sunt la îndemână.

Câteva momente mai târziu răsfoiau pagini îngălbenite: rapoarte ale ofițerilor de poliție și ale medicilor legiști, încă dactilografiate pe mașini de scris. Fotografii alb-negru. Fișe cu amprente. Schițe de la locul crimei. Fotografii ale victimei: o fotografie de pașaport, fotografii de la locul crimei, documentații de pe masa de autopsie din spitalul din Salon. O serie de hârtii care documentau cu o logică de coșmar transformarea unei femei drăguțe într-o masă de carne și oase. Blanc luă dosarul care conținea copia pașaportului și îl ținu lângă monitorul computerului, deși acest lucru nu mai era necesar: victima era leită fata pe care Lukas Rheinbach o ținea de mijloc în fotografie.

Căpitanul răsfoi în continuare: Lukas Rheinbach se aflase și el în mașina care fusese jefuită, un 2CV de modă veche cu numere germane de înmatriculare. Existau, de asemenea, și o copie a pașaportului său, detalii despre adresa sa, profesia sa („student la Facultatea de Artă"), ultima sa adresă în Franța: un hotel în

Bonnieux, el și Claudia Meier închiriaseră împreună o cameră. Rheinbach fusese audiat în calitate de martor, după care nu mai apărea în niciun document.

— Îmi datorezi o explicație, Marius, spuse în cele din urmă Blanc. Se presupune că l-ai vânat pe criminalul Charles Moréas timp de douăzeci de ani. Dar când ne prezentăm la fostul prieten al victimei și la singurul martor al faptei, nu spui niciun cuvânt. Sincer să fiu, nu părea că l-ai mai văzut vreodată pe *monsieur* Rheinbach sau că i-ai mai auzit numele vreodată.

— Nu eram acolo când martorul a fost audiat. Nu mi-a pasat. Era doar un turist străin. Știam cine comisese crima. Voiam doar să-l prind pe acest Moréas. *Mon Dieu*, am văzut-o pe fată moartă pe stradă!

Tonon nu se uită la el, ci mergea prin birou.

— Numele tău nu apare în acte. Nu ți s-a ordonat să te implici în anchetă, constată Blanc.

Spuse acest lucru într-un mod foarte prietenos, însă nu putea duce pe nimeni în eroare, nici măcar pe prietena lui Souillard, care nu era polițistă: discuția se transformă acum într-un interogatoriu.

Tonon își trecu mâna peste ochi.

— *Putain*, înjură el încet, nu scap niciodată de chestia asta?

Trase adânc aer în piept și îl privi în cele din urmă pe Blanc.

— Tocmai fusesem suspendat din funcție, mărturisi el obosit. Am primit ordin să mă deplasez la locul crimei în acea noapte. Cineva sunase la poliție de la o fermă, un șofer de camion de cursă lungă, cred, care trecuse pe-acolo. Am mers rapid acolo cu câțiva colegi și am văzut mai întâi femeia decedată. Apoi, mașina avariată a tâlharilor. Unii dintre ei fugiseră, însă câțiva indivizi erau încă acolo. Băieții aceștia erau buimăciți, dar au opus rezistență. Era întuneric. Nimeni nu știa exact ce s-a întâmplase, de fapt. Un alt accident? Un jaf? M-am apropiat de mașină cu oamenii mei. Dintr-odată s-a tras cu arma. Ei bine…, ezită căutând cuvintele potrivite. Am tras și noi. Adică: eu am tras cu arma. Băusem deja unul sau două pahare de vin rozé. Era cât pe ce să-l nimeresc pe unul dintre colegii mei. Ca să fiu mai precis: l-am nimerit. Doar o rană superficială, din fericire. Ceilalți colegi i-au doborât pe indivizi, au asigurat locul crimei, procedura standard.

Am fost tras deoparte și suspendat temporar din serviciu în acea noapte. Mi s-a permis să mă prezint la jandarmerie doar câteva săptămâni mai târziu când chestiunea fusese dată uitării. Nu a existat nicio anchetă oficială împotriva mea. Dar pentru tot restul vieții mele voi rămâne locotenent și voi sta aici în cătunul acesta, unde mi se dau doar cazuri în care pot cauza cât mai puține daune. Dar când colegii mei încetară să se mai ocupe de jafurile de mașini pentru că nimeni nu făcuse niciun progres, am înșfăcat dosarele ca să nu mucegăiască. Nu m-am uitat niciodată înăuntru. Dar am continuat să-l vânez pe acest Moréas. Colegii mei mă lasă să fac asta, sunt fericiți când nu au de-a face cu mine. *Voilà*, ăsta e un fel de hobby de-al meu.

— Dar *monsieur* Rheinbach nu ți-a atras niciodată atenția de-a lungul anilor?

— Acest lucru nu m-a interesat deloc! zise Tonon scărpinându-se în cap. Moréas era făptașul, nu? Dar pe baza vechii anchete nu a fost țintuit, nu? Așa că am ales o altă cale: am vrut să-i înscenez individului ăstuia o altă crimă, oricare-ar fi, nu contează care. *Putain*, tipul trebuie să fi fost ocupat cu o grămadă de afaceri necurate! La un moment dat, speram că îl voi prinde eu cu ceva, cu orice, indiferent ce anume. Principalul scop era să îl bag la închisoare pentru totdeauna. Am lăsat dosarele pur și simplu aici, astfel încât să le pot scoate la iveală la momentul potrivit. Dacă l-aș fi prins pe Moréas cu ceva, aș fi prezentat judecătorului și vechea poveste. L-am avut pe individul acesta în vizor de ani de zile și mi-am notat fiecare mic detaliu. Rahatul de tatuaj. Medalionul cu cobra. Casa dărăpănată din pădure. Amenințările sale aruncate oamenilor nevinovați care se plimbau. Chiar și depășirea vitezei regulamentare cu motocicleta sa avariată e un fapt ridicol. Am vrut să-l prind pe nenorocitul ăsta!

— Dar…

— Lasă-o moartă, Roger, îl întrerupse cu blândețe Fabienne. Nu are rost să răscolești întâmplări uitate. În sfârșit, avem o pistă în prezentul caz. Asta contează. Lasă-l pe Marius în pace.

Blanc se uită îndelung la fotografiile alb-negru ale Claudiei Meier. Pozele vechi. Pozele noi. În cele din urmă dădu din cap.

— Deci *monsieur* Rheinbach, mormăi el.

— Ne ocupăm de el chiar acum? întrebă Fabienne.

El auzi că ea era dezamăgită fiindcă trebuia să-l interogheze pe pictor până la urmă, victima ideală, străinul, de care nimănui nu-i păsa.

— Poți tăia curbele cu prietena ta, răspunse Blanc. Nu vom trimite citație nimănui în acest weekend.

Cu o aplecare a capului arătă spre hol.

— Nu atât timp cât avem aici un musafir de la Paris.

— Lui Vialaron-Allègre nu-i pasă pe cine interogăm, replică ea.

— Lui nu-i pasă de nimic. E așa de liniște în secția de jandarmerie, încât va observa dacă îl aducem aici pe *monsieur* Rheinbach. Se va amesteca în chestiune, va dori să știe pe cine interogăm și de ce. Secretarul de stat vrea să-i facă o favoare lui Lafont, colegul său de partid. Dacă îl prezentăm pe pictorul german ca suspect, secretarul va insista asupra arestării sale. Pentru primar, enervantul caz de crimă cu Kalașnikovul este rezolvat, rivalul său din FN are un subiect mai puțin de dezbătut. În plus, nu-i mai respirăm în ceafă. Nkoulou va fi fericit dacă secretarul de stat este fericit. Cazul ar fi închis. Deocamdată nu este încă.

— Dacă individul ăsta corupt va săpa în vechiul caz de crimă comis de Moréas, s-ar putea să afle că am dat-o-n bară la vremea respectivă, adăugă Tonon posomorât. Cariera mea e de multă vreme în pom, dar cel puțin am fost lăsat să mă ofilesc în Midi. Totuși, dacă secretarul de stat află despre vechia *connerie*, mă poate transfera. Și doar pentru a-i face o favoare lui Nkoulou.

— Deci, acum mergem cu toții acasă și așteptăm ca secretarul de stat să se întoarcă la Paris. Ne vedem luni, hotărî Blanc.

Blanc își petrecu restul duminicii târând din casă cele câteva piese de mobilier de la primul etaj și apoi se năpusti asupra pereților. Zgârie și frecă straturile de vopsea veche în ulei și tapetele care erau chiar mai vechi, decoji interiorul clădirii până ce ajunse la ziduri: pietre mari, oarecum sfărâmicioase, galbene, albe, gri, îmbinări umplute cu mortar de culoare ocru. Jumătate din sculele sale cumpărate la un preț substanțial erau fie prea mari, fie prea mici, cealaltă jumătate era complet inutilă și oricum nu cumpărase cele mai importante materiale. Dar la un moment termină totuși, acoperit de sudoare, cu durere în umeri.

„Arată bine”, își spuse. A fost primul gând conștient pe care-l avuse în ultimele câteva ore, lucrase ca într-o frenezie, complet devotat renovării. Corvoadă și zen.

Doar după ce făcu un duș, îmbrăcat doar în chiloți, ghemuit pe partea de sud a casei sale, unde pereții îl protejau de mistral, după ce bău un pahar de rozé și după ce privi rândunelele călărind rafalele de vânt pe cerul înalt, își îngădui să se gândească din nou la dimineața trecută. „Așadar, *monsieur* Rheinbach.” Cumva se opuse gândului de a-l aresta pe pictorul german. Dar prea multe lucruri se potrivesc, la naiba: Rheinbach avea puțin noroc cu femeile, această Claudia Meier a fost poate nu doar o simplă aventură din tinerețe, ci dragostea vieții sale. Individul care o avea pe conștiință trăia în apropiere de el, nestânjenit, deși se comporta ca un bădăran. Oare știa Rheinbach din start că Moréas fusese suspectat? Numele său nu fusese menționat niciodată în ziar. Însă Rheinbach fusese acolo atunci, fusese audiat ca martor, poate chiar văzuse ceva în acea noapte fatidică. Nu se interesase oare la redacția ziarului *La Provence* despre vechea crimă? Și de ce a stat atât de mult în arhivele Caillouteaux? Știa cine este Moréas.

Atunci Blanc își aminti mărturia fermierului care fusese la groapa de gunoi în amiaza zilei când crima a fost comisă. El menționase în treacăt că o mică mașină roșie parcase acolo. Rheinbach mergea cu un Clio de culoare bordo. „Va trebui să ne explici multe, artistule”, mormăi Blanc. „În caz contrar va trebui să-ți pictezi imaginile de puzzle din memorie pentru următorii câțiva ani.”

Și totuși…

Le Bruchec. Lafont. SMS-ul lui Fuligni. Ciudata moarte a lui Fuligni. Nu exista oare nicio legătură cu moartea lui Moréas? Mistralul nu era singurul lucru care îl neliniștea: Blanc trecuse cu vederea peste ceva decisiv, simțea asta. Ar fi vrut să se consulte cu cineva acum. Obișnuise să-i spună lui Geneviève despre investigațiile sale atunci când nu mai putea avansa. Nu era voie așa ceva, dar ce rost are? Ea nu vorbea prea mult. De fapt, Blanc bănuia acum că ea nici măcar nu-l ascultase în toți acești ani. În fine. Îi făcuse bine să vorbească despre astfel de lucruri. Își putea face ordine în gândurile sale și apoi se simțea mai ordonat în

spirit. Și de multe ori îi veneau idei noi.

Dar acum? Ar trebui să o sune pe Fabienne? Era amabilă și gândea repede. Dar era încă atât de tânără și plină de sete de viață. Avea dreptul să se distreze în weekend și să nu trebuiască să asculte poveștile unui coleg care fusese transferat cu forța. Marius? El trebuia să lupte împotriva propriilor demoni, avea nevoie de orice, cu excepția îndoielilor și întrebărilor lui Blanc. Și, în plus, nu reuși aproape deloc să reducă la tăcere o voce joasă, urâtă, care îi șoptea undeva în cap: și dacă totuși a fost Tonon? Un polițai care, după douăzeci de ani de investigații frustrante, apucă un Kalașnikov confiscat de jandarmerie și îl ucide pe individul care i-a distrus cariera? Un polițai căruia i s-a ars siguranța la un moment dat. Tonon nu conduce o mașină roșie, ci una albă. Nimeni nu-l văzuse la groapa de gunoi, nu existau alte dovezi în direcția lui și cu siguranță nu era nimic care să-l fi putut conecta cu moartea lui Fuligni. Și totuși…

Blanc se disprețui pentru simplul motiv că-și suspecta colegul, dar nu avea altă opțiune decât să accepte că nu se poate încrede sută la sută în Marius.

Nu se culcă până când nu goli sticla. Nu se simțea beat, doar obosit și abătut. Deodată își aminti de cineva cu care ar fi vrut să vorbească: judecătoarea de instrucție. *Madame* Vialaron-Allègre l-ar fi ascultat, l-ar fi înțeles, cu mintea ei ascuțită ar fi făcut ordine printre reflecțiile sale confuze. Dintr-odată, îi auzi vocea în ureche, fața ei îi apăru în fața ochilor, își aminti de zâmbetul scurt pe care i-l oferise. Blanc adormi gândindu-se la acea femeie despre care nu știa dacă îl va ajuta sau dacă va deveni la un moment dat o amenințare pentru el.

1. Bineînțeles (în orig., în fr.) (n.t.).

Un artist fără alibi

Luni dimineață. Mistralul încă scutura obloanele. Blanc fusese atât de epuizat noaptea trecută, încât cărase înapoi în casă doar cele mai esențiale piese de mobilier. Acum vântul răsturnase două scaune. Și o față de masă veche atârna ca o velă zdrențuită într-un platan de pe malul celălalt al râului Touloubre. Ridică din umeri. O să-și cumpere alta nouă de la piață. Cândva.

La secția de jandarmerie, majoritatea ofițerilor erau nedormiți din cauza mistralului care bătuse mai mult de trei zile și erau într-o dispoziție atât de proastă, ca și cum Olympique Marseille ar fi pierdut acasă împotriva lui Paris Saint-Germain. Cel puțin secretarul de stat dispăruse. Soția lui lucra în biroul ei. Blanc ar fi vrut să o informeze despre ceea ce aflase duminică. Dar ea vorbea la telefon când îi bătu la ușă și când intră în birou. Ea notă ceva pe o bucată de hârtie pe care i-o împinse peste masă în timp ce-l asculta pe interlocutorul de la telefon: *Programare urgentă la Aix. Voi avea timp în această după-amiază*. Scrisul ei de mână era mare și extravagant, cu litere cu bucle largi, ca o scrisoare renascentistă. El se simți dezamăgit, își plecă ușor capul ca să-și ia rămas-bun și închise cu grijă ușa biroului în spatele lui, însă luase bucata de hârtie cu el.

Nkoulou lucra alături, rece și corect, ca întotdeauna. Comandantul salută cu o mână pe frunte, dar nu rosti niciun cuvânt. De parcă apelul telefonic din weekend, vocea vulgară feminină și accesul lui de furie nu existaseră deloc. Blanc se simți ușurat, dar rămase precaut. Câteva minute mai târziu sosi Fabienne Souillard. Purta o uniformă proaspăt apretată cu amidon și părea cu zece ani mai în vârstă și cu zece centimetri mai înaltă. Blanc privi scurt spre tocul pistolului și-apoi își

întoarse repede privirea. „Sper să nu-și piardă cumpătul”, se gândi el. A fost nevoie să-l aștepte aproape o jumătate de oră pe Tonon. Când ajunse în sfârșit, arăta groaznic. Vene mici îi izbucniseră în ochi și formaseră o pânză roșiatică peste cornee. Nu era bărbierit, uniforma îi era la fel de șifonată ca fața. Cel puțin tocul său de pistol era gol.

— Să-l vizităm pe pictor, spuse Blanc, luându-și cheile mașinii în mână.

Nkoulou se uită după ei prin ușa deschisă a biroului, dar tot nu rosti niciun cuvânt.

— M-am gândit eu că vă veți întoarce, zise Rheinbach obosit, în timp ce le deschidea ușa.

Blanc se simți ușurat că bărbatul nu le făcea probleme. Scoase fotografia veche pe care i-o imprimase Fabienne.

— Aș dori să aud o poveste din tinerețea dumneavoastră, replică el.

— Nu este o poveste fericită.

Artistul îi invită în casă și le puse niște scaune la dispoziție. Părea speriat și, în același timp, oarecum ușurat să poată spune în sfârșit această poveste.

— În fiecare vară, părinții mei ne duceau la un camping lângă Saintes-Maries-de-la-Mer. Amintirile de-acolo rămân toată viața. În orice caz, am iubit întotdeauna sudul Franței, chiar înainte să știu că vreau să devin pictor. Și chiar înainte să o cunosc pe Claudia. Iubire de școlar. După absolvirea liceului, am început amândoi facultatea. În pauza semestrială, am mers prin Provence cu mașina mea veche pentru a picta. Presupun că știți deja cum s-a încheiat această vacanță.

Se uită pe fereastră.

— Știați cine v-a făcut asta? îl întrebă Fabienne.

Rheinbach clătină din cap.

— Bărbații erau mascați. Mai târziu am depus declarația. După aceea au venit părinții mei să mă ia și am rezolvat formalitățile.

— Formalități?

— Pentru transportarea cadavrului în Germania.

Toată lumea tăcu o vreme până când Blanc își drese vocea.

— Este uimitor că v-ați întors în Provence. După o astfel de

experiență.

Pictorul zâmbi obosit.

— Și prietenii mei mi-au spus asta atunci. De mulți ani nu mai fusesem în Midi. Mi-am terminat studiile, m-am căsătorit, mi-am croit un drum ca artist independent și am încercat să uit această poveste veche. Dar căsnicia mea s-a destrămat rapid, cariera mea a eșuat și mai repede. Așa că, la un moment dat, m-am mutat aici, unde măcar pot să răzbat ca artist utilitar de rangul doi. Mai bine decât să fii taximetrist în Köln.

— Și încercați să ne convingeți că este o coincidență că ați ajuns să locuiți tocmai lângă Charles Moréas?

Rheinbach ridică mâinile.

— Nu vreau să vă conving de nimic. Am cumpărat această casă dărăpănată pentru că era singura casă suficient de ieftină încât să mi-o permit. La un moment dat mi-am dat seama că vecinul meu nu era tocmai genul de om pe care să-l inviți la cină, dar numele lui nu însemna nimic pentru mine. Așa a fost situația ani de zile. Până când celălalt vecin al meu, arhitectul, a venit de curând la mine.

— Le Bruchec a fost la dumneavoastră acasă?

— Ne vedeam din când în când și ne salutam. Dar trăiam amândoi în lumi diferite, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Câștigă într-o oră cât câștig eu într-o lună. Așa că am fost ușor surprins când a bătut la ușa mea acum câteva săptămâni.

— După moartea soției sale?

— Da. Își făcea griji că vecinul nostru comun ar putea să-i spargă casa. Mi-a spus că umbla în jurul casei sale. M-a întrebat dacă pot să fiu cu ochii pe proprietatea lui din când în când. Și dacă nu cumva ar trebui să mergem împreună la jandarmerie ca să depunem o plângere. Nu am vrut să mă amestec și i-am dat un pretext. Dar apoi Le Bruchec a spus că vrea „să-l vadă pe acest tâlhar, Moréas, în închisoare". Într-un fel, legătura întâmplătoare dintre cuvintele „tâlhar" și „Moréas" m-a alarmat inconștient fără ca eu să pot spune de ce. Probabil că auzisem numele „Moréas" o dată, în timpul interogatoriului de acum douăzeci de ani, și îl uitasem la scurt timp după aceea. Apoi arhitectul mi-a relatat vechile povești despre Moréas. Zvonurile despre jafuri. De frică, mi s-a făcut rău și a trebuit să-l conving mai mult sau mai puțin

grosolan pe Le Bruchec să plece. După aceea, nu mi-a mai vorbit niciodată despre Moréas. Dar am început să cercetez.

— În arhivele primăriei. La echipa de redacție *La Provence*.

— Nu se poate spune că cineva a fost foarte vorbăreț acolo. Dar am aflat totuși câteva lucruri. Suficient în orice caz pentru a pune povestea cap la cap.

— Ați găsit piesele lipsă ale puzzle-ului.

Rheinbach se strâmbă.

— În orice caz, la un moment dat stăteam aici, unde stau și acum, și știam că, printr-o coincidență teribilă, criminalul Claudiei trăia la doar câteva sute de metri distanță, complet nederanjat. Nici măcar nu se ascunde, m-am gândit, și cu siguranță nu-l apasă conștiința. Aleargă pe aici, țipă la toți oamenii și se comportă ca un bătăuș. Poate chiar a uitat complet de moartea Claudiei. Dar eu, eu nu am uitat niciodată acest lucru!

— Și atunci l-ați omorât.

Pictorul trase aer în piept ca și când cineva l-ar fi lovit în stomac.

— Au fost momente când mi-ar fi plăcut să fac asta. Dar nu am fost eu.

— Unde ați fost duminică, în ziua de 30 iunie?

Rheinbach scutură din cap resemnat.

— E clar că vă gândiți la asta. Am vrut în cele din urmă să vorbesc cu Moréas despre toate. Am vrut să-l pun față în față cu chestia asta. Să-mi spună măcar în față că a ucis-o pe Claudia.

Râse amar.

— Ce naiv am fost! Pe drumul dintre cele două alei ale noastre, individul trecu pe lângă mine pe motocicletă ca și cum ar fi fost un tunet. M-am întors și l-am urmărit ca într-un film. Cu excepția faptului că Moréas era pe o motocicletă bună de dat la fier vechi și eu într-un Clio care abia de mai mergea la cât de vechi era. Nu era chiar atitudine de Steve McQueen. Toată povestea s-a încheiat la groapa de gunoi de pe autostradă. Am oprit în locul de parcare, chiar în spatele drumului spre autostradă, iar Moréas a condus până la unul dintre containere. Nici măcar nu știa că îl urmărisem. Am stat la volan o oră sau mai mult și nu știam ce să fac. Cât de absurd a fost totul, individul acesta și cu mine, în căldura amiezii, la o groapă de gunoi împuțită. Ce trebuia oare să

fac? Eram aproape gata să plec cu mașina de-acolo pe ascuns. Apoi, brusc, Le Bruchec a urcat în marele său vehicul de teren cu o remorcă plină de moloz. El și Moréas au vorbit între ei. Ce anume au vorbit nu am putut înțelege. Dar nu a fost o discuție foarte prietenoasă. A fost ca o piesă de teatru nebună.

— Cei doi s-au certat multă vreme?

— Poate câteva minute. Nu știu exact. Le Bruchec și-a descărcat resturile și apoi a plecat de-acolo cu mașina în trombă.

— V-a observat vreunul dintre ei?

— Nu cred.

— Și apoi?

— Apoi mi-am luat inima-n dinți, am ieșit din mașină și m-am dus direct la Moréas.

Rheinbach închise ochii. Blanc își dădu seama că era atât de rușinat, încât nu a vrut să se uite la niciunul dintre polițai.

— Individul a rânjit la mine ca un bădăran, continuă Rheinbach în șoaptă. Știa exact cine sunt. Știa de-a lungul anilor că eu sunt cel pe care el și tovarășii lui l-au scos din mașină cu forța împreună cu Claudia. Și a văzut că în sfârșit știam și eu. Și doar a râs.

Inspiră adânc.

— De fapt, am vrut să vorbesc cu el. Am vrut să-l dojenesc, să-l privesc în ochi. Să-l zdrobesc moral, mă-nțelegeți? Am crezut că se va zvârcoli, că se va rușina, că va nega totul. Ce idiot am fost. Nu i-a fost rușine de nimic, doar a râs de mine.

— Moréas era bolnav mintal, spuse Tonon cu compasiune. Îi făcea plăcere să facă astfel de lucruri.

Pictorul zâmbi dureros.

— Oricum, nu am putut scoate un sunet. Pur și simplu am stat în fața acestui individ și m-am uitat la el, iar el se uita înapoi la mine și, la un moment dat, a trebuit chiar să mă uit în altă parte. M-am întors și am vrut să mă întorc la mașină. M-am simțit mai rău ca niciodată în viața mea, nici măcar după noaptea aceea de acum douăzeci de ani. Deodată, m-a cuprins o furie nebună. Nu am putut să mă mai gândesc la nimic.

Tăcu.

În acel moment, Blanc știa că *monsieur* Rheinbach nu era ucigașul pe care-l căuta. Omul trist din fața lui spunea adevărul.

Nu ar atinge niciodată o armă și nu și-ar goli gloanțele din magazie și, cu siguranță, nu ar da foc unui cadavru.

— Ce s-a întâmplat după aceea? întrebă el obosit.

— Eram furios, mărturisi Rheinbach. M-am aplecat, am luat de pe jos prima piatră și am aruncat-o spre Moréas.

— L-ați nimerit?

— Da. Cred că nu se aștepta să opun rezistență.

— L-ați lovit în cap? A leșinat?

— Nu, nu. Cred că în șold. A țipat și a înjurat, dar trebuie să fi văzut stele pentru că nu m-a atacat imediat. S-a clătinat, apoi chiar a căzut.

Blanc își aminti ce îi raportase doctorul Thezan: fostul accident de motocicletă, articulația artificială a șoldului. Lovitura trebuie să-i fi provocat lui Moréas o durere îngrozitoare.

— Nu l-ați fi putut lovi mai bine, mormăi el.

— Presupun că asta mi-a salvat viața. Moréas era teribil de furios și m-a amenințat în timp ce se zvârcolea pe jos. Dar era prea afectat ca să mă atace. Am fugit la mașină și am plecat de-acolo. Timp de o noapte m-am baricadat în casa mea și mă așteptam în fiecare minut ca Moréas să vină peste mine ca un monstru. A doua zi mi-am spus că nu are rost să aștept ca acest individ să mă prindă. Mi-am împachetat șevaletul și câteva vopsele pentru a picta în altă parte timp de câteva zile, astfel încât Moréas să nu mă găsească. După aceea ați venit dumneavoastră…

Blanc se uită prin fereastră spre cerul senin. Îl vor duce pe pictor la secția de jandarmerie pentru a consemna mărturia lui. Nkoulou va insista ca bărbatul să fie arestat preventiv. Ceea ce germanul tocmai spusese putea fi înțeles și ca o jumătate de adevăr. Trebuia doar să scoți cealaltă jumătate de la el. Șeful lor nu le va permite să-l trimită pe Rheinbach înapoi acasă. Nu cât timp politicienii pun atât de multă presiune pe el. În cazul în care comandantul l-ar prezenta pe pictor ca suspect, niciun secretar de stat sau primar nu s-ar plânge de asta.

— Monsieur Rheinbach, spuse el resemnat, vă rog să veniți cu noi.

Câteva ore mai târziu rezolvaseră toate formalitățile. Un pictor

de puzzle-uri străin stătea acum în singura celulă a secției de jandarmerie din Gadet, unde, în mod normal, doar bețivii dormeau în stare de delir sau hoții proaspăt prinși așteptau să fie transferați la Aix-en-Provence sau la Marsilia. Dacă Rheinbach ar fi într-un final prins de roțile morilor justiției, atunci ar ajunge în curând la penitenciar. În cazul acesta Blanc nu l-ar mai vedea probabil niciodată, și-ar fi dovedit valoarea în primul său caz în Midi și cel puțin nu i-ar mai oferi lui *monsieur* Vialaron-Allègre vreun pretext pentru a continua să fie intrigant împotriva lui. Însă, în loc să închidă dosarul și să ia prânzul cu Marius și Fabienne sub platani, se-ngropă în biroul său până când aproape toți colegii săi plecară la restaurant. Apoi a mers alături la *Madame le Juge*.

Fuma și se uita întrebător la el din spatele unui voal de fum de țigară.

— *Mon capitaine,* toți polițiștii lui Gadet vă invidiază pentru reușită, doar dumneavoastră nu arătați ca un vânător după o împușcătură bine executată.

— Este foarte posibil ca potârnichea greșită să fi zburat în dreptul armei mele.

— Comandantul Nkoulou crede că acest caz este ca și închis. Părea foarte ușurat. El chiar v-a lăudat.

— Poate că lauda a fost un pic prematură.

— Vreți să mă rugați să nu pregătesc încă acest caz pentru a fi judecat.

— Acoperiți-mi spatele. Doar câteva zile. Vă rog.

Cu țigara ei îl invită să se așeze pe scaunul vizitatorului.

— Înțeleg acum de ce anumiți oameni din Paris preferă să vă vadă spatele.

Zâmbi, și Blanc își dădu seama apoi că *madame* Aveline Vialaron-Allègre îi spusese asta ca un compliment. În acel moment decise în cele din urmă să aibă încredere în ea.

— Să reconstituim evenimentele din ziua când Moréas a murit, continuă el. Duminică, 30 iunie: până în prezent nimeni nu știe cum și-a petrecut Moréas dimineața până la momentul amiezii. Poate că a stat singur în casa lui sau pe unul din loturile sale. Medicul legist a găsit ceva alcool în sânge. Este posibil să fi băut cu o zi înainte și să fi dormit până târziu. Situația devine

interesantă de la începutul amiezii: Moréas ajunge în portul Saint-César și stă pe barca lui o vreme. Antreprenorul în lucrări de construcții Pascal Fuligni vorbește cu el despre locul de acostare al bărcii și îi oferă cinci mii de euro pentru asta. Moréas râde de el, cei doi intră într-o altercație zgomotoasă. La scurt timp, Moréas pleacă de-acolo, Fuligni rămâne în port, cel puțin conform propriei declarații. Nu avem niciun martor pentru asta.

Se pare că Moréas merge direct din port spre groapa de gunoi. Pentru că la amiază sau la începutul după-amiezii ajunge acolo, lângă containerul pentru fier vechi. Probabil pentru a colecta obiecte utile pe care alții le aruncă acolo. Avem mai multe declarații care confirmă acest lucru, inclusiv cea a unui fermier care a adus moloz acolo. Apare Lucien Le Bruchec, vecinul care îl suspectează pe Moréas de spargere și planifică să depună o plângere, încă nu a depus-o totuși. Un schimb scurt și neprietenos de cuvinte, apoi arhitectul dispare din nou. Spune asta el însuși. Și asta susține și *monsieur* Rheinbach care a ajuns la groapa de gunoi în același timp cu Moréas. Fără să-l vadă nimeni, stă ghemuit în mașina lui roșie și mică și observă scena. Fermierul cu moloz a văzut și o mașină roșie și mică, chiar dacă nu era niciun pasager la bord. Noi am întrebat din nou despre acest aspect. Nu-și amintește să fi văzut pe nimeni.

Bon, acum există o confruntare între Rheinbach și Moréas, la începutul după-amiezii, la sfârșitul căreia se presupune că Moréas cade la pământ, înjură de durere, în timp ce artistul nostru aruncător de pietre pleacă de-acolo. Colegii de la criminalistică îi răstoarnă în prezent casa cu susul în jos. Au găsit multe imagini și culori, dar până acum nici cel mai mic indiciu al unui Kalașnikov din Marsilia din care să se fi tras recent. Cum ar fi trebuit ca domnul Rheinbach să pună mâna pe o astfel de armă? Pentru a fi în siguranță, i-am întrebat pe colegii din Marsilia dacă germanul a apărut vreodată pe radarul lor. Nimic. Cu excepția vechii sale mărturii, el nu apare în niciun dosar al poliției franceze. Am trimis o cerere colegilor mei germani. De asemenea, nimic. Pictorul este curat ca o călugăriță.

— Nu l-ați fi luat în custodie?

— Comandantul Nkoulou a insistat. Și el are dreptate într-un punct: după altercația cu Rheinbach, nu mai există nimeni care

să-l fi văzut pe Moréas în viață. Nu există martori, ceea ce nu este deosebit de surprinzător, pentru că cine stă la o groapă de gunoi într-o după-amiază fierbinte de duminică? Abia luni dimineața devreme, un șofer a descoperit cadavrul din care încă ieșea fum. Deci: cine mai este la groapa de gunoi după Rheinbach? Numai criminalul.

— Asta dacă nu cumva pictorul este făptașul.

Blanc își deschise carnețelul de notițe și începu să-l răsfoiască.

— Vineri, la cinci zile după crimă, antreprenorul în construcții Pascal Fuligni este găsit mort în laguna Étang de Berre. Nu există nicio legătură între el și Rheinbach.

— Nici între cele două decese nu există nicio legătură. Cel puțin oficial, îi aminti Aveline Vialaron-Allègre. Nu îl veți salva pe Rheinbach susținând că nu ar putea fi criminalul într-un alt caz nerezolvat care s-a soldat cu victime.

Blanc ezită o clipă. „Ai încredere în această femeie", își spuse. „Ce altceva ți-a mai rămas?"

— Mai este ceva…

Îi întinse peste birou foaia de hârtie pe care notase ultimul mesaj-text de la Fuligni: *Va curge sânge până ce tot portul va fi inundat*. Îi explică despre ce era vorba.

Judecătoarea de instrucție se uită lung la acest bilețel.

— L-ați întrebat pe Marcel despre asta? dori ea să știe în cele din urmă.

Își mai aprinse o țigară.

— De aceea nu l-am căutat încă pe prietenul dumneavoastră.

— Marcel este prietenul soțului meu. Un prieten de partid.

Blanc se lăsă pe spate. Ar fi vrut să se-nveselească, însă se forță să nu arate nicio emoție. „Ea îmi acoperă spatele", se gândi el, „chiar îmi acoperă spatele".

— Nu știu ce înseamnă aceste rânduri, mărturisi el. Dar refuz să cred că nu înseamnă ceva important. Că totul este doar o coincidență. Că moartea lui Fuligni este o nenorocire. Că două decese în cinci zile sunt doar un lanț de circumstanțe fatale.

— Vreți să vă petreceți puținele zile pe care mi le cereți pentru amânare ca să faceți o anchetă de omucidere împotriva lui Marcel Lafont? Împotriva aceluia care este primar în Caillouteaux de treizeci de ani? Împotriva binemeritatului

tovarăș de drum al soțului meu, secretarul de stat?

— Voi proceda extrem de discret.

— Totuși, doriți să vă acopăr. Și să nu-i spun niciun cuvânt nici măcar propriului meu soț.

— Nu aș fi putut să formulez mai precis.

— Și dacă nu vă acopăr, veți investiga în continuare?

— Deja mă cunoașteți suficient pentru a vă răspunde singură la această întrebare, *Madame le Juge*.

Aveline Vialaron-Allègre uitase de țigara ei.

— Vreți să mă faceți complice în investigații clandestine, chiar de-a dreptul ilegale, murmură ea. Ați procedat întotdeauna așa? În Paris?

— Noi, polițaii, formam uneori echipe mici, discrete. Dar uneori eram și un fel de luptător singuratic. Dar nu am compromis niciodată un judecător de instrucție.

— Atunci asta este o premieră pentru amândoi.

Auzind asta, Blanc știu că putea să-l investigheze pe primarul Lafont nestingherit cel puțin câteva zile.

Blanc se-nchise în biroul său pentru restul zilei de lucru și își tortură vechiul computer. Primarul nu fusese niciodată cercetat de poliție, nici măcar nu fusese audiat vreodată ca martor. Pe de altă parte, existau nenumărate accesări pe internet: „Monsieur Lafont la o deschidere a podului.” „Monsieur Lafont la deliberările cu «Midi Provence».” „Monsieur Lafont la congresul de partid când fusese selectat ultimul candidat la președințe.” „Declarații ocazionale ale opoziției.” „Retorica politică obișnuită.” Doar cine citea foarte atent și doar cine știa ce știa acum Blanc putea descifra unele afirmații ca acuzații de corupție. Cu siguranță, nu s-ar fi ajuns prea departe. În urmă cu trei ani, Marcel Lafont fusese distins cu Crucea de Ofițer a Legiunii de Onoare. Iar un comentator din *La Provence* speculase cu puțin mai mult de o lună în urmă că Lafont ar putea fi promovat în curând într-o funcție la Senat. Sau că ar putea fi numit președinte al „Midi Provence”. Sau amândouă. Comentariul a apărut a doua zi după o conferință de presă în care Lafont și-a prezentat pentru prima dată în public planul pentru o mediatecă. Exista și o fotografie a evenimentului: lângă el, pe podium, stătea ghemuit Fuligni.

— *Merde*, mormăi Blanc.

Această nenorocită de mediatecă nu a fost doar biletul lui Lafont pentru a fi reales în funcția de primar, așa cum a recunoscut el însuși, ci a fost și deschizătorul de uși ale cămărilor cu bunătăți. Simți că în lunga carieră a lui Lafont trebuiau să existe colțuri întunecate pe care nimeni nu le explorase vreodată. Dar știa, de asemenea, că și o echipă experimentată de polițai care efectuează investigații regulate ar avea nevoie de mai mult timp decât câteva zile, mult mai mult timp. Ca să nu mai vorbim de un luptător singuratic care operează pe ascuns.

— Există autorizație de construcție pentru asta? țipă Douchy din tractor, în timp ce Blanc parca în fața casei sale seara devreme.

Vecinul arătă cu degetul spre un munte de tapet și alte dărâmături pe care le țintuise de pământ cu câteva pietre pentru a le proteja împotriva rafalelor de vânt.

— Răzuiesc tapetul de pe pereți. De când e nevoie de autorizație de construcție pentru asta? strigă Blanc.

— E nevoie de autorizație dacă vrei să-ți extinzi casa, răspunse cu fermitate Douchy. Altfel mă plâng la primărie.

— Atunci transmiteți-i lui *monsieur* Lafont cele mai bune salutări. Din când în când am chestii de rezolvat cu primarul.

Odată cu menționarea numelui lui Lafont, toată pofta de ceartă se scurse brusc din fermierul uscățiv. Fără să salute, se-ndepărtă cu tractorul său hodorogitor. „Cât de ușoară poate fi viața în Midi”, gândi Blanc.

Nu uitase că familia Micheletti îl invitase la cină. Bernard. „Să nu aduceți vin.” În trecut, Geneviève s-ar fi ocupat de cadourile pentru gazdă. „E timpul să te obișnuiești cu noua ta viață.” În Sainte-Françoise-la-Vallée era o mică întreprindere horticolă când veneai de la Gadet, prima casă din dreapta, un gard viu verde gros o despărțea de un câmp plin de măslini. Trecuse cu mașina pe-acolo de câteva ori deja. Blanc se oprise de data aceasta și cumpărase un hibiscus mare și, în memoria cuvintelor lui Paulette Aybalen, o tufă de cimbru într-o oală de teracotă de culoare roșu aprins. Spre surprinderea lui, observă cât de entuziasmat era. Se-mbrăcă mai prezentabil și urcă înapoi la

volan.

Întrucât intrarea în Domaine de Bernard se afla pe drumul spre Saint-César, trebuia să meargă cu mașina de-a lungul unui arc larg pentru a ajunge la podgorie, care, ascunsă între stejari și pini, se afla de fapt la doar câteva sute de metri în spatele fabricii sale de ulei. În pădure, niște cicade curajoase bâzâiau împotriva mistralului zgomotos. Puținii conducători auto care se mai aflau pe drumul departamental treceau în viteză ca niște nebuni. Blanc începu să tânjească după una dintre acele zile de toamnă pariziene mohorâte, dar fără vânt. Coti către un drum de pietriș și nisip împrăștiat de culoare maronie-roșie. Vântul era mai liniștit între stejari. În timp ce cobora în depresiunea în care creștea vița-de-vie, aerul deveni brusc domol și cald. Se liniști.

Bruno Micheletti stătea ghemuit pe un tractor albastru antic dotat cu anvelope înalte și înguste, pe care îl conducea cu grijă prin spalierul de viță-de-vie. În spatele lui, un dispozitiv dintr-un rezervor de plastic stropea peste frunze un lichid de culoare deschisă ca o ploaie fină. „Asta nu e apă”, gândi Blanc, încercând să nu tragă aer în piept prea adânc.

— Ia-o înainte până la casă, strigă Micheletti peste bâlbâitul motorului de tractor. Drumul se termină acolo.

Urmă curbele și se cățără din povârniș în povârniș. Păunii mergeau țanțoși prin vie. Câțiva din ei stăteau cocoțați pe ziduri joase de piatră în care era înmagazinată căldura soarelui, alții erau pe jumătate ascunși pe ramurile cele mai joase ale pinilor. Proprietatea era mult mai mare decât crezuse el. Nu prea se pricepea la estimări, dar trebuia să fie de câteva hectare; se întâmplase doar să vadă un colț în timp ce alerga prin pădure. În cele din urmă, ajunse pe o ridicătură de pietriș și asfalt vechi care arăta ca un mic deal pe care era situat un castel deasupra unei mări de viță-de-vie. Un turn rotund de porumbei, probabil de cinci metri înălțime, stătea pe vârful dealului, iar dedesubt se afla o anexă dinspre a cărei poartă din lemn încuiată venea un miros pătrunzător de vin, lemn și acid. Alături se afla o mică grădină, iar peluza proaspăt udată strălucea în fața unei case de piatră maronie, din secolul al XIX-lea. Pe o terasă amplasată pe partea ferită de vânt a conacului, se afla o masă lungă din lemn sub o umbrelă galbenă, pahare și tacâmuri care străluceau în lumina

oblică a soarelui.

Blanc parcă prudent în spatele unui păun care pășea țanțoș și solemn pe pietriș și care nu se simți deranjat în niciun fel de imensa mașină care se apropia amenințător. Una dintre penele sale lungi din coadă i se rupse brusc, fu ridicată de o rafală și dansă apoi spre vârful stejarului ca o linie de argint și violet pe cer.

— Acesta e sezonul, explică râzând Sylvie Micheletti, care stătuse pe treptele de piatră ce duceau spre terasă și care acum venea spre el. Masculii își pierd penele din coadă în timpul verii. Le legăm în buchete și le dăm clienților noștri. Cel puțin clienților care nu s-au săturat încă de pene lungi de un metru.

Îl sărută pe obraz și Blanc se simți ciudat că este onorat cu acest salut prietenos. Deschise hayonul și luă cadourile. Sylvie era atât de fragilă, că mistralul ar fi putut să o ridice pe sus. Ezită să-i plaseze cele două oale în mâinile ei mici. Însă ea râse și luă plantele de la el.

— Asta e ceva pentru trup și suflet! exclamă ea.

Bruno urcă pe cărare, sări de pe tractor și dispăru într-o intrare laterală a clădirii. Blanc o urmă pe Sylvie pe terasă. Patru tacâmuri pe masă. Înainte ca el să se poată mira de acest lucru, Paulette Aybalen își făcu apariția prin ușa de la terasă, ținând în brațe un castron mare de salată. „Ce coincidență”, gândi Blanc, mai degrabă amuzat decât alarmat.

De fapt, soții Micheletti păreau hotărâți, cu o amabilitate implacabilă, să-i cupleze pe cei doi vecini singuri la o masă bună. Blanc zâmbi, fu imediat de acord să o tutuiască pe Paulette și era hotărât, cu același tip de amabilitate implacabilă de a se comporta impecabil. După douăzeci de ani de căsătorie fără aventuri, credea că ar fi mai înțelept să testeze piața iubirii și a pasiunii.

Mâncară pepeni din Carpentras și șuncă, iar în paharele lor sclipea un vin alb deschis. Apoi Bruno scoase din cuptor un vas ceramic în care se afla carne de o culoare întunecată.

— Porc mistreț. Eu l-am împușcat, declară el cu mândrie. Avem aici o turmă care ară jumătate de pădure în fiecare noapte.

— Marinat în vin roșu? întrebă Blanc, amintindu-și vag de o rețetă.

— Vinul roșu se bea, acesta nu e un sos! exclamă gazda. Un pic de ulei de măsline, puțin cimbru și un cuptor fierbinte, *voilà*!

Sylvie servi cușcuș și ratatouille rece. Erau acum la vinul rozé. Soarele dispăruse de mult în spatele vârfurilor copacilor când rupseră bagheta groasă cât un braț și pasaseră unul altuia un platou vechi de lemn cu zece tipuri diferite de brânză. Apoi băură vin roșu. Blanc se-ntrebă repede dacă ar fi o idee bună să meargă mai târziu înapoi acasă cu mașina. Observă că Sylvie era singura din grupul lor care nu luase nicio gură de vin, iar soțul ei nici măcar nu-i oferise. Înainte să mănânce brânză, printr-un gest de rutină, ea aduse o cutie de lemn din bucătărie și luă din ea patru sau cinci pastile de diferite culori pe care le înghiți. Bruno și Paulette nu reacționară și atunci își ridică și el repede paharul ca să-și ascundă privirea.

Aproape de miezul nopții, când erau cu toții sătui și cu capul greu de la vin și când toți se ridicară de la masă, Blanc se simți mai fericit decât nu fusese de foarte mult timp. „Sosit", se gândi el, „am sosit". Constată că Paulette Aybalen venise până acolo pe jos. Bineînțeles că o va duce cu mașina acasă. Mutare de șah inteligentă. Petrecură în Espace câteva minute în tăcere, fără să le fie însă jenă. Blanc opri mașina în fața casei ei și o însoți câțiva zeci de metri până la ușă. Se aplecă spre ea. Părul ei lung mirosea a pini. Cu buzele aproape de chipul ei, ezită o clipă, apoi o sărută pe ambii obraji.

Era atât de întuneric, încât nu-și dădea seama dacă Paulette era dezamăgită sau dacă se bucura că el nu se precipitase.

— Noapte bună, vecine, și mulțumesc, șopti ea.

Cel puțin nu i se părea că vocea ei era tristă.

Blanc păși agale înapoi și simți că plutește. „Am sosit", se gândi din nou. Vântul foșnea atât de tare în bolta platanilor din fața casei ei, încât aproape că nu auzi că îi suna telefonul. Pe ecran era un număr care nu însemna nimic pentru el și văzu că încercase să-l contacteze toată seara. Nu-și închidea niciodată telefonul, dar părea să nu existe semnal la Bernard în mijlocul pădurii. Preluă apelul.

— Vă târâți prin peșteri? Parcă ați dispărut de pe fața pământului de ore-ntregi.

Blanc avu nevoie de câteva clipe pentru a recunoaște vocea.

— *Madame le Juge!* exclamă el.

— Ultima noastră conversație nu mi-a dat pace, continuă ea, ignorând exclamația lui. Am studiat câteva documente.

— Și eu, zise el. Lafont este o piuliță care va fi greu de spart.

— Nu despre Lafont, spuse Aveline Vialaron-Allègre nerăbdătoare. Despre Moréas. Individul este cauza tuturor problemelor dumneavoastră, nu-i așa?

Blanc se opri și abia îndrăzni să respire.

— Ați găsit ceva?

— O copie din dosarele de la primărie. Un document despre care Marcel nu v-a spus nimic când l-ați interogat pentru prima dată în Caillouteaux. Și pe care, evident, nu l-ați fi putut găsi a doua oară când ați fost acolo, poate pentru că cineva l-a rătăcit în mod inteligent. Cu toate acestea, l-am descoperit în dulapul cu cărți interzise al soțului meu, care, desigur, nu are voie vreodată să afle de cercetarea mea.

— Dulap cu cărți interzise?

— Un dulap cu documente pentru orice eventualitate. Așa se face carieră în politică, *mon capitaine*. Soțul meu colectează copii ale documentelor referitoare la prietenii săi de partid. Toți prietenii de partid, mari și mici, tineri și bătrâni. Sunt documente publice, este perfect legal să pui așa ceva într-un dosar. Dar cine face asta oare? *Eh bien*, am găsit și planul de dezvoltare a mediatecii în documentele despre colegul de partid Lafont.

— Jobul de opt milioane de euro.

— Uitați de cele opt milioane. Aceia erau bani alocați lucrărilor de construcții. Dar pentru asta trebuie să fiți capabil să construiți. Mediateca va fi construită într-un colț de la marginea platoului, trebuie pusă acolo sus, pentru că nu ar mai fi loc nicăieri în acest oraș vechi. Cea mai mare parte a terenului aparține comunității. Dar o bucată de pământ crucială este proprietate privată.

Blanc se sprijini de trunchiul unui platan se simți brusc înfrânt.

— Ce idiot sunt, șopti el.

— Îmi voi nota această mărturisire, răspunse rece judecătoarea de instrucție.

— Moréas a moștenit cinci parcele de pământ de la părinții săi, spuse Blanc obosit. Teren pe care nu l-a folosit. Patru parcele

în pădure de unde îi alunga pe drumeți și unul…

— …în oraș, la marginea platoului. Cel mai bun teren de fundație, de exemplu pentru o mediatecă.

— Dar un antisocial precum Moréas nu ar vinde niciodată acest teren. Fuligni poate să-și ia adio de la cele opt milioane de euro alocate costurilor de construcție. Și *monsieur* Lafont vede proiectul său favorit cum se prăbușește, precum și șansele sale de realegere și o poziție importantă în Senat. Și nimeni nu-l poate obliga pe individ să vândă pământul.

— În mod evident, Marcel a fost sub atât de multă presiune, încât a divulgat presei planul mediatecii înainte ca problema construcției să fie clarificată. Poate că spera că presiunea publică ar putea să-l oblige pe Moréas să vândă. Sau pur și simplu l-a subestimat pe pustnicul încăpățânat, pentru că venea atât de rar în oraș, încât abia dacă îl cunoștea.

— Sau *monsieur* Lafont știa deja că Moréas va muri la momentul potrivit.

— Să fiți mâine dimineață devreme la jandarmerie. Acum va fi necesar să vă găsiți unul sau doi colegi în care să aveți încredere. Vă las pe dumneavoastră să decideți asta. Mâine dimineață am o întâlnire la Palatul de Justiție pe care nu vreau să o anulez pentru a nu atrage atenția în mod inutil. Veniți mâine la amiază la casa mea din Caillouteaux. Vom stabili atunci ce pași vom urma în continuare.

— Va fi plăcerea mea.

— Să nu veniți cu mașina de patrulare până la piața bisericii de lângă casă. Nimeni nu trebuie să vadă că sunteți la mine.

— Ceva tot am învățat eu la Paris.

— *Mon capitaine?* Faceți-mi o favoare și răspundeți data viitoare mai repede la telefon.

O aventură inoportună

Marți, a cincea zi de mistral. Nu doar din cauza vântului, Blanc nu reușise să doarmă aproape deloc. Era înfierbântat de pofta de vânătoare. Fabienne sosise devreme la secția de jandarmerie și, din fericire, Marius se trezise atât de devreme, încât nu trebui să-l aștepte mult. Blanc închise ușa biroului și le relată colegilor săi despre fâșia de teren care bloca ridicarea mediatecii.

— De unde ai obținut informațiile acestea? întrebă Tonon.

Ezită o clipă, întrucât nu dorea să o compromită inutil pe Aveline Vialaron-Allègre.

— De la o sursă de încredere.

— Cu siguranță o femeie simpatică, glumi Fabienne, neștiind cât de aproape de adevăr era.

— O să-l luăm la rost pe Lafont, spuse Blanc.

— Trebuie să-l informezi pe șef înainte de a da lovitura, interveni Tonon.

— Crezi că Lafont l-a împușcat pe Moréas cu mâna lui? Doar pentru a obține o bucată de teren, întrebă Fabienne neîncrezătoare.

— Pentru a-și salva cariera. Fie a făcut-o el însuși, fie unul dintre prietenii săi din Corsica sau Marsilia. Dar, de fapt, cred că a fost el. În felul acesta nu există niciun complice care ar putea la un moment dat să-l deranjeze cu solicitări neplăcute.

— Dar avea totuși un complice: Fuligni.

— Poate că Fuligni știa. Poate că a presimțit.

— Atunci de ce îi trimite lui Lafont SMS-ul cu sângele în port?

Blanc ridică mâinile.

— Sar peste întrebare. Poate că a vrut să-l șantajeze.

— După ce prietenul său, Lafont, i-a dat pe sub mână o

comandă de opt milioane de euro?

Tânăra sa colegă îl privea încă îndoielnic.

— Uneori, opt milioane nu sunt suficiente. Poate că firma de construcții a lui Fuligni avea probleme. Poate că aventurile sale cu femei erau foarte, foarte scumpe.

— Romîncele sunt ieftine, mormăi indignat Marius.

— Totuși, cred că Lafont l-a redus la tăcere pe prietenul său în portul Saint-César. Lafont știa predilecția lui Fuligni de a dormi singur în iahtul său noaptea, a recunoscut-o el însuși. Era în laguna Étang de Berre în noaptea când Fuligni a murit, cu propria barcă de pescuit. Îl vizitează pe Fuligni la bord și bea cu el ceva, apoi îl lovește în cap. O lovitură surdă, nimeni nu aude nimic. Lafont desprinde barca lui Fuligni cu pânze de pe chei, iese din port, îl aruncă pe Fulgni inconștient în apă și îl lasă să se înece de-a dreptul. Se urcă pe propria sa barcă, dispare într-un golf, se întoarce a doua zi dimineață și o face pe prietenul șocat când aude vestea. *Voilà!*

— Cazul este prea la cald, Lafont este prea puternic, insistă Tonon. Primarul a depus deja plângere la Paris. L-a presat pe comandant. Crede că nu o să mai fie deranjat de-acum. Dacă va afla că ne ținem scai de el în continuare, va exploda. Mai bine să-l avertizezi pe Nkoulou. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să-i spunem oricum.

— Ce facem dacă șeful ne interzice să investigăm?

— Atunci mergi la prietena ta, la judecătoarea de instrucție. Dacă și ea spune nu, atunci mergem la prânz și ne plângem de răutatea lumii. Vă invit eu.

Părea că Marius se aștepta ca în câteva ore să stea învinși și liniștiți sub platani.

— *Madame* Vialaron-Allègre ne dă voie să operăm cum credem de cuviință, răspunse Blanc.

Fabienne îi aruncă o privire strâmbă.

— *Eh bien*, atunci ar fi mai bine să mergem la șef.

Alarmat, Nkoulou ridică privirea când trei dintre subalternii săi pășiră în biroul lui în același timp.

— Închideți ușa, ordonă el, înainte ca oricare dintre ei să spună ceva.

Blanc trase adânc aer în piept. Următoarele câteva minute aveau să determine dacă profesia sa se va duce pe apa Sâmbetei. În cuvinte seci, Blanc relată superiorului său rezultatele anchetei din ultimele zile.

Nkoulou îl ascultă în tăcere; hainele sale erau apretate, călcate, totul era perfect, cu excepția unui inel de mărgele de sudoare care se înfășurase în jurul frunții sale întunecate ca o mică diademă.

— Sunteți conștient cu cine vă confruntați? întrebă el în cele din urmă, când căpitanul își termină raportul.

Vocea lui avea un ton neutru.

— Monsieur Lafont este un om puternic.

— Nu este vorba doar despre el. De zeci de ani, Lafont a cultivat prietenii, a făcut favoruri și a oferit tot felul de cadouri. Zeci, dacă nu sute, de oameni onorabili au beneficiat de pe urma lui: fermieri, comercianți, medici, profesori.

— Antreprenori de lucrări de construcții…, adăugă Tonon.

— Ar rămâne șocați cu toții dacă îi trimitem citație lui *monsieur* Lafont. Dacă în vreun fel îl prezentăm ca parte implicată într-o crimă, continuă Nkoulou, neclintit. E vorba de vecinii dumneavoastră, *mon capitaine*, *mes lieutenants*, brutarii de la care vă cumpărați baghetele. Medicii care vă prescriu Doliprane. Profesorii copiilor voștri. Electricienii care vă schimbă siguranțele arse.

Un mic zâmbet sarcastic.

— Vreau să vă fie limpede acest lucru. Limpede precum cristalul.

Blanc se gândi la cuvintele lui Paulette Aybalen, conform cărora despre Lafont se vorbește cu voce joasă sau mai bine deloc.

— Poate că vor fi câteva persoane ici și colo care nu vor fi chiar atât de nefericite, replică el.

Comandantul îi aruncă o privire lungă și cercetătoare.

— *Monsieur* Lafont m-a sunat în ultimele zile mult mai des decât v-am spus, anunță el. Era foarte politicos. Foarte respectuos. Dar, cum să vă spun: și foarte perseverent. Viața mea ar fi mai ușoară dacă v-aș arunca pe toți trei afară din biroul meu și am uita de solicitarea dumneavoastră.

Comandantul tăcu pentru o perioadă de timp insuportabil de lungă. Trăsăturile sale faciale erau încă rigide. Mărgelele de sudoare sclipeau, iar Blanc simți nevoia absurdă de a scoate o batistă și de a i le șterge înainte de a se prelinge pe tâmplele omului.

— Dar urăsc când amatorii se bagă-n treburile mele, continuă Nkoulou în cele din urmă. Există reguli. Prevederi. Legi. Poate că or fi plictisitoare. Dar aici stă înțelepciunea generațiilor. Am depus un jurământ cu privire la aceste legi. Este obligația mea să aplic aceste reguli. Și nu să le-ncalc doar pentru că îmi sună telefonul. Investigați, așadar, în continuare!

Se ridicară și se grăbiră spre ușă.

— *Madame, messieurs!* strigă Nkoulou în urma lor. Să nu spuneți nimic vreunui coleg! Nu vreau ca cineva de-aici să dea mai departe informații privind astfel de investigații sensibile. De exemplu lui *monsieur* Lafont.

— Nici eu nu vreau asta, *mon commandant*, spuse Blanc.

— Uneori este un avantaj că Nkoulou este un formalist pedant, șopti Tonon, ușurat și puțin neîncrezător, când ajunseseră din nou pe hol și se asigurase că ușa biroului șefului era închisă.

— Prima dată când l-am interogat pe Lafont în primărie despre Moréas, e posibil ca el să fi ascuns documentele despre pământul lui Moréas, contemplă Blanc când se retrăseseră în biroul lui. Însă nu se poate ca documentele privind construcția mediatecii să fi dispărut complet. Nu în cadrul unui proiect atât de spectaculos și recent.

— Te-ai uitat deja în arhive, îi aminti Marius în mod inutil.

— Da, dar am căutat doar documente în care apărea numele lui Moréas. Lafont le pieptănase cu grijă în prealabil acolo unde era posibil. Mai avea câteva ore libere. Dar dacă facem căutarea după cuvântul „mediatecă”, atunci ar trebui să găsim documente, deoarece niciun primar nu poate modifica toate dosarele unui proiect comunitar atât de important. Apoi avem documente tangibile, nu informații de mâna a doua de care trebuia să ne mulțumim până acum.

— Așadar, o să te îngropi din nou acolo? întrebă Fabienne.

Blanc zâmbi ca și cum s-ar scuza.

— De data asta te vei ocupa tu de asta. Cei de la arhivă mă cunosc deja, iar Lafont va fi cu siguranță alarmat când voi scormoni din nou prin dosare. Pe tine nu te cunoaște nimeni acolo. Du-te acasă, îmbracă-te în haine civile și nu-i trezi pe birocrații din primărie cu Ducati-ul tău. Lasă-ți rabla la periferie și du-te pe jos. Folosește-ți numele real, dar nu-ți divulga identitatea de polițai. Gândește-te la un pretext.

Blanc își aminti de propriile sale încercări de renovare.

— Spune-le că e posibil să vrei să cumperi o casă, dar ai auzit de mediateca ce urmează să fie construită în vecinătatea clădirii alese. Că ai vrea să vezi planurile de construcție, astfel încât să nu te trezești că stai lângă o parcare la un an după ce ai cumpărat casa. Prefă-te naivă, dar fii insistentă.

Fabienne ridică sprânceana stângă.

— Măcar ai spus „naivă" și nu „proastă ", zise ea.

— Indiferent de modul în care vei proceda, în cele din urmă avem nevoie de un document care să demonstreze că o fâșie de teren ce aparține lui Moréas se află exact în locul unde urmează să fie construit castelul de vis al lui Lafont.

Blanc și Tonon trebuiră să aștepte două ore chinuitoare înainte ca tânăra lor colegă să apară din nou. Fabienne își trăsese pe ea o rochie de un galben deschis discret, se-ncălțase cu pantofii plați și își pusese un lanț de perle la gât, arăta serioasă și puțin plictisitoare și cu siguranță nu amenințătoare. Apoi își puse o cască pe cap și în acea ținută gonise ca o nebună cu motocicleta pe deal până la Caillouteaux și intrase în primărie cu cel mai fermecător zâmbet al ei. Fusese destul de ușor să o convingă pe angajata dezinteresată de-acolo să-i pună la dispoziție toate documentele și să-i facă niște cópii ale acestora. După aceea, mersese cu motocicleta la Gadet în aceeași viteză, iar acum, fără suflare, dar triumfătoare, se lăuda cu grămada de pagini xeroxate.

— Un extras din registrul de cadastru cu inventarul proprietății prietenului nostru carbonizat, anunță ea. Și o ofertă oficială din comunitatea Caillouteaux de a cumpăra acel teren. Dar nu există un răspuns de la Moréas în dosare.

— Probabil că a răspuns oral. Chiar îmi pot face o idee la ce ar fi putut să spună, mormăi Tonon cu un ton lugubru.

— Și, desigur, nu există un contract de vânzare-cumpărare. Proprietatea i-ar aparține în continuare lui Moréas, dacă nu ar fi fost trimis pe lumea cealaltă.

— Ești grozavă! exclamă Blanc involuntar.

Ea îi zâmbi batjocoritor.

— Sună mai bine decât „naivă”. De altfel, sunt mult mai grozavă decât îți poți imagina, *mon capitaine*.

Spunând asta, întinse copiile de pe masă.

— Doamna de la arhivă nu prea putea să-și ridice pleoapele. Întrucât am mai fost o dată acolo, m-am gândit că ar trebui să profit de nevoia ei de odihnă și am scotocit puțin pe un raft pe care încă nu se acumulase praf. Dacă nu ai rude, proprietatea ta va ajunge la stat după ce mori. De obicei, procesul durează mult: notarii îl caută pe celebrul nepot din America până când sunt siguri că nu există. Durează luni sau ani. La Moréas, însă, procedura de licitație a început luni, 1 iulie.

— În ziua în care crima a devenit cunoscută! strigă Tonon.

— Când noi am ajuns la Caillouteaux, era deja trecut de ora 17. Primăria era pustie, nimeni nu era acolo, în afară de Lafont, adăugă Blanc.

— Poți găsi procedura de licitație, în mod surprinzător, nu sub numele lui Moréas în arhivă, ci la procesele administrative ale comunității. Pare cea mai plictisitoare rutină. Și mai am chestii și mai bune: prin intermediul acestei proceduri, comunitatea Caillouteaux afirmă un drept de preemțiune, deoarece proprietatea este importantă pentru dezvoltarea urbană. De asemenea, o chestiune complet plictisitoare. Și perfect legală.

— Din punct de vedere strict legal, proprietatea încă nu aparține comunității, interveni Blanc. De fapt, comunitatea o controlează deja ca și cum ar fi a sa, contemplă el. O scoate din ochii publicului, ca și când acolo nu ar fi existat niciodată o fâșie de pământ în numele lui Moréas. Pe de altă parte, dacă niște polițai ca noi pun întrebări despre această chestiune, nu vor găsi nici măcar un document privind un schimb de proprietate, pentru că așa ceva nici măcar nu a existat. Destul de discret, destul de inteligent. Pare manevra cuiva care are multă experiență cu astfel de trucuri.

— Cine a inițiat licitația și a indicat dreptul de preemțiune?

întrebă Marius.

— Ambele documente sunt semnate chiar de *Monsieur le Maire*. De Lafont! L-am prins pe individ! *Mon capitaine*, acum mă poți săruta pe ambii obraji și mă poți invita la prânz.

Blanc o sărută și, pentru o clipă, regretă că tânăra sa colegă era interesată doar de femei.

— Avem lațul, spuse el după aceea, dar, din păcate, capul lui Lafont nu este încă în el. Singura încălcare a legii pe care i-o putem dovedi acum este procesul de licitație pripit. Dar cine s-ar deranja să caute rude oriunde în lume pentru un tip neplăcut ca Moréas? Și chiar dacă cineva ar depune plângere: apoi procesul este oprit din nou, e o bagatelă. Pentru Lafont, în cel mai rău caz, ar fi la fel de incomod precum primirea unei amenzi pentru parcare ilegală. Doar cu asta nu putem dovedi că el l-a ucis pe Moréas. Și cu siguranță nu putem dovedi că l-a ucis pe Fuligni.

— Judecătoarea de instrucție ne va opri în ciuda acestor documente? îl întrebă Fabienne deziluzionată.

— Să sperăm că nu, dimpotrivă. Poate că aceste dovezi o vor convinge până în punctul în care ni se va da voie să-i trimitem citație lui Lafont. Că îi putem întoarce casa cu susul în jos, să putem facem orice ca să progresăm.

— Este un miracol faptul că femeia asta, Vialaron-Allègre, ne lasă să scotocim în latrinele unor notabilități, spuse Marius sceptic. Dar chiar vrei să-i relatezi că ești de părere că un onorabil primar a ucis doi oameni cu sânge rece? Că vrei să deschizi o anchetă oficială împotriva lui în mijlocul campaniei electorale? Și totul din cauza licitației organizate în grabă a gunoaielor pe care Moréas le-a acumulat în cursul vieții sale mizerabile? Sau pentru că o comunitate cumpără o bucată de pământ despre care oricine crede că aparține ei oricum? Judecătoarea ta va arunca flăcări din cer după noi. Și dacă nu, o va face soțul ei jegos de la Paris.

— Vom vedea, anunță Blanc și se ridică.

Parcă Espace-ul lângă două terenuri de tenis publice, care fuseseră amenajate pe coasta dealului, în apropierea localității Caillouteaux. Locuri foarte noi, foarte bine întreținute. „Și asta trebuie să fi costat o sumă frumușică de bani”, gândi Blanc. Își

trase șapca de baseball mult pe frunte și își lăsă pe nas ochelarii mari de soare. Cu toate acestea, mereu ar atrage atenția aici: străinul înalt, cu piele deschisă, în țara băștinașilor mici, de culoare măslinie. O luă pe o alee care îl duse pe partea dealului vizavi de biserică. Casele foarte mult apropiate potoliră mistralul, brusc se făcu liniște, pietrele străluceau, pământul mirosea a gudron. I se părea că pașii lui se auzeau extrem de tare. Nimeni în jur, obloane închise, amiază. Cu toate acestea, simți că este urmărit de o mie de oameni gata să-l ambuscheze.

Blanc ajunse la marginea dealului, unde vântul fosnea și acele de pin goneau prin aer de jos, din vale, până aici, ca niște rachete mici. În continuare, nimeni prin preajmă. Undeva, o ușă de lemn se lovea de cadru în bătaia vântului. O zonă plină de buruieni, prăfuită, cu o plăcuță în mijloc: *Chantier – Interdit au Public*[1]. Văzu acolo schița de arhitect a mediatecii care arăta ca un OZN ce se prăbușise într-o abație romanică. Câțiva metri pătrați de nisip cu ciulini care valorau mai mult decât o viață de om.

În cele din urmă, el nu se apropie de casa judecătoarei de instrucție din partea unde se afla biserica, ci din direcția opusă. Rue du Passe-Temps. Se mai întoarse pentru ultima dată, nu văzu pe nimeni și apăsă butonul soneriei. Își scoase șapca și ochelarii de soare și se uită direct în camera video de deasupra intrării. După câteva secunde, Aveline Vialaron-Allègre îi deschise ușa.

— Nimeni nu m-a urmărit, zise el salutând-o.

— Nu e nevoie să șoptiți, zise judecătoarea de instrucție.

Purta o rochie de lungime medie de culoare crem și mergea desculță prin casă. Unghiile de la picioare erau date cu ojă roșie. Blanc inspiră parfumul Chanel nr. 5 și pe cel al țigărilor Gauloises, în timp ce mergea în urma ei. Aveline Vialaron-Allègre încuiase cu grijă ușa din față. Dezactivase soneria, își puse telefonul fix și pe cel mobil pe mod silențios și nu-l poftise în birou, ci într-o încăpere mică, la etaj, cu vedere spre curtea interioară.

— Camera de oaspeți, explică ea. Nimeni nu poate privi pe fereastră de pe stradă, niciun vecin nu vă poate vedea aici. Relaxați-vă, *mon capitaine*.

Îi oferi un loc pe o canapea extensibilă, în timp ce ea se așeză pe singurul scaun din cameră.

Blanc avea impresia că nu era prima dată când gazda lui primea vizitatori secreți. În loc să se relaxeze, și mai multă adrenalină începu să-i curgă prin corp.

— I-am informat pe cei doi colegi despre acest lucru, începu el, și lui Nkoulou. Avem documentele care dovedesc că Charles Moréas este proprietarul terenului. Și mai avem ceva.

Nu avu nevoie de mult timp să rezume rezultatele anchetei. Camera era plăcut răcoroasă și semi-întunecată. Auzi doar foșnetul mistralului parcă de la mare distanță. Lamelele obloanelor filtrau lumina de la amiază, niște dungi ușoare acopereau rochia lui Aveline Vialaron-Allègres și formau un tipar care tremura ușor. Blanc trebuia să se forțeze să nu se holbeze la gambele ei goale. Și nici la unghiile date cu ojă. Vizitator secret într-un loc interzis. Singur cu o femeie frumoasă. Imaginația lui o luă razna.

— Aveți un motiv, spuse judecătoarea de instrucție, privindu-l.

Blanc crezu pentru o clipă că vorbea despre el și nu despre caz.

— Pentru uciderea lui Moréas, răspunse el puțin prea repede. Mediateca nu trebuie doar să asigure realegerea lui Lafont, ci este și biletul său către Senat și către lăzile cu comori din „Midi Provence”. Un bilet pe care nu îl poate valorifica, în timp ce un antisocial precum Moréas se agăța de o fâșie de praf și buruieni care se întâmplau să fie ale lui. Ați avut dreptate: lăcomia este cel mai vechi motiv din lume. Setea de putere și setea de câștig îl transformă pe Lafont într-un criminal.

— L-a îndepărtat pe omul care oprește construirea mediatecii, de acord. Dar de ce îl ucide pe omul care tocmai trebuie să construiască mediateca?

Ea se ridicase și acum mergea prin cameră, gândind și vorbind. Blanc nu putu face nimic altceva decât să o urmeze cu privirea.

— Poate că Fuligni a fost cea mai bună alegere, dar nici pe departe singura, spuse Blanc. Poate că el e singurul antreprenor în lucrări de construcții dintr-un sat prăpădit precum Caillouteaux. Dar cu siguranță există și alții prin împrejurimi. Cine altcineva ar construi toate casele scumpe pe care arhitecți precum Le Bruchec le proiectează? Poate că Fuligni depinde de

Lafont pentru a nu intra în faliment. Dar Lafont cu siguranță nu depinde de Fuligni. Chiar a spus în ziua morții lui Fuligni în portul Saint-César: va găsi pe altcineva, mai ales acum.

— Acest lucru abia se califică drept motiv. Dacă i-aș ucide pe toți oamenii de care nu depind, aș fi singură în Franța.

Blanc se abținu să comenteze.

— M-am gândit la asta aseară, continuă el. Și în această dimineață, pe când o așteptam pe colega mea să ne aducă documentele de la primărie. Și chiar și în timp ce m-am deplasat aici, la casa dumneavoastră. Este Fuligni un complice la uciderea lui Moréas? Eu nu cred acest lucru. Dacă ar fi intenționat să scape de individ, nu i-ar fi oferit cu puțin timp înainte cinci mii de euro pentru un loc unde să-și ancoreze barca. Atunci nu s-ar fi certat cu Moréas în fața a zeci de martori. Dar Fuligni îl cunoaște pe tovarășul său, Lafont, de ani de zile. Cunoaște mai multe despre trecutul său din Corsica și Marsilia decât noi. În calitate de antreprenor, el va ști că o fâșie de teren îi blochează următorul proiect. Și apoi, omul care deține acest teren este brusc împușcat. Cu un Kalașnikov, exact genul de armă cu care se comit crime în fiecare zi în Marsilia. Și doar câteva ore mai târziu, drumul este liber pentru primele excavatoare. Acum e rândul lui Fuligni să se gândească. Nu știe ce a făcut prietenul său, Lafont. Dar bănuiește ceva. Și tace. Nici măcar nu vrea să știe exact. Poate că nu voia să știe nici cum a obținut Lafont terenul și banii pentru lucrările sale anterioare de construcție. Dar de data aceasta un lucru este diferit față de vremurile de demult, el nu se aștepta la un singur lucru…

— Că își face apariția un polițai ca dumneavoastră, îl întrerupse Aveline Vialaron-Allègre. Nimeni de-aici nu ar fi putut presimți asta. Cu excepția soțului meu, desigur.

Se așeză lângă el. Un fascicul de lumină căzu pe fața ei. Blanc se uită la buza ei superioară curbată, la puntea dreaptă a nasului și la genele ei lungi.

— L-am interogat în port pentru că disputa lui cu Moréas asupra locului de ancorare pentru barcă mi s-a părut suspicioasă, continuă Blanc. Probabil o pistă falsă, așa cum știu acum. Dar Fuligni nu s-a așteptat niciodată că reflectorul va fi vreodată îndreptat spre el. Deodată se simte amenințat. Taman persoana

care suspectează cine este cu adevărat criminalul trebuie să se protejeze de acuzațiile de crimă.

— Și cum se protejează? Luând legătura cu același criminal.

— Nu-i spune asta vechiului său prieten direct în față. După interogare, Fuligni îi trimite lui Lafont un SMS codificat, jumătate rugăminte, jumătate șantaj. Lafont va fi înțeles deja mesajul: „scoate-mă din linia de foc, altfel totul va ieși la lumină". Și cine știe ce altceva ar fi putut însemna asta? Cine știe ce altceva bănuia Fuligni, ce altceva ar fi putut dezvălui?

— În orice caz, suficient cât să fie ucis pe propria sa barcă, chiar dacă el este atât de util. Acum tot ce trebuie să faceți este să-mi aduceți o urmă de dovadă în privința asta și aș putea crede această poveste nebună.

— Vă aduc mai mult decât o urmă. Vă aduc Kalașnikovul. Vreau un mandat de percheziție pentru casa lui Lafont. Mâine la amiază. M-am informat: *monsieur* Lafont își ia masa întotdeauna acasă. Singur. Doar el, neînsoțit de nimeni. O percheziție mai discretă de-atât nici nu se poate. Fără presă.

Ea râse surprinsă.

— Cu toate acestea, a doua zi dimineață, pe prima pagină din *La Provence* va apărea că un căpitan crede că primarul nostru a ascuns o armă cu foc rapid sub pat! Chiar credeți că veți găsi un Kalașnikov la Marcel?

— Chiar și ucigașii cu sânge rece au probleme cu armele după ce comit o crimă. Sunt pline de urme, adesea de la victimă, dar în orice caz de la făptaș. Orice idiot de astăzi știe de la televizor că există urme de ADN, picături de sânge aproape invizibile, fibre microscopice și o mie de indicii mai înșelătoare. Indiferent cât de bine un ucigaș curăță arma crimei, el nu poate fi niciodată sigur că a eliminat toate indiciile care să-l trădeze. Ce face un criminal în situația asta? Aruncă arma? Făptașul trebuie să se teamă până la sfârșitul zilelor sale că, la un moment dat, cineva se va împiedica de armă și atunci e terminat. În plus, nu este atât de ușor să scapi de o armă la fel de mare ca un Kalașnikov fără să te vadă cineva. Mai ales dacă ești un primar pe care îl cunoaște toată lumea pe o rază de cincizeci de kilometri.

— Ce l-ar împiedica să arunce pur și simplu pușca de pe barca de pescuit în laguna Étang de Berre?

— Frica. Mașina lui este la fel de discretă ca un tanc. În momentul când deschide portiera, toată lumea din portul Saint-César îl salută. Să se plimbe apoi calm prin parcare cu un Kalașnikov înfășurat într-o pătură sau pus într-o cutie sau ascuns în vreun alt fel și să îl care sub braț? Să meargă pe debarcader pe lângă zeci de bărci pe care se află zeci de prieteni și de cunoscuți? Să-și pună arma în barca lui care nu are nici măcar o cabină? Să arunce pușca peste bord în lagună, chiar dacă zeci de iahturi circulă în jurul lui? Sau să meargă noaptea singur prin lagună? Cu un motor exterior greu, al cărui zgomot poate fi auzit până la Saint-César? Doar pentru ca arma să ajungă pe fundul unui lac în care pescarii își întind undița și în care își instalează plasele în fiecare zi? Oh, ce s-a agățat de cârlig? Mai bine să chemăm poliția…

Blanc clătină din cap.

— Lafont, în pădure, cu pușca într-o mână și cu o lopată în cealaltă? Și apoi dă de-o femeie călare pe cal sau de un vânător. Sau de o turmă de mistreți care scurmă pământul noaptea. Sau de un fermier care-și urmărește caprele prin tufișuri. Nici asta nu e posibil.

— Ar putea lasă pușca în fundația mediatecii sale. Foarte sigur. Și foarte potrivit.

Aveline Vialaron-Allègre se apropie de el.

— Mai întâi trebuie construită mediateca. Cel puțin atât timp cât piatra de temelie nu a fost încă pusă, Lafont ține Kalașnikovul undeva la el.

— Dacă percheziționați casa primarului chiar înainte de alegeri, va ieși scandal dacă veți găsi arma. Și va ieși scandal și dacă nu găsiți arma. Soțul meu numește o astfel de situație *Ancien Régime*[2]. Indiferent ce faci, ajungi cu siguranță sub ghilotină. Este de preferat evitarea unor astfel de situații. El nu ar permite niciodată să i se percheziționeze casa.

— Chiar și un secretar de stat nu poate interzice percheziția dacă judecătoarea de instrucție o ordonă. Asta ar fi împotriva legii.

— Există legi pe care le respecți. Și există legi pe care nu le respecți.

Ea îi aruncă o privire lungă și cercetătoare.

— De ce vă angajați într-o aventură din care nu veți câștiga nimic, *mon capitaine*? Vă place riscul?

Acum stătea foarte aproape de el. Parfumul ei îl învăluia.

— Respect legea. Toate legile. Și mie pur și simplu nu-mi place să-l las pe un criminal să scape.

Blanc ezită.

— Și, da, recunoscu el, îmi place riscul.

Aveline Vialaron-Allègre îi aruncă un zâmbet încântător, depăși ultimii centimetri care-i despărțeau și cu o mișcare lentă îl sărută. Blanc îi simți buzele peste ale lui, pielea ei de sub mâinile sale, părul ei pe obrazul său și pentru o clipă fu atât de fericit, încât nu mai putu gândi nimic.

Ea se dezbrăcă de rochia scumpă și o lăsă să alunece neglijent pe podea. Câteva clipe mai târziu, era goală și se lăsă pe canapeaua extensibilă.

— Nu avem prea mult timp, șopti ea. Trebuie să mă întorc la tribunal mai târziu.

„*Ancien Régime*”, gândi Blanc.

1. „Șantier – Interzis publicului” (în orig., în fr.) (n.t.).
2. „Vechiul Regim” (în orig., în fr.) (n.t.).

Mandat de percheziţie

A doua zi dimineață, Blanc era aproape gata să uite de ceasul petrecut cu Aveline, ca și cum ar fi fost o halucinație indusă de mistral. Pentru un moment plin de confuzie și pasiune, ținuse în brațe o femeie frumoasă și experimentată. Dar după ce-și consumară lăcomia unul față de celălalt, ea se ridică fără un cuvânt și dispăru în spatele unei uși. Auzise foșnetul unui duș și, la scurt timp, avu parte de un moment jenant. Madame Aveline Vialaron-Allègre intră din nou în încăpere îmbrăcată într-un costum Chanel și încălțată cu mocasini, perfect coafată și machiată, și îl găsi întins pe canapea fără haine.

— Ar trebui să plecați acum, *mon capitaine*, spusese ea, aprinzându-și o țigară Galoises.

În timp ce el se îmbrăca în grabă, ea coborâse deja pe scări și reporni notebookul care controla camera de monitorizare din fața ușii. O urmă apoi pe scări și o văzu cum dirija cursorul pentru ca obiectivul să se rotească, astfel încât să acopere Rue du Passe-Temps de ambele părți.

— Există avantaje în a locui într-un loc adormit, murmurase ea. Nimeni nu vă va observa.

Treizeci de secunde mai târziu se afla la marginea platoului din Caillouteaux. Casa ei rămase în spatele său, la fel de închisă ca toate celelalte. Ultima dâră de parfum a pielii ei fu purtată de vânt. „Aveline încă mă ia la per dumneavoastră”, observase în acel moment absurd. Nu era sigur dacă îi va oferi vreodată ceea ce tocmai îi dăruise. Sau dacă el însuși și-ar dori asta.

Se-ntorsese la Gadet și le spusese colegilor săi că judecătoarea de instrucție va emite un mandat de percheziție pentru casa lui

Lafont a doua zi la prânz. Fabienne îl privise cumva ciudat, de parcă ar fi simțit ceva suspect la chestiunea aceasta. Nkoulou era uimitor de calm. Dădu instrucțiunile necesare pentru ca niște mașini și brigadieri să fie gata la ora programată, dar nu spuse nimănui unde să meargă. Tonon era atât de șocat, încât se străduia să-și păstreze calmul. În viața lui nu se așteptase niciodată să fie nevoie să răstoarne casa lui Lafon cu susul în jos.

Blanc reveni devreme în Sainte-Françoise-la-Vallée. Dar nu doar din cauza mistralului se zvârcoli neliniștit pe patul său tare. Moarte și dragoste.

Se gândi la acțiunea împotriva lui Lafont. Primarul va fi terminat peste douăzeci și patru de ore. Sau el însuși va fi terminat. Franța era o țară în care proprietarul unui concern care valora miliarde nu avea voie nici măcar să concedieze un portar fără ca CGT-ul să apară și să ardă anvelope în fața porții fabricii. Chiar și în cea mai neagră situație pentru ei, Lafont și Vialaron-Allègre tot ar reuși cumva să-l alunge din jandarmerie. L-ar concedia. Sau, cine știe, poate că Roger Blanc, căpitanul, s-ar transforma într-un pui de găină care va sfârâi pe un grătar într-un loc părăsit de Dumnezeu în Midi.

Și apoi a fost ceasul petrecut cu Aveline. Fericirea iubirii. Dar pe lângă asta, există și neliniștea copleșitoare de a începe o aventură cu această femeie fix în acest moment. Dacă ar putea fi numită de fapt o aventură… Când se lumină de ziuă, se convinsese să-și scoată din minte acel episod de o oră. Ceea ce făcuse el era mai mult decât neprofesionist: era o chestie idioată. „*D'accord*, Aveline îl sedusese. Pasiunea îl copleșise, chiar dacă, să folosim chiar cuvintele acelei femei care îi aprinsese pasiunea, era doar al doilea motiv cel mai vechi din lume. Dar această oră secretă nu era dragoste. A fost răzbunare. Răzbunare pe Geneviève. Răzbunare asupra secretarului de stat. Fapta unui învins care este deja la pământ, dar care vrea să lovească din nou. Nu era tocmai un act glorios. Nu era iubire, nici vorbă de-așa ceva. Nu o să facă niciodată nimănui vreo aluzie privind această după-amiază și, cu siguranță, nu lui *madame* Aveline Vialaron-Allègre." E ca și când vizita lui acolo nu ar fi avut loc niciodată.

Abia când Blanc era pe punctul de a porni mașina, își dădu seama că șapca sa de baseball pe care scria *Nova Scotia* nu mai

era de găsit nicăieri. Probabil că a uitat-o într-o casă de pe Rue du Passe-Temps din Caillouteaux.

Butonă în mașină telefonul său mobil. Voia să se folosească de orele până la amiază. Miette Fuligni.

— Vreau să mă uit la documentele soțului dumneavoastră, o anunță el când ea preluă apelul. Unde a păstrat documentele privind construirea mediatecii?

— În biroul său. Înainte făceam ordine pentru el, punându-i toate documentele în dosare și alte lucruri asemănătoare. În ultimă fază, prostituata lui din România s-a ocupat de asta. Sau mai degrabă nu s-a ocupat deloc. Acolo totul arată ca-ntr-un bordel. Distracție plăcută la căutat. Marcel a căutat și el ceva și a plecat apoi disperat.

Blanc își ținu respirația.

— *Monsieur* Lafont? Când a fost la dumneavoastră?

— În ziua în care au recuperat trupul soțului meu. Vizită de condoleanțe, la ce vă gândeați?

— Îmi dați voie să vin?

— Dacă nu vă deranjează, veniți imediat. Trebuie să mă văd cu Lucien la tenis.

„E de-a dreptul o văduvă îndurerată", se gândi Blanc, întrebându-se cum cineva ar putea juca tenis în bătaia mistralului. Și era complet supărat pe el însuși pentru că nu-l împiedicase pe Lafont să are prin hârtiile mortului. Simțea că face un ocol de care se putea lipsi.

Câteva minute mai târziu stătea cu *madame* Fuligni în biroul decedatului; ea purta un trening roșu deschis. Încă se simțea totuși un parfum penetrant acolo. Miette strâmbă din nas și deschise fereastra.

— Ca la bordel, mormăi ea.

Blanc păși până la un raft montat pe perete care conținea zeci de dosare. Pe spatele fiecărui dosar cineva scrisese cu stiloul un an și un cuvânt-cheie, uneori erau nume de familie, alteori denumiri de străzi sau de localități.

— Acestea sunt proiectele lui Pascal din ultimii zece ani, explică ea. De la prima estimare a costurilor până la recepția construcției de către beneficiar, fiecare casă are un dosar.

În partea de sus se afla un dosar cu titlul *médiatheque*. Pe dosar era un alt scris de mână spre deosebire de celelalte dosare, litera *h* fusese adăugată ulterior.

— Fata lui nici măcar nu putea vorbi corect franceza, comentă Miette Fuligni.

Dosarul era gol.

— Strângea soțul dumneavoastră dosare înainte de a redacta primul său document? o întrebă Blanc.

— Prostii. Hârțogăria nu era punctul forte al lui Pascal. Mai întâi au existat oferte, contracte, planuri, tot felul de lucruri. Numai când haosul de pe biroul lui amenința că va deveni prea mare, el a cerut ajutor și mi-a permis să creez un dosar. Sau poate romînca lui. Cu siguranță, însă, a rătăcit lucrurile.

„Nu", se gândi Blanc. „Fata poate avea câteva defecte, dar nu era atât de neglijentă. Lafont se folosise de vizita de condoleanțe pentru a face o curățare generală."

— A stat primarul mult la dumneavoastră joi?

— Poate câteva ore. Nu-mi place să mă uit la ceas și în ziua aceea cu siguranță nu mi-a păsat de asta.

„Timp suficient pentru a pieptăna nu doar dosarul acesta, ci toate dosarele", se gândi Blanc, dezamăgit. „Poate că s-ar mai găsi ceva, un mic lucru murdar din trecutul împărtășit de Lafont cu Fuligni. Dar pentru asta unor polițiști le-ar lua câteva zile. Uită de asta", își spuse el și se-ndreptă spre birou. „Dezordine pe masă, dezordine în sertare. Imposibil de stabilit dacă Fuligni le lăsase așa sau dacă cineva scotocise documentele." Cercetă în mod obișnuit hârtiile, răsfoind calendare și caiete. Cifre privind măsurători în metri pătrați, prețuri pentru nisip de construcție, numere de telefon, schiță a unei scări curbate realizată cu pixul și aruncată în grabă, dar surprinzător de elegant redactată. Când Blanc luă cele două ediții din *Paris Match* împrăștiate pe birou, o auzi pe Miette Fuligni pufnind de furie. Revistele miroseau deosebit de puternic a parfum ieftin. Le răsfoi și scoase o scrisoare ce părea că fusese păstrată în noua ediție ca semn de carte. O scrisoare din partea comunității Caillouteaux.

Era o scrisoare fără semnătură, o chestiune de rutină care se îndreptase către toate părțile implicate în construcția mediatecii. Erau informați că toate conexiunile de apă pentru structura

planificată puteau fi acum instalate pe proprietatea domnului Moréas, Charles. Cineva înconjurase numele cu un marker galben. „Cu siguranță nu a fost romînca”, spuse Blanc pe un ton gânditor.

Scrisoarea era datată miercurea trecută. „Trebuie să fi ajuns la Fuligni joi”, gândi Blanc. Își putea imagina înlănțuirea acțiunilor ca și cum ar fi fost un film pe care îl văzuse cu o zi înainte: antreprenorul citește scrisoarea. Rutină. Dar deodată privirea îi cade asupra numelui lui Moréas. Poate că acum vede negru pe alb numele victimei, bănuiala că s-a întâmplat ceva rău. Fuligni fusese deja chestionat de un polițist, acum numele mortului apare într-un document adresat lui. Ce se întâmplă când polițiștii se întorc și găsesc toate documentele cu numele lui Moréas în biroul său? Panică. El marchează numele cu markerul și îi trimite protectorului său, Lafont, mesajul-text pentru a-l forța să-l protejeze. Apoi iese în grabă din birou. Tânăra romîncă, ce nu presimte nimic, ia scrisoarea și o strecoară în revista ei ca semn de carte. Lafont reacționează de fapt la SMS, dar într-un mod foarte diferit față de cum crezuse Fuligni. Își ucide vechiul prieten, îi face văduvei o vizită și percheziționează biroul. Dar poate el ghici că ultima scrisoare a comunității se află în *Paris Match*? Trece cu vederea această mic indiciu… O poveste frumoasă ce ar putea fi crezută dacă ai avea dovezi, asta ar spune Aveline Vialaron-Allègre. Aveline. „Nu te lăsa distras”, se avertiză Blanc.

— Soțul dumneavoastră a vorbit cu *monsieur* Lafont joi, înainte de a muri? întrebă el.

Miette Fuligni clătină din cap.

— Din câte știu, nu.

— Nu? zise Blanc dezamăgit.

— Nu. Marcel a vrut să discute cu el, de asta chiar îmi amintesc. A sunat cândva după-amiază. M-a prins pe telefonul mobil pentru că Pascal nu răspundea la telefon. Romînca sa probabil nu a răspuns la telefon în birou. Și Pascal își lăsase din nou telefonul mobil pe noptieră.

— A menționat *monsieur* Lafont ce voia? A transmis vreun mesaj?

— Voia doar să știe unde să-l întâlnească pe soțul meu. I-am

spus că Pascal își petrece după-amiaza și noaptea pe iahtul său. Nu am făcut ceva rău, nu-i așa?

— Nu, minți Blanc, nu a fost deloc rău.

Căpitanul era pe cale să vireze de la ieșirea de pe proprietatea Fuligni pe drumul departamental în direcția Gadet, când văzu o mașină din stânga care se apropia cu o viteză destul de mare. Opri pentru a o lăsa să treacă și o privi pierdut în gânduri. O mașină mică. O mașină roșie. Un mini. O femeie mai în vârstă la volan care i se păru cunoscută. O matroană, părul cărunt, sânii imenși. „De unde te cunosc?", se-ntrebă Blanc, brusc atent.

Ediția online a ziarului *La Provence*. Fotografia din fața școlii. Carole Lafont, soția primarului.

— *Putain!* înjură căpitanul.

Carole Lafont. Un vehicul Mini roșu. Mini-ul roșu, care apărea și în fotografia din ziar, în fundal, în parcare. Parcare, parcare, parcarea de la groapa de gunoi. Declarația fermierului că a văzut duminică o mașină roșie mică la groapa de gunoi. Nu, nu a văzut: a ocolit o mică mașină roșie. Rheinbach venise doar până în spatele porții cu Clio-ul său, nu stătuse în calea nimănui. Și apoi cuvintele lui Lafont la prima lor întâlnire: *Dar am crescut în Marsilia, chiar și apartenența politică tot de-acolo mi se trage. Am încă mulți prieteni acolo. Am fost pe la ei chiar săptămâna trecută. Ce au râs de mine! Audi-ul meu era sub inspecție și a trebuit să mă prezint cu mașina soției mele. Un Mini roșu, o mașină pentru femei! A trebuit să-ndur multe comentarii*.

Când fusese la primar, nu se gândise decât la mașina uriașă a acestuia. Însă el luase Mini-ul. Pentru a merge la Marsilia. Pentru a face rost de un Kalașnikov de la un vechi prieten? Dar Lafont, care nu se mânjește el pe mâini, cumpără o armă de foc? Sau cumpără în mod deliberat o armă care fusese deja înregistrată într-un caz de crimă pentru ca urma spre Marsilia să fie cât mai clară? În orice caz, el nu pleacă în Audi-ul Q7 gigantic cu care să atragă atenția în ziua crimei, ci cu mica mașină roșie a soției sale. Parchează pe alee pentru a-l elimina pe Moréas în groapa de gunoi. Duminică, pentru a-și putea însuși proprietatea lui a doua zi dimineață. Dar Lafont trebuie să aștepte: fermierul Gaston Julien își azvârle cartonul gudronat și este enervat de mașina

roșie pe care trebuie să o ocolească. Le Bruchec vine în viteză în Range Roverul său. Și apoi un bărbat slab cu părul roșu vine din direcția porții, este batjocorit de Moréas și aruncă deodată o piatră. „A fost momentul ideal pentru Lafont", gândul îl străfulgeră pe Blanc. Rheinbach o șterge de-acolo, nimeni nu se mai află la groapa de gunoi, cu excepția lui Moréas, care este încă atât de afectat, încât probabil că nici nu se poate ridica și cu siguranță nu poate fugi. Victima ideală…

„Poveste frumoasă, fără dovezi. Aveline. Nu te face de râs. Fără iubire." Blanc știa că e terminat dacă nu găsește Kalașnikovul.

La stația de jandarmerie, câțiva colegi se uitau curioși la el. Simțeau că ceva era în aer, dar habar nu aveau ce. Bine. Nimeni nu-i putea furniza vreo informație lui Lafont cu un apel telefonic clandestin. Aveline Vialaron-Allègre nu era acolo. Poate e mai bine așa, trebuia să se concentreze, chiar dacă simți o urmă minusculă de dezamăgire. Blanc îi luă pe Fabienne și pe Marius în biroul său, închise ușa în spatele lui și povesti despre dosarele goale din casa lui Fuligni, despre vizita de condoleanțe a lui Lafont acolo, despre soția primarului și Mini-ul ei roșu.

— Sună convingător, fu de părere Fabienne.

— La fel de convingător ca un roman, comentă bătrânul locotenent. Doar nu vrei să te prezinți în instanță cu așa ceva, nu?

Tonon făcuse duș cu puțin timp în urmă și purta o uniformă nouă care avea cute, semn că și-o călcase singur. Nu mirosea a vin rozé. Mâinile îi tremurau ușor. Pistolul era în toc. Blanc se gândi o clipă să nu-l ia cu el la percheziția casei primarului, dar nu se putu gândi la niciun alt pretext ca să-și lase colegul în jandarmerie.

— Unde este *Madame le Juge*? întrebă Fabienne.

— Va fi acolo să asiste la acțiune, o asigură Blanc și își dădu seama din glasul său că vorbele sale nu erau complet convingătoare.

— Sărim în cap direct în rahat, zise Marius cu un ton sumbru. Mai am puțin și-mi terminam cei treizeci și doi de ani de serviciu. Apoi, ca pensionar, aș fi putut să mă plimb prin piața Saint-César și să mă uit descumpănit la fundurile fetelor. Dar acum Lafont și prietenii lui ne vor veni de hac. Judecătoarea de instrucție a intrat

în pământ. Nkoulou se baricadează în biroul său. Rămânem expuși. Ne vor spânzura de ouă.

— Cu mine le va fi greu, spuse Fabienne, oferindu-i un zâmbet încurajator.

Dar Blanc văzu cât de greu îi era să spună asta.

— Rămâneți aici, sugeră el. Deja s-a deschis sezonul de vânătoare și toate armele sunt îndreptate către mine. Mă voi prezenta cu brigadierii la Lafont, voi rămâneți ferm pe poziție aici.

Marius părea să vrea să fie de acord, dar tânăra sa colegă reacționă mai repede.

— Pentru ca tu singur să poți obține o medalie când găsim Kalașnikovul? Nici vorbă de-așa ceva!

Tonon bombăni ceva care semăna cu un blestem.

La parter se adunară doisprezece brigadieri și patru colegi de la departamentul de criminalistică îmbrăcați în civil, care își lăsaseră valizele de lucru pe jos. Privirile lor indicau că știau deja că toate eforturile lor vor fi în zadar. În curte erau parcate câteva Mégane-uri și o camionetă albă care nu atrăgea atenția. Majoritatea ușilor biroului de la etaj fură brusc blocate. Blanc merse la Nkoulou.

— Suntem gata, raportă el.

— I-am instruit pe oameni. De acum încolo preluați dumneavoastră controlul.

— Nu veniți și dumneavoastră? zise Blanc, gândindu-se la cuvintele negre ale lui Tonon de mai devreme.

— Nu pot lăsa toate celelalte chestiuni în urmă pentru o singură misiune. Sunteți destul de competent să duceți misiunea până la capăt și fără mine. Vă urez noroc, *mon capitaine*.

Nkoulou se uită la un dosar deschis pe biroul său lustruit și părea să-l citească atent.

Când Blanc părăsi camera, se deschise ușa biroului colegei fumătoare al cărui nume nu și-l putea aminti niciodată. Ea îi făcu semn cu mâna. Această mișcare cu mâna se transformă brusc în gestul care simbolizează tăierea gâtului cuiva.

— *Au revoir, mon capitaine*, mormăi brigadierul Barressi la ghișeul de la recepție.

Nu părea batjocoritor, ci mai degrabă trist.

— *Bonne chance*[1]! strigă în urma lor.

— Ne vedem mai târziu, spuse Blanc, forțându-se să zâmbească încrezător.

„Unde este Aveline?” se întrebă el neliniștit.

Simți privirile celor doisprezece oameni în timp ce păși afară.

— Vom percheziționa casa lui *monsieur* Marcel Lafont, anunță el. Este suspect de crimă în cazul Moréas. Căutăm în primul rând arma crimei, un Kalașnikov.

Le dezvălui mai multe detalii, le-nmână fotografii, le distribui sarcini. Simțea, însă, că aproape nimeni nu-l asculta cu adevărat.

— Chiar mergem la casa primarului Lafont? întrebă în cele din urmă un brigadier foarte tânăr.

— Nu vă lăsați intimidat de poziția lui.

— Este bine că trebuie să-mi pun acuși masca, mormăi unul dintre specialiștii de la criminalistică, schițând un zâmbet nesigur.

Blanc ignoră acest lucru și merse cu Marius și Fabienne la mașina de patrulare care trebuia să ghideze coloana. Ceilalți oameni intrară în celelalte mașini. Blanc nu dorea să le asculte șoaptele, dar prinse câteva cuvinte: „Paris”, „deplasare”, „Vialaron-Allègre”, „Lafont”, *Putain*.

Marius îi îndrumă către un drum de pământ nemarcat care ducea în pădurile de pe versantul de sub Caillouteaux. Mégane-ul se zgudui din cauza gropilor, apoi frânară în fața unei porți proaspăt vopsite în verde plasată într-un perete galben înalt de peste doi metri.

— Pare o închisoare, mormăi Fabienne.

— Atunci Lafont nu va fi nevoit să se obișnuiască în noul mediu, spuse Blanc, aplecându-se pe geamul lateral al mașinii și apăsând soneria. Jandarmeria! strigă el la interfon.

Se auzi un motor electric zumzăind, apoi ușile se deschiseră spre interior și trecură cu mașina prin poartă. În spatele zidului, poteca strâmbă de pădure se transformă într-o alee impunătoare, presărată cu pietriș galben, ce ducea spre o vilă tencuită în roz pal. Foarte nouă. Foarte mare. Ferestrele albe arcuite cu cercevele arătau de la distanță ca și când ar fi fost luate dintr-un castel, însă nu erau decât produse noi din PVC. Lângă casă, o piscină imensă

licărea cu un albastru întâlnit și în bazinul de retenție al unei centrale nucleare.

— Ne va lua o săptămână să percheziționăm acest palat, mormăi Marius descurajat.

— Nu căutăm un fir de păr revelator, ci un Kalașnikov, spuse Blanc, observând că vocea lui era ascuțită și tensionată.

Deschise ușa mașinii.

Lafont veni spre ei, cu un zâmbet de lup pe buze. „Intrarea este probabil monitorizată cu camere ascunse", se gândi căpitanul. „Vede mașinile. Știe ce urmează. Nici măcar nu se obosește să se prefacă surprins. Poate că cineva l-a avertizat totuși?"

Blanc îl salută pe primar foarte formal, îi prezentă toate motivele pentru vizită și îi înmână o copie a mandatului de percheziție. Brigadierii se chinuiau să iasă din mașini. Nimeni nu era pregătit să intre în casă. Echipa criminalistică ieși din dubă. Își puseră deja măștile pe față.

— Știu că o mulțime de polițai sunt de dreapta. Dar nu credeam că veți fi pe statul de salarii al Frontului Național, spuse Lafont, dându-i mandatul înapoi ca și cum ar fi o fotografie obscenă.

Vorbi suficient de tare pentru ca toți ofițerii să audă.

— Pe mine mă plătește Republica, replică Blanc.

— Deocamdată, *mon capitaine*, zise Lafont arătând ușa din față. Presupun că aveți asigurare. În caz că apar daune.

Pardoseli de marmură, pereți albi, tavane din lemn în care erau încorporate leduri, care, în ciuda orei amiezii, emiteau o lumină blândă asupra unor picturi vechi în ulei. Peisaje, rame de aur. Tonon îi aruncă o privire și îi arătă cu barba în mod discret să meargă în direcția salonului: scaune Ludovic XVI, un dulap asortat, o masă veche care strălucea de la multele tipuri de ulei. „Probabil că arătase bine în primărie cândva", gândi Blanc.

Brigadierii îl urmară, timizi ca o clasă de școală care merge la muzeu. Colegii de la criminalistică deschiseră două valize și, așa cum Blanc credea că este complet arbitrar, luaseră câteva instrumente de-acolo. „Lafont ar putea ascunde un tanc de luptă în dulapul bucătăriei", se gândi el cu disperare din ce în ce mai mare, „iar acești indivizi tot nu l-ar găsi". Tonon dispăru în

spatele unei uși care probabil ducea spre camera de oaspeți sau spre o debara plină de mături. Souillard descoperi un iMac pe o masă laterală și porni computerul. Măcar un profesionist era aici.

Apoi auzi deodată pietrele de pe alee scârțâind: un Citroën C5 de culoare închisă opri acolo. Blanc închise ochii o clipă. „Cel puțin nu mai sunt singur acum", își spuse el ușurat.

— Marcel, îmi pare rău că trebuie să-ți provocăm neplăceri, zise Aveline Vialaron-Allègre salutând stăpânul casei și sărutându-l pe obraz.

Regretul ei suna la fel de profesionist ca un medic care îi dă unui pacient un diagnostic fatal. Apoi îi întâmpină pe jandarmi cu un semn abia perceptibil.

— Continuați, *mon capitaine*.

Blanc spera că îi zâmbise timp de un moment scurt, dar probabil că era doar imaginația lui înflăcărată atât de pasiune, cât și de nervozitate.

— Polițaiul parizian habar n-are ce face, zise Lafont.

Părea calm și parcă regreta această percheziție mai mult decât oricine, însă nu avea cum să se amestece în asta. Totuși, în timp ce vorbea cu judecătoarea de instrucție, îi aruncă o privire lui Blanc, al cărei sens era ușor de ghicit: stai să vezi ce te-așteaptă.

— Mulțumesc, Marcel, pentru că ești atât de cooperant, spuse încet Aveline Vialaron-Allègre.

Nu era clar dacă voia să-l calmeze sau să-l batjocorească folosind această propoziție, dar îl reduse la tăcere.

Blanc evită să o privească pe judecătoarea de instrucție. Ea rămase în salon, în timp ce el mergea prin încăperi și îi coordona pe brigadieri. Era cea mai proastă percheziție la care participase vreodată.

— Deschideți odată dulapurile și sertarele, se răsti el către un ofițer care era mulțumit doar să tragă o privire rapidă în dormitor.

Cineva îl sună pe Nokia. Un număr de Paris pe care nu-l cunoștea.

— Să vă transfer în Guyana? Sau vreți să faceți cursuri de instruire în Afganistan? Dacă trebuie să vă comportați în provincie ca un idiot notoriu, atunci fiți amabil și nu o băgați și pe soția mea în scandal!

Vialaron-Allègre. „De unde are individul acesta numărul meu privat de telefon?”, se gândi Blanc în timp ce-și grăbea pasul prin diverse încăperi pentru a ajunge în grădină. Secretarul de stat strigă în telefon atât de tare, încât toți brigadierii l-ar fi putut auzi. De unde știe că soția sa este aici? I-a spus Aveline ceva? Blanc răsuflă adânc când ajunse afară. Dintr-odată se simți învins de un sentiment extraordinar de liniște, liniștea celui care stă pe eșafod și vede ghilotina. „S-a terminat cu totul. Nu trebuie să mai lupți.” Cu mult calm îi explică situația secretarului de stat. Doi brigadieri și un specialist de la criminalistică se plimbau, de asemenea, prin grădină și își aprinseră țigări. Nu aveau să găsească niciodată un Kalașnikov. *Merde alors!*

Poate că Vialaron-Allègre confunda demisia calmă a lui Blanc cu încrederea în sine. În orice caz, politicianul își întrerupse brusc tirada de amenințări și insulte.

— Are această afacere jenantă măcar vreun strop de credibilitate? întrebă el pe un ton mai calm.

— Este suficient de credibilă pentru a o convinge pe judecătoarea de instrucție.

Lui Blanc i se păru atunci că poate să audă cum funcționează creierul lui Vialaron-Allègre: cum politicianul trecea de la o alternativă la alta, cum evalua consecințele, cum selecta strategiile și cum le respingea din nou.

— Dați-mi-o pe soția mea! se răsti el.

Blanc o găsi pe Aveline pe terasa de lângă piscină, singură, fumând, și îi întinse telefonul mobil. Se retrase ca să nu asculte. Ea rămase calmă și continuă să fumeze în timp ce vorbea. Soțul ei trebuia să poată auzi cum trăgea ea din țigară. Poate că asta îl calma. În orice caz, abia dacă spunea ceva, pentru că ea vorbea cel mai mult. Ea nu părea să se aștepte la niciun răspuns sau obiecție. După zece minute, îi întinse telefonul Nokia. Secretarul de stat închisese telefonul.

— Ce i-ați spus? șopti Blanc, incapabil să-și înfrâneze curiozitatea.

— L-am sfătuit să se distanțeze de Marcel în timp util. Înainte ca situația de-aici să ajungă la presă.

— Nu putem găsi nenorocitul ăla de Kalașnikov.

— Soțul meu este recunoscător că ați făcut totul pentru a-l

avertiza.

Blanc se uită fix la Aveline Vialaron-Allègre care aruncă fără grijă țigara Gauloises încă aprinsă pe cărarea de pietriș. „Atât de rece. Te știam altfel”, se gândi el.

— Mergem pe o stradă cu sens unic, *mon capitaine*. Nu ne putem întoarce.

Ochii ei întunecați străluceau. Se gândi la camera din casa ei, la apropierea ei, la cuvintele ei. „Vă place riscul? Ea dansează pe frânghie peste abis”, își dădu seama brusc Blanc și se bucură de fiecare moment. De aceea s-a dezbrăcat ieri. Și de aceea ea stă aici acum, devenind dușmanul celui mai puternic bărbat din oraș.

În acel moment, un vechi Toyota Corolla verde se repezi prin poartă. Gérard Paulmier, dotat cu carnețel și pix și o cameră voluminoasă pe gât, sări afară imediat ce mașina se opri, aproape ca o caricatură a unui reporter nebun.

— *Merde!* înjură Blanc și îi tăie calea. Cine v-a informat? șuieră el.

— Interlocutorul nu s-a prezentat. Dar mesajul lui era atât de nebun, încât a trebuit să văd și eu. De treizeci de ani nu am văzut pe nimeni să se încurce cu Lafont. Vă pun mâine pe prima pagină. Îmi spuneți ce se întâmplă sau ar trebui să-mi dau seama singur?

Gândurile lui Blanc goneau în toate direcțiile: „Cine a dat telefon? Cineva care voia să-l facă praf pe Lafont? Sau cineva care a vrut să se asigure că nou-venitul din Paris va fi contaminat cu un scandal la jandarmerie?”.

— Dumneavoastră veți avea povestea în exclusivitate, răspunse el implorând. Mai așteptați câteva momente și vă voi spune totul.

— Pot face fotografii între timp?

— Bineînțeles că nu.

Paulmier râse, se întoarse la Toyota sa și se sprijini de aripă. Blanc ordonă unui ofițer să-l monitorizeze pe reporter ca să nu facă vreo prostie. Un alt brigadier se apropie de el și clătină din cap. Echipa de criminalistică se strecură din casă, târâindu-și valizele în dubă. Paulmier făcu acum câteva fotografii, ofițerul de lângă el nu se-mpotrivi. Tonon reușise cumva, fără să-l vadă nimeni, să ajungă de la toaleta oaspeților la mașina de patrulare. Blanc nu știa de cât timp stătea pe scaunul pasagerului din

Mégane. Părea că doarme. Fabienne ieși pe terasă și aruncă o privire rapidă judecătoarei de instrucție.

— Spune-mi că ai văzut în istoricul navigatorului tău de internet că Lafont și-a comandat Kalașnikovul de pe Amazon, glumi Blanc obosit. Sau că l-a solicitat prin e-mail unui ucigaș din Marsilia? În caz contrar, putem să ne facem bagajele din mai multe puncte de vedere.

— Nu renunța, *mon capitaine*. Lafont s-a uitat la groapa de gunoi de pe Google Earth în urmă cu aproximativ două săptămâni, șopti tânăra sa colegă.

— Asta nu e o infracțiune.

— Îți bați joc de mine? șuieră Fabienne. Întoarcem casa individului cu susul în jos. Îți aduc dovezi că s-a uitat la locul crimei cu câteva zile înainte de crimă.

— Pe internet.

— Și ce dacă? Ce persoană normală se uită la imaginile din satelit ale unei gropi de gunoi? Lafont a spionat căile de acces și locația parcărilor și poate chiar poziția containerelor de gunoi fără să fi fost vreodată acolo. Fără martori.

Blanc se uită la Aveline Vialaron-Allègre.

— E suficient?

— E interesant. Dar nu este suficient. Nu pentru arestare. Și cu siguranță nu pentru un proces.

— Lafont s-a uitat pe Google Maps la drumul până la groapa de gunoi, strigă Fabienne, din ce în ce mai disperată. Pot să dovedesc asta. De la primărie până la groapa de gunoi, cel mai scurt traseu. Și un traseu alternativ. La naiba, chiar nu…

Se opri când observă privirea de pe chipul lui Blanc.

Auziră cum portierele fură trântite. Fără să-l anunțe pe Blanc, brigadierii se forțau înjurând să intre în mașinile de patrulare care fuseseră prăjite de soare ca pe grătar. Duba echipei de criminalistică ieșise deja pe poartă. Paulmier se uită după ei, confuz. Lafont dispăruse.

— *Connards*, mormăi Blanc. Operațiunea abia acum începe. Vino cu mine!

Alergă la Mégane-ul în care Tonon moțăia.

— Noi trei o să ducem treaba până la capăt.

— Unde vrei să te duci așa deodată? strigă Fabienne și fugi

după el.

Blanc deschise portiera mașinii cu putere. O văzu pe Aveline Vialaron-Allègre grăbindu-se spre Citroënul ei. „Și ea a înțeles situația”, se gândi el. Așadar suntem patru.

— O să găsim acest Kalașnikov acum! răcni el triumfător.

— Îți iei tălpășița? gâfâi Tonon, încercând în zadar să forțeze centura de siguranță în catarama mașinii de patrulare care se legăna în mers.

Fabienne, care stătea pe bancheta din spate, nici măcar nu încercă să-și pună centura. Trecură cu viteză printr-o baltă din asfalt, moment în care amortizoarele gemură.

— Este doar un Renault! strigă Tonon de pe scaunul pasagerului. Mașina asta se descompune și când tușești. Mai trecem printr-o gaură ca asta și…

Tăcu în momentul în care Blanc coti spre stânga pe drumul departamental, moment în care cauciucurile scârțâiră. Tonon se izbi de portiera sa. Blanc se uită în oglinda retrovizoare. Nimic. Într-un final, Mégane-urile brigadierilor. Toate cotiră spre dreapta, în direcția Gadet. Citroënul C5 albastru închis, spre stânga. Vechea mașină Toyota verde a lui Paulmier, spre stânga. Era pe punctul de a privi înapoi la drum când văzu o reflecție albă în oglinda retrovizoare. Duba echipei de criminalistică? Apoi recunoscu masivul Audi Q7, care, abia ieșind de pe intrarea pe drumul principal, se lovi atât de nemilos de Toyota care se afla pe șoseaua îngustă, încât Paulmier reuși să-și recâștige din nou controlul asupra mașinii sale, care se afla în derapaj, la mică distanță față de un pin bătrân. Bătrânul jurnalist rămase cu mult în urmă.

— Vrei să mergi la Caillouteaux! strigă Fabienne.

Părea că se bucură de acest lucru.

— Îți datorez deja două prânzuri! răspunse Blanc, călcând pe accelerație, în timp ce încerca să pornească lumina albastră.

— Măcar ține ambele mâini pe volan! strigă Tonon, aplecându-se și pornind sistemul.

— Primăria! începu Blanc să explice. Lafont a căutat pe internet drumul de la primărie la groapa de gunoi! Nu de la casa lui la groapa de gunoi! Ce ascunzătoare mai bună decât primăria?

Cine caută un Kalașnikov în biroul lui *Monsieur le Maire*?

— Noul dulap de oțel! răspunse Marius. Chestia aia urâtă montată recent.

— Chiar în săptămâna în care Lafont a fost la Marsilia în mașina roșie a soției sale. Să le facă o vizită vechilor săi prieteni.

Blanc acceleră la deal și tăie curbele. Era bine că Provence era pustie la amiază. Undeva, în dreapta compartimentului motorului, auzi un zgomot. Se rugă ca vechitura să reziste pentru cei doi kilometri până în oraș. Q7-le se repezi pe lângă Citroën pe o întindere scurtă și dreaptă. Grilajul monstruos al sistemului de răcire ocupa toată oglinda retrovizoare a Mégane-ului, ca o gură de rechin pe ceafa unui scafandru. Chiar și zgomotul din mașina de patrulare și foșnetul mistralului nu erau suficient de puternice cât să acopere vuietul motorului Diesel greu care era turat la maxim. Blanc făcu serpentine pe drum.

— *Putain!* înjură Tonon.

Fruntea îi sângera din cauza loviturii de portieră.

— Tipul nu trebuie să ne depășească, șuieră Blanc.

Pentru că-și strânse maxilarele atât de tare, avea acum dureri la nivel facial.

— Lafont nu trebuie să rămână singur în primărie nici măcar o secundă!

— Nu avem mandat de percheziție pentru primărie, îi aminti Fabienne.

Cu toate acestea, nu părea îngrijorată.

— Judecătoarea de instrucție e în spatele nostru.

— Dacă nu cumva a aterizat în șanț.

Tonon se întoarse și clătină din cap.

— Nu-i mai văd mașina, doar monstrul acesta alb și nenorocit.

Aveline. Blanc nu mai privi în oglinda retrovizoare. Tricoul îi era lipit de coaste, transpirația sărată i se prelingea în ochi, adrenalina îi curgea prin vene. Simțea că pilotează un avion de luptă și că zboară la mică altitudine printr-o pădure.

— Îi arătăm noi nenorocitului acestuia! răcni el ca să-și descarce nervii.

Străzile din Caillouteaux. Zgomotul de la motor din partea dreapta deveni mai puternic. Pereții caselor reflectau vuietul sirenei poliției. O alee. Un biciclist de curse mai în vârstă, care

transpira într-un tricou galben neon. De unde a venit și ăsta? Blanc înjură. Mégane-ul îl ocoli pe ciclist. Cu toate acestea, o secundă mai târziu Q7-le îl lovise pe bărbat în cot cu oglinda retrovizoare dreaptă și îl doborî de pe bicicletă. Blanc continuă să apese pedala de accelerație.

Abia când ajunse în mica piață frână atât de puternic, încât cauciucurile țipară; era cât pe ce să o smulgă pe femeia goală și fără cap de pe piedestal. Oblonul unei case se deschise și o femeie în vârstă se uită curioasă. Blanc nu se deranjă să oprească motorul. Sări afară din mașină, Fabienne și Marius în urma lui. Ajunseseră la prima treaptă a scărilor care duceau la primărie când Audi-ul alb apăru încet dintr-odată. Îl văzu pe Lafont, transpirația îi strălucea pe fața sa roșie, ochelarii de soare îi alunecau pe nas. Se uitară unul la celălalt o clipă. Primarul își dăduse seama că pierduse cursa, că nu-i va ajunge din urmă pe polițai. Motorul vehiculului de teren greu urlă brusc din nou; cu cauciucurile fumegând, primarul întoarse vehiculul de două tone. Aleea pe care tocmai trecuseră era o stradă cu sens unic.

Blanc se opri brusc. „Fuge”, se gândi el. Kalașnikovul este mai important. Cineva ca Lafont nu poate pur și simplu să dispară. Îl prindem noi pe el.

— Înainte! strigă el colegilor săi.

Încă o treaptă. Încă una. Vedea deja steagul pe portalul primăriei pe care mistralul era gata să-l smulgă.

Auzi un zgomot îngrozitor care îi trecu prin oase, ca și cum două suprafețe de metal se frecau una de alta. Q7-le se strecurase pe aleea de pe care tocmai ieșise Citroënul de culoare închisă. Masivul Audi trase o crestătură lungă pe partea șoferului limuzinei, de la aripa din față până la portbagaj; fereastra laterală se făcu țăndări. Aveline se feri pentru a se proteja de ploaia de sticlă. Apoi, Audi-ul dispăru. Blanc răsuflă ușurat. Nu fusese un impact frontal. Sări de pe trepte pentru a o ajuta pe Aveline să iasă din mașină. Dar deodată motorul Citroënului mugi. Judecătoarea de instrucție smuci mașina din loc, cu roțile din spate derapând, și viră spre aleea în care Lafont dispăruse cu câteva secunde mai devreme.

— *Merde!* înjură Blanc.

Îl confruntă singură pe Lafont. *Vă place riscul?* Timp de o clipă

infinită rămase nehotărât în piață. Apoi se-ntoarse spre Marius și Fabienne, care stăteau încă pe trepte, de parc-ar fi fost anesteziați de groază.

— Către primărie! ordonă el. Găsiți nenorocitul acela de Kalașnikov chiar dacă trebuie să aruncați în aer dulapul de oțel! Chemați-i înapoi pe criminaliști și pe brigadieri. Informați-l pe Nkoulou. Grăbiți-vă!

Apoi alergă înapoi la Mégane, sări pe scaun și acceleră. În acel moment, Paulmier își tortură Toyota pe alee. Blanc frână brusc și-l lăsă pe jurnalist să ajungă în piață.

— Veți primi povestea vieții dumneavoastră! îi strigă.

După câțiva metri trecu pe lângă ciclistul căzut la pământ, în jurul căruia se formase o mică mulțime. Cineva făcu semn cu mâna către mașina de patrulare, însă se scuză prin gestică și porni din nou lumina albastră. Apoi apăsă pe accelerație și țâșni pe strada îngustă pe care Aveline și Lafont trebuie să o fi luat. Mașinile lor dispăruseră din vizor. Singura urmă pe care o văzu erau dungile proaspete de la anvelope înainte de prima curbă periculoasă.

1. Noroc (în orig., în fr.) (n.t.).

Foc

Sirena vuia. Blanc claxona ori de câte ori îndrăznea să-și ia o mână de pe volan, ceea ce nu se întâmpla foarte des. Accelera pe drumul departamental la vale. Când ajunse pe drum drept, văzu cele două mașini timp de o secundă sau două când se aflau poate cu cinci sute de metri în fața lui. Audi-ul alb se-ntindea pe toată lățimea străzii, Citroënul era lipit de bara de protecție. Poate că mașina lui Lafont era mai puternică, dar Aveline era șoferița neînfricată. Văzu apoi că cele două vehicule ajunseră la o intersecție și o luară derapând pe un drum de țară și mai îngust pe care nu-l folosise niciodată.

— *Merde!* înjură.

Distanța până la cele două mașini creștea cu fiecare secundă, avea să-i piardă complet din vizor cel târziu la următorul sens giratoriu. Era atât de greu să țină Mégane-ul pe drum, încât nu îndrăznea să apuce stația și să cheme întăriri.

Ajunse la intersecție și coti. O mașină galbenă de la poștă venea din dreapta. În ultimul moment smuci volanul și niște pietre fură aruncate peste drum. Pentru o fracțiune de secundă văzu o tânără femeie blondă în spatele parbrizului, cu gura deschisă ca și cum ar țipa mut ca o fantomă. Poștărița frână atât de tare, încât Kangoo-ul ei derapă de-a curmezișul drumului și fum albastru ieși din cauciucuri.

Blanc aruncă o scurtă privire în oglinda retrovizoare pentru a se asigura că vehiculul de la poștă nu se ciocnise de un copac. Fum. Urechile lui țiuiau de la vuietul sirenei, de la claxoanele sale ocazionale, de la motorul său cu 4 cilindri torturat, de la ciocănitul din dreapta frontală a compartimentului motorului. Fumul: perdele subțiri de culoare ocru pluteau între ramurile de

pin de ambele părți, la câțiva metri deasupra solului. Deodată simți un miros amar, ca și cum ceva ar fi ars.

— O să-mi explodeze cutia de sub scaun! strigă Blanc.

Apoi apăsă pedala de frâna, iar anvelopele scârțâiră. Două epave la marginea pădurii chiar în fața lui. Audi-ul Q7 cu capota în șanț, ambele roți din spate în aer. Încă se învârteau. Ușa din partea șoferului era deschisă. Citroënul C5 fusese împins câțiva metri mai departe în tufișuri până când un stejar tânăr îl oprise. Parbrizul era spart. Ușile erau închise.

Blanc opri mașina doar când ajunse în spatele vehiculelor accidentate. Alergă înapoi, sări peste șanț.

— Aveline! strigă el, deschizând ușa șoferului de la Citroën.

Era conștientă. O picătură mică de sânge îi curgea pe tâmpla stângă. Airbagurile molatice acopereau volanul și stâlpii laterali. Le dădu deoparte și căută cu degetele catarama centurii de siguranță.

— Sunt bine, mormăi ea ametită.

— Ca după un concediu la o stațiune balneară.

O eliberă pe Aveline de strânsoarea centurii și o scoase afară din mașină.

— Ce s-a întâmplat?

— L-am lovit pe Lafont din lateral.

Blanc nu răspunse, deoarece credea că nu auzise bine. Nenorocitul de mistral din copaci, foșnetul ramurilor, toate acestea îl amețeau.

— Pur și simplu nu am putut trece de mașina lui mare, continuă Aveline Vialaron-Allègre.

Cu fiecare cuvânt își recâștigă mai multă încredere în sine.

— Mi-a fost teamă că, la un moment dat, Lafont nu va mai conduce cu viteză prin tot ținutul într-o panică oarbă, ci că va începe să măsluiască din nou un plan. Ce aș fi făcut eu în locul lui? Aș fi cotit spre următorul drum forestier. Cu tracțiunea pe patru roți ar fi putut merge în continuare fără probleme, limuzina mea s-ar fi blocat undeva. Ca să nu mai vorbim de mașina de patrulare. Așa că l-am lovit în spate atunci când a trebuit să frâneze înainte de o curbă. L-am împins în șanț.

— Și era cât pe ce să-ți rupi gâtul! exclamă el uluit. Mașina de patrulare e doar la câțiva pași distanță. Poți să te întinzi acolo. Voi

chema paramedicii și voi cere întăriri. Lafont a fugit pe jos, nu ne mai poate scăpa.

Ea clătină din cap și reuși să schițeze un zâmbet dureros.

— Acesta nu este Grădina Luxemburgului, *mon capitaine*.

— Nici pădurea asta nu este atât de mare.

— Pădurea este în flăcări! strigă ea. Nu vezi perdelele de fum? Nu-ți miroase a fum? Undeva se dezlănțuie focul.

El ridică din umeri.

— Asta o să-i taie drumul lui Lafont.

— Și nouă, dacă avem ghinion. Mistralul intensifică flăcările. Se vor aprinde prin tufișuri mai repede decât puteți alerga, mult mai repede. Avem cel mult o jumătate de oră să-l găsim pe Lafont, apoi trebuie să plecăm de aici!

Când auzi zgomot în pădure, Blanc se ridică; a sunat aproape ca un foc de armă.

— Nu avem o jumătate de oră, șopti el. Flăcările sunt deja acolo.

Drumul ducea în locul care cele două mașini fuseseră distruse, doar la câțiva metri de marginea unei pante. Chiar acolo unde Citroënul stătea înțepenit drumul forestier era ușor înclinat. Doar câțiva pași mai departe și drumul cobora abrupt pe o distanță de douăzeci, treizeci de metri. Tufișuri de machia și ciulini înalți până la genunchi își săpau loc în pământ acolo, câțiva stejari piperniciți se țineau de pantă. Pe alocuri, solul roșu și nisipos alunecase de multă vreme, iar stânca cenușie sclipea pe deal. Valea de sub această margine era mai dens împădurită și cădea în valuri până la laguna Étang de Berre, care, la mai puțin de doi kilometri distanță, strălucea ca un disc de argint sub soare. Cerul se arcuia deasupra ei cu o claritate cristalină, dar sub ele, în vale, fumul se aduna ca vata murdară: mistralul mâna perdele de fum de jos în sus, în centru, fumul era mai gros și aproape negru. Blanc văzu un pin bătrân cu flăcări pe ramuri. O bulă de rășină explodă într-o minge roșie; o altă pocnitură fu purtată de vânt până la ei sus.

— Iată-l! exclamă Blanc.

Stătea în continuare lângă drum și acum remarcase silueta masivă a lui Lafont la jumătatea pantei. Probabil că și-a dat jos

jacheta de in, cămașa albă strălucea ca un pavilion de semnalizare. Primarul se-mpiedică de suprafața înclinată, fără să se uite în jur. Și fugi direct spre fum.

— Marcel a făcut întotdeauna greșeli când era sub presiune, comentă Aveline Vialaron-Allègre cu răceală. Flăcările îi vor veni de hac.

— Este încă pe pantă.

— Vântul va purta focul și pe pantă.

Un alt copac se transformă într-o torță: un stejar, ale cărui frunze dispărură în fumul negru ca de benzină. Lumini roșii și galbene străluceau pe alocuri prin fum. Primele perdele de fum galbene se ridicaseră atât de sus, încât razele soarelui se frângeau deasupra lor. Duhoarea amară deveni mai puternică. Blanc simți o zgârietură în gât și valuri de căldură pe piele, de parcă cineva deschidea, închidea, redeschidea, reînchidea o ușă imensă a unui cuptor. De fiecare dată ușa cuptorului rămânea deschisă câteva clipe mai mult. Nu mai transpira deoarece căldura și vântul îl uscaseră.

— *Merde!* strigă Blanc, trăgându-și pistolul. Îl voi prinde pe individ.

— Noi îl vom prinde pe individ.

— Lafont a ucis două persoane.

— Încă un motiv pentru a-l urmări amândoi.

— Dar…

— Nu mai trăim în anii cincizeci, *mon capitaine*. Pot să am grijă de mine destul de bine.

Blanc doar ridică din umeri, se agăță de ramura unui stejar pipernicit și se aventură pe primii câțiva metri din coasta dealului. Speriat, trase aer în piept: parcă tot oxigenul din vale ar fi fost aspirat. Căldura devenea, cu fiecare pas, mai puternică. O să-și piardă cunoștința. Și apoi vor veni flăcările. Își scutură capul. „Înainte!” Lafont era mai în vârstă, supraponderal și aparent deja epuizat. Blanc câștiga repede teren. „Înainte!”

Zgomotul mistralului deveni mai puternic sau poate auzi un alt zgomot: lemn în flăcări. Sau poate că era doar sângele care-i pulsa în cap. „Înainte.” O ramură se rupse în spatele lui, o auzi pe Aveline scoțând un strigăt suprimat. „Nu te întoarce. Înainte.” Blanc ajunse la capătul pantei. Tufișurile erau aproape unele de

altele și erau pline de spini, iar între ramurile copacilor scunzi se scurgeau perdele cenușii de fum. Blanc tuși. „Înainte.” Un scorpion care încerca să se salveze alergă peste pantoful său și începu să urce dealul pe care tocmai Blanc tocmai îl coborâse. Un șarpe lung cât un braț aluneca în jurul unui tufiș de rozmarin și îl privi o clipă cu ochii săi de culoare verde închis. „Înainte!”

Iar se auzi un zgomot, o ramură de pin trosni lângă el. Blanc se apără de așchii. „Rășină care explodează”, își zise el cu frică, dar apoi își dădu seama că arborele nu ardea deloc. O împușcătură. Se aruncă în tufișuri. Lafont trăsese asupra lui. Se apăsă aproape de pământ și inspiră mirosul lemnului vechi și al acelor de pin.

— Ferește-te! strigă către Aveline.

Nu știa dacă vocea lui era mai puternică decât zgomotul din jur. Pământul tremura ușor. Furnicile alergau în panică, trăgând după ele ouă albe. Se uită prin desiș. Lafont nu se vedea nicăieri în învălmășeala de lemn, frunze și fum. „Nu te lăsa țintuit aici până vin flăcările!”, se avertiză el. De asemenea, era mai bine ca Lafont să tragă înspre el, în loc să tragă spre Aveline. Se ridică repede și făcu un salt lung înainte spre următorul tufiș. Din nou, auzi de undeva o împușcătură de pistol. Unde se ascundea tipul?

Blanc își lipi fața de pământ și se forță să respire mai ușor. Pământul se cutremură mai mult. Auzi un zumzet ca un imens roi de albine. Se auzea din ce în ce mai tare, mai adânc. „Sunt motoare”, credea el confuz. O imagine din primul său an de serviciu îi străbătu capul: tunuri grele de apă în drum spre o demonstrație în Paris, coloși care se mișcau încet și care făceau ca asfaltul bulevardelor și vitrinele magazinelor să vibreze. „Nu veți lupta împotriva focului cu tunuri de apă, nu-i așa?” Se uită agitat în jur. Doar fum și ramuri. „Revino-ți!”

Zumzetul deveni din ce în ce mai puternic. Simți trepidațiile nu doar în pământ, ci și în corpul său. Unde se ascundea Lafont? Unde era Aveline? Deodată cerul se-ntunecă. O umbră uriașă acoperea soarele, tăind perdeaua de fum ca un pterozaur. Vuietul deveni atât de puternic, încât Blanc nu-și mai putea ține mâinile sub control. Ridică privirea, surprins: un avion masiv, galben-portocaliu, vâjâia la doar câțiva metri deasupra vârfurilor copacilor, un avion diform cu elice, cu aripi care se balansau în cascadele de aer fierbinte. Deodată, podeaua fuzelajului se

deschise și, pentru o clipă, crezu că vor cădea bombe, așa cum văzuse în filmele vechi de război. În schimb, din avion țâșni un nor. Blanc își apăsă fața în pământ. O secundă mai târziu era ud leoarcă. O perdea de apă căzu peste el, ramuri fură zdrobite, frunze rupte. Pentru un moment suprarealist văzu milioane de picături care loveau pământul uscat și tare precum o piatră, mici mărgele de sticlă în aer care continuau să cadă, transformând pământul roșiatic în noroi.

Blanc tușea acum. Câteva clipe tremură de frig, apoi căldura îi evaporase apa din haine. Un alt zumzet. „Avioane de stins incendii!", se gândi el, reușind să-și revină. Ar fi trebuit să știe asta imediat. Aveau hidroavioane staționate în Marignane care puteau acumula în fuzelajele lor mii de litri ce puteau fi aruncați peste flăcări. Văzuse destul de des zboruri spectaculoase la mică altitudine deasupra mărilor în flăcări la știrile televizate. Încercă să-și aducă aminte câte avioane erau staționate acolo. Cinci? Șase? Șapte?

Văzu următoarea umbră venind. De data aceasta era pregătit. Îngenunche, cu mâna stângă peste cap, protejându-se, în mâna dreaptă ținându-și pistolul Sig Sauer, astfel încât arma să nu se ude deloc. Când vuietul deveni aproape insuportabil și valul de apă era încă în aer, sări în picioare și se uită în jur. Ceva alb strălucea în spatele unui trunchi de pin, cam la dreapta lui, la mică distanță de panta moale, la mai puțin de douăzeci de metri distanță. Lafont. Blanc se lăsă din nou în jos și lăsă apa să curgă peste el. De undeva se auzi apa sâsâind în momentul când intră în contact cu flăcările.

Blanc se târî cu atenție printre tufișuri. „Sper că Lafont nu se va mișca de la locul său", se gândi el, prins de foc, apă și frică. Al treilea avion. De data aceasta Blanc nu îndrăzni să se ridice, doar îngenunche și privi în direcția pinului: Lafont, cu fața roșie ca un rac, cămașa ruptă și înnegrită într-un punct. În spatele lui un tufiș aprins. Nu poate merge mai departe. Încă zece metri. Următoarea lovitură de apă.

Al patrulea avion. Vuiet. O mișcare spre stânga. Confuz, Blanc privi în direcția aceea. Aveline! Sângera încă la tâmplă, își pierduse pantoful stâng și șchiopăta. Ea voia să se așeze pentru siguranță sub un copac bătrân înainte să cadă următorul val de

apă, dar se mișca lent. Blanc își întoarse capul repede și se uită înainte la fum. Ceva era diferit. Brusc văzu că masivul corp se mișca centimetru cu centimetru departe de pin. Un braț, o mână, un pistol…

Blanc sări, trase și trase și trase în timp ce următorul potop cobora în jurul lui.

Le Midi

Pe la 8:30 seara, cicadele începură să zumzăie din nou. Mistralul se oprise brusc în acea după-amiază, de parcă cineva ar fi închis o supapă uriașă, undeva pe Mont Blanc, de unde venea vântul. Era o răcoare plăcută la apus. Și apa era minunat de rece, iar Blanc o bău în înghițituri mari direct din sticla de plastic. Făcuse duș timp de o eternitate înainte ca mirosul de fum și sânge să-i fie spălat din pori. Îi fusese deja dor de zumzetul cicadelor.

Funcționase pe pilot automat în ultimele ore. Nu-și amintea de bubuitura pistolului său Sig Sauer, ci doar de reculul pistolului la fiecare împușcătură, simțea că avea o întindere în partea exterioară a cotului. Nu-și amintea de țipetele lui Lafont, ci de petele roșii de pe cămașa acestuia care crescuseră rapid până când îi acoperiră întregul stomac. Nu de cuvintele lui Aveline, ci de mâinile ei care îi apucaseră brusc antebrațul drept și i-l traseră în sus. Nu de vaietele primarului când Blanc se repezi în cele din urmă la el, ci de gura deschisă, din care curgea salivă.

Primul sunet pe care Blanc și-l amintea fu o înjurătură și o voce masculină joasă, cumva înăbușită:

— Blestemații de turiști!

Trei pompieri în echipament complet și cu măști de respirație sub căștile lor de argint trecură prin tufișuri, în timp ce Aveline și el îngenuncheau lângă Lafont și încercau să oprească sângerarea cu un tricou de-al lui Blanc făcut zdrențe. Apoi, pompierii îl descoperiseră pe rănit, Blanc se ridicase în același moment și-și scosese legitimația de poliție, un gest absurd în mijlocul pădurii în flăcări.

Dacă pompierii nu le-ar fi pus pe față măști de cauciuc prin care să inspire cu lăcomie oxigen, probabil că s-ar fi sufocat.

Cumva reușiseră să urce dealul și să ajungă în stradă, unde clipeau luminile albastre de la uriașele vehicule ale pompierilor, de la două ambulanțe și de la șase Mégane-uri albastre. Lafont fusese urcat într-una din ambulanțe. Deodată, comandantul Nkoulou apăruse acolo și ordonase ca doi brigadieri să stea lângă targă tot timpul drumului. Ambulanța albă plecă împreună cu o escortă de la jandarmerie.

La un moment dat, Blanc se trezi în biroul său, privind pe fereastră, așteptând un telefon de la Hôpital Nord din Marsilia, unde fusese transportat Lafont. Aveline se afla la Palatul de Justiție din Aix. Tonon îi arătase Kalașnikovul care fusese păstrat în dulapul de oțel de la primărie. Fabienne scrise un proces-verbal pentru dosar, se uită la monitorul computerului ore-n șir și evită să se uite la el.

Apoi venise apelul de la Hôpital Nord. Tonon deschisese o sticlă de vin rozé, iar Fabienne îl sărutase pe obraz; Nkoulou intrase și îi spusese lui Tonon că se poate duce acasă acum.

Printre lucrurile apartamentului său din Paris se număra un radio cu ceas, un cadou publicitar pe care Geneviève și el nu-l despachetaseră niciodată. Blanc adusese acum dispozitivul în spatele casei, astfel încât antena cu fir să aibă recepție. În timp ce pe afișajul digital clipea încă ora 00:00, pentru că nu se deranjă să insereze ora corectă, știrile de la ora 21:00 explodară din difuzorul de plastic. Incendiul forestier ajunsese în penultimul loc din știrile naționale: douăsprezece hectare distruse, mistral în rafale de până la nouăzeci de kilometri la oră, intervenție rapidă a pompierilor, jandarmii din Miramas arestaseră un bărbat care fusese prea leneș să-și ducă vechea saltea la groapa de gunoi, și, în schimb, îi dăduse foc în pădurea de lângă drumul departamental, fără răniți. Ultimul raport trata arestarea lui Lafont „în legătură cu o anchetă de omucidere și corupție locală”.

„Așadar, îl vor aduce pe primar în fața justiției doar pentru uciderea lui Moréas”, se gândi Blanc. Medicii de la Hôpital Nord din Marsilia afirmară că este încă prea slab pentru a fi interogat. Poate că îi datorau o favoare. În orice caz, Lafont ar avea timp să vină cu o strategie. Dacă ar nega că ar avea vreo legătură cu moartea antreprenorului, apărarea lui în acest sens ar fi

impenetrabilă. La urma urmei, ce aveau în mână împotriva lui pentru a dovedi uciderea lui Fuligni? Și apoi? Procesul, în Palatul de Justiție din Aix-en-Provence: Aveline nu ar accepta o acuzație inutilă. Ar bifa acolo moartea lui Fuligni ca pe un accident, dacă s-ar aduce vreodată în discuție acest aspect. Niciun avocat nu l-ar menționa pe Fuligni și niciun judecător nu ar da vreodată un verdict în această privință. Lafont ar fi doar omul care îndepărtase un tip violent de care toată lumea se temea. Vechile acuzații împotriva lui Moréas ar da în clocot, dosarele pe care le avusese Tonon de-a lungul anilor ar fi răspândite. Cine știe, poate Marius ar trebui facă parte din boxa martorilor. Un avocat al apărării priceput ar putea face ceva din asta. În cele din urmă, Lafont va străluci și va fi văzut ca omul care îl scosese din peisaj pe un individ pe care polițiștii nu reușiseră să-l prindă timp de douăzeci de ani. Un binefăcător, într-un fel.

Auzi ciocănitul unui motor Diesel pe drumul îngust. Un Citroën C3 alb simplu, pe care nu-l văzuse niciodată, se opri la poartă. Blanc se ridică, dintr-odată agitat. Lumina înclinată de seară se reflecta în parbriz, astfel încât nu putea vedea cine stătea în mașină. În cei câțiva metri de la poartă până la vechea fabrică de ulei, șoferul accelerase atât de mult, încât praful se ridică de sub anvelope. Instinctiv, duse mâna la centură, dar își lăsase pistolul Sig Sauer pe un raft de perete din dormitor. Portiera șoferului se deschise.

Aveline.

Îi luase un moment să o recunoască. Purta un tricou alb și niște blugi care nu atrăgeau atenția și, în ciuda orei târzii, purta ochelari mari de soare, al căror braț larg ascundea un plasture pe tâmpla stângă. Părul ei era ascuns sub o șapcă albastră de baseball pe care scria *Nova Scotia*.

— Ce fel de mașină este asta? întrebă el, apropiindu-se.

— O mașină de închiriat din garaj până la livrarea noului C5.

— Desigur, pe cheltuiala statului.

— A avut loc un accident la locul de muncă.

— Din fericire, astfel de accidente de muncă sunt destul de rare în rândul judecătorilor de instrucție.

Își scoase ochelarii de soare și zâmbi.

— Sunteți îngrijorat de povara financiară a contribuabililor

francezi, *mon capitaine*?

— Sunt îngrijorat de dumneavoastră, *Madame le Juge*.

Făcu încă un pas spre ea.

— Ar trebui mai degrabă să fiți îngrijorat pentru dumneavoastră.

— Soțul dumneavoastră vrea să mă ghilotineze?

— Ascuțise deja ghilotina și o trăsese în sus.

— Simt că mă trage ceva de ceafă.

Acum era foarte aproape de ea. Aveline nu părea să observe asta.

— Apoi soțul meu și-a dat seama că scandalul Lafont nu este doar inevitabil, ci poate fi chiar util. Campania electorală va începe din nou în curând. Secretarul de stat însuși va folosi afacerea Lafont ca o oportunitate de a lansa o campanie anticorupție împotriva mitei locale. *La ville propre*[1]. Frumos slogan, nu-i așa?

— Ce rol voi juca în acest context?

— Absolut niciunul. Comandantul Nkoulou va juca un rol principal în această comedie. Puteți fi fericit. Încă mai aveți capul pe umeri.

— Mă bucur, șopti Blanc, îmbrățișând-o și sărutând-o.

Ea îi dărui o îmbrățișare lungă, apoi își aplecă puțin capul înapoi și îl privi. Privirea ei era în mod ciudat pasională și rece în același timp.

— Hai să clarificăm asta, spuse ea încet. Nu-l voi părăsi niciodată pe soțul meu.

Apoi ea îl sărută din nou.

„Viața mea va fi complicată”, se gândi Blanc.

1. Orașul curat (în orig., în fr.) (n.t.).

Personajele

ROGER BLANC
: Căpitan al jandarmeriei, a cărui carieră și viață în Provence derapează în mod violent

MARIUS TONON
: Locotenent etern pe care majoritatea colegilor preferă să-l evite

FABIENNE SOUILLARD
: Specialistă în calculatoare pe care cerul sau birocrația au trimis-o în Midi

NICOLAS NKOULOU
: Comandantul jandarmeriei din Gadet, care își ațintește privirea asupra unui oraș mult mai mare

BARRESSI
: Cu siguranță nu cel mai rapid brigadier din Gadet, la minte și la corp

JEAN-CHARLES VIALARON-ALLÈGRE
: Secretar de stat la Paris ale cărui legături în Provence îi fac mai mult rău decât bine lui Roger Blanc

AVELINE VIALARON-ALLÈGRE
: Judecătoare de instrucție care iubește riscul; soția secretarului de stat

FONTAINE THEZAN
: Medic legist în Salon-de-Provence, fumează o marcă foarte specială

SERGE DOUCHY

Fermier și vecinul lui Blanc, mai prietenos cu caprele sale decât cu oamenii

PAULETTE AYBALEN
Vecina lui Blanc, care își iubește satul, fiicele, caii, cerul deschis și poate și pe altcineva

JEAN-FRANÇOIS RIOU
Vecin și zâna bună a motoarelor de mașină

BRUNO MICHELETTI
Proprietarul unei podgorii foarte ascunse

SYLVIE MICHELETTI
Soția proprietarului de podgorii, care nu are voie să bea vin

CHARLES MORÉAS
Provence este un loc mai frumos fără el

LUCIEN LE BRUCHEC
Arhitect cu un secret care nu mai este un secret

LUKAS RHEINBACH
Pictor german ale cărui picturi sunt tăiate în mai multe bucăți

MARCEL LAFONT
Primarul orașului Caillouteaux, un om cu preocupări electorale

PASCAL FULIGNI
Antreprenor în lucrări de construcții și vechi prieten al lui Lafont

MIETTE FULIGNI
Soția lui, nu pe deplin fericită, dar curajoasă

NASTASIA CONSTANTINESCU
Secretara lui Fuligni, pe lângă alte funcții

GÉRARD PAULMIER
Fost jurnalist căruia îi place încă să scrie